

pele 6277

20 MART. 1943

**REALITATEA
ILUSTRATĂ
UREAZĂ CITITORILOR
SĂI
LA MULȚI ANI!**

1941

ANUL POLITIC 1940

1. Aviația rusă bombardează Viipuri.
2. Pe frontul Careliei.
3. Intrarea trupelor germane în Danemarca.
4. Crucșătorul Graf von Spee.
5. Mareșalul Graziani.
6. Dl. Sumner Welles la dl. von Ribbentrop.
7. Generalul Weygand.
8. Bombardarea Anversului.
9. Intrarea trupelor germane în Paris.
10. Mareșalii Chiang Kai-Shek și Chiang Sue Liang.
11. Dl. Ministru Churchill.
12. Pustiitor bombardament german asupra Londrei.
13. M. S. Regina mamă și dl. general Antonescu, Conducătorul Statului fac o plimbare pe Calea Victoriei.
14. Dl. Molotov la Berlin.
15. Intrevederea d-lui general Antonescu, la Roma, cu Ducele Mussolini.
16. Dl. general Antonescu la Berlin.
17. Sărbătorirea zilei Căpitanului.
18. Cortegiul cu osemintele Căpitanului, Decemvirilor și Nicadorilor în drum spre Casa Verde.
19. 1 Decembrie 1940 la Alba Iulia. Discursul d-lui general Antonescu, Conducătorul Statului.

EXTERNE

Din punct de vedere al evenimentelor politice, anul 1940 este un an excepțional. Războiul, început la sfârșitul lui 1939, cunoaște încă din primele luni ale noului an, întorsături de-a dreptul senzaționale, ce de pildă campania militară dintre U.R.S.S. și Finlanda. Senzația anului 1940 este însă capitularea Franței, după abia două săptămâni de războiu-fulger. În 1940, teatrul de război se întinde prin ostilitățile dintre italieni și greci, luptele din Egipt și o serie de acte diplomatice, care pregătesc calea unor viitoare alăturări în actualul conflict.

Dar, să rememorăm, mai bine faptele, așa cum sunt create pe răboiul cotidian:

— Cancelarul Hitler rostește un discurs, prin care precizează scopurile de război ale Reichului. — Acord ruso-japonez în ceea ce privește reglementarea pescuitului în apele sovietice din Extremul Orient.

— Victorie finlandeză la Suomisalmi. — La Berlin, deosebit interes față de războiul din nordul Europei.

— Anglia introduce cartele alimentare. — Primele ciocniri serioase pe frontul de vest.

— Cancelarul Hitler se arată dispus să medieze pe frontul de Nord. — D. Herriot precizează țelurile de război și de pace ale Franței. — Rușii pregătesc o dublă ofensivă în Finlanda.

— Orașul Hangoe violent bombardat de aviația rusă. Noui atentate teroriste irlandeze la Londra. — Trupele rusești se retrag din regiunea Salla.

— Războiului ruso-finlandez se înăsprește. Finlandezii se retrag pe poziții mai fortificate. — Stare de asediu în Olanda. — Moare senatorul american Borah.

— „Olanda va fi invadată de Reich”, anunță presa franceză. — Crâncene lupte, corp la corp, pe frontul ruso-finlandez.

— Mobilizare în Belgia. — Un comerciant danez, Plesz Schmidt, prezintă d-lui von Ribbentrop un proiect pentru restabilirea păcii în Europa, — care e însă respins.

— Constituirea armatei poloneze în Franța, cu un efectiv de peste 100.000 oameni și 2.000 avioane. — Rușii au concentrat 37 divizii contra Finlandei.

— Trupele rusești au spart linia Mannerheim, pătrunzând în interiorul ei.

— Germania închide frontiera spre Olanda. — Rușii cuceresc orașul Viipuri. Infrângere sovietică la N. V. de lacul Ladoga.

— Încheierea păcii între U. R. S. S. și Finlanda. — Japonia constituie un nou guvern în China cucerită, sub președinția d-lui Wang Cing Wei.

— Întâlnirea Hitler-Mussolini, la Brennero. — D. Sumner Welles vizitează pe Papa.

— Bazele aviatice germane de pe insula Sylt, bombardate violent de germani, cari atacă, la rândul lor, baza navală engleză Scapa-Flow.

— Noui lupte aeriene între francezi și germani.

— Trupele germane debarcă în Danemarca și Norvegia.

— Flota britanică pătrunde în portul Bergen. Lupte crâncene între germani, norvegieni și aliați.

— Norvegia refuză protectoratul german. — Lupte navale între englezi și germani în apele norvegiene.

— Marina engleză străpunge barajele germane dela Skagerak. — Englezii debarcă trupe în nordul Norvegiei.

— Noui lupte navale anglo-germane. — Narvikul rezistă.

— Portul Narvik ocupat de englezi. — Trei zile de luptă navală la Skaggerak.

— Regele Haakon al Norvegiei se refugiază împreună cu guvernul în Suedia. — Grecia concentrează câteva contingente.

— Trupele norvegiene capitulează.

— Belgia, Olanda și Luxemburg invadate de trupele germane. — Mobilizare generală în Belgia.

— Belgia și Olanda cer ajutor anglo-francezilor. — Orașul Bruxelles atacat de avioanele germane.

— Lupte crâncene între germani și belgieni în fața localității Aachen.

— Armatele franco-engleze au pătruns pe teritoriul Țărilor de jos. Amsterdamul bombardat de germani. — Re-

10.

11.

12.

13.

gina Wilhelmina și familia moștenitoare au plecat cu avionul la Londra.

— Capitulara armatelor olandeze. — Rotterdam-ul în flăcări.

— Bruxelles ocupat de germani. — Aliații bombardează orașe germane. — Ungaria mobilizează, România de asemeni.

— Germanii au intrat în Anvers.

— Forțele germane au atins coasta, două divizii franceze fiind distruse la Cambrai.

— Generalul Gouraud, comandantul armatei IX franceză, este făcut prizonier împreună cu statul său major.

— Incepe marea bătălie din nordul Franței.

— Regele Belgiei dă ordinul de capitulare a armatelor sale.

— Fortificațiile dela Valenciennes au fost străpunse de germani.

— Marea bătălie din Flandra se apropie de sfârșit.

— Italia intră în război alături de Germania.

— Intrarea trupelor germane în Paris. — Spaniolii au ocupat Tangerul.

— Letonia și Estonia ocupate de U. R. S. S.

— Franța capitulează. — Întâlnire Hitler-Mussolini.

— Semnarea armistițiului franco-german.

— Semnarea armistițiului între Italia și Franța.

— Moartea lui Italo Balbo, guvernatorul Libiei, într-o luptă aeriană.

— Mareșalul Pétain, președinte al republicii franceze.

— Estonia, Lituania și Letonia au cerut încorporarea la U. R. S. S.

Reichul pornește ofensiva împotriva Angliei.

Luna August, în comparație cu precedentele, e mai calmă. Singurele fapte remarcabile sunt: Discursul d-lui Molotov asupra politicii externe sovietice (6 August); ofensiva italiană în Africa de sud, care aduce cucerirea Somaliei britanice (8 August—27 August); moartea lui Troțki (23 August) și începutul conflictului diplomatic dintre greci și italieni, în urma asasinării căpeaeniei albaneze Hogeia (16 August).

Atacurile de represalii aeriene germane asupra Angliei continuă cu violență crescândă. Singura operație, care iese din comun, este a generalului De Gaulle, care încearcă să debarce la Dakar (25 Septembrie).

Arma aeriană britanică și-a continuat operațiile pe două fronturi: 1. desupra Germaniei și a teritoriilor ocupate și 2. împotriva Libiei și Abisiniei, deci a imperiului italian.

Pe planul diplomatic avem semnarea alianței tripartite între Reich, Italia și Japonia, la Berlin, în ziua de 29 Septembrie.

— Întâlnire Hitler-regele Boris. — O mare bătălie navală italo-greacă în canalul Otranto.

— Intensă activitate aeriană italiană deasupra Greciei.

— Grecii anunță succese teritoriale în Albania.

— Jean Chiappe, noul comisar al Siriei, este doborât de englezi pe când sbura cu avionul deasupra Mediteranei. — Indochina aplică represalii Siamului, pentru dezordinile dela frontieră.

— Mareșalul Badoglio demisionează din fruntea marelui stat major italian. — Grecii cuceresc Corița, trupele italiene se repliază pe poziții noi.

— Grecii ocupă Santa Quaranta. — Localitățile Arghirocastro și Pogradec cad și ele în mâinile grecilor.

— 800.000 kgr. proiectile aruncate asupra Londrei. — Siamul concentrează trupe la granița Indochinei.

— Discursul Cancelarului Hitler în fața muncitorilor.

— Trupele engleze au recucerit Sidi el Barani. — Pe frontul grec, luptele continuă grele, grecii făcând progrese. — Sosirea contelui Csaky la Belgrad.

— Semnarea tratatului de amicitie și colaborare ungaro-jugoslav. — Reînnumirea osemintelor Ducei de Reichstag și ale Mariei Luiza la Pantheon.

— Mareșalul Pétain demite pe d. Laval din postul de ministru de externe și succesor la președinția republicii franceze. Succesor: d. Flandin, a cărui numire e bine interpretată la Roma și Berlin. — Reluarea luptelor între italieni și greci.

— Siamul dispus să negocieze cu Indochina. — Avioanele engleze au bombardat Berlinul. — Italieni contra-atacă viguros în Grecia și Egipt.

— Agravarea tensiunii între Thailand și Indo-China.

— Acțiune militară a gen. De Gaulle în Camerun.

— Incepe războiul italo-grec.

— Negocieri franco-germane: întrevedere Hitler-Pétain.

— Spania încorporează Tangerul la protectoratul Marocului. — D. Roosevelt e reales pentru a treia oară președintele St. Unite cu 24.363.798 voturi.

— Discursul Cancelarului Hitler la München.

— Plecarea d-lui Molotov la Berlin. — Generalul De Gaulle atacă Gabonul și Congo belgian, pe care le cucerește.

— Întrevedere Hitler-Molotov, la Berlin.

— Grecii pierd teren în fața italienilor, la Morova.

(Continuare în pag. 13)

14.

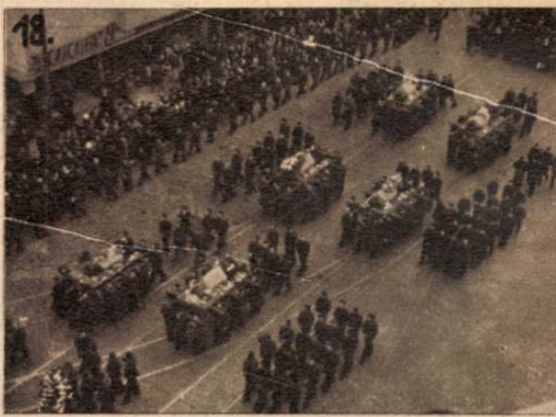
15.

16.

17.

18.

19.

Inotul este sportul favorit al tineretului japonez.

JAPONIA face SPORT

DESI a intrat de mult în rândul țărilor cu cea mai înaltă civilizație, Japonia păstrează încă și va mai păstra desigur multă vreme pentru călătorul european un farmec irezistibil. Cel puțin pentru cei din vremea noastră femeia japoneză nu va putea fi reprezentată decât de o grațioasă gheșă, iar japonezul oricât de adaptat ritmului modern de un samurai în armură și cu priviri încrunțate.

Ca întotdeauna, viața este cu totul altceva decât literatură. Călătorul european care are norocul să viziteze imperiul Mikadoului e decepționat dela primii pași pe care-i face în țara ciresilor înfloriți. Nu este vorba de

decepția aceea amară a lucrului neplăcut, ci de strângerea de inimă a copilului care află, în stârșit, că basmele nu au nici o legătură cu realitatea.

Japonia este o țară care a înțeles înaintea multor alte țări europene necesitatea încadrării ei într'un ritm vii, modern, într'o disciplină de oțel, care să formeze pe individ pentru ca maximul lui de randament să fie numai în folosul statului.

Acela care vizitează o școală japoneză va fi curprins de concepțiile înaintate în materie de pedagogie. Pe primul plan al învățământului japonez se află educația fizică. Copilul este supus din fragedă vârstă unui antrenament riguros care-i oțelește trupul, făcând din el un element de o robustețe fizică și morală demnă de invidiat.

Dela vârsta de opt ani băieții, dacă nu urmează obișnuitele cursuri școlare pot fi înscriși în școli speciale de gimnastică. Fetele sunt înscrise la aceste cursuri abia dela doisprezece ani, aceasta din cauza constituției lor fizice mai delicate.

Nu este locul aci să arătăm care este programul unei asemenea școli. Ceea ce vrem să menționăm este că în Japonia nouăzeci la sută din populație știe să înnoate, că fiecare japonez cunoaște scrima cu sabia și cu bastonul, (acesta fiind un sport național), că în școlile de fete scrima este predată cu tot atâta rigurozitate ca și în școlile de băieți.

În prima clipă ar putea să pară că toate aceste lucruri nu prezintă însemnătatea pe care i-o acordăm noi. Atragem însă atenția asupra campaniei din China care nu ar fi fost posibilă dacă înaltul comandament n'ar fi dispus în afara armamentului perfecționat și de un material uman antrenat și resistent. China nu este o țară în care trupele pot fi transportate cu trenul sau cu autocamioanele. Distante uriașe trebuiesc străbătute pe jos, cu întreg echipamentul în spate, de cele mai multe ori pe drumuri — atunci când sunt, desfundate de ploi sau inundații.

Educația fizică, astfel cum e organizată astăzi în Japonia tinde să facă din fiecare cetățean un soldat desăvârșit. Gândiți-vă că în Japonia nu există un procent atât de mare de debili fizici, ca în țările civilizatei noastre Europa. Coccasiile sunt apariții rare și, de cele mai multe ori, este vorba de accidentații, iar nu de bolnavi. Dacă în Europa educația fizică ar fi fost organizată pe aceleași baze ca în Japonia, cu siguranță că statisticile ar fi fost mai puțin triste decât sunt la capitolul sănătății.

De bună seamă că problema educației fizice nu se pune atât de simplu ca în rândurile noastre. Astfel în Japonia, s'a făcut un studiu asupra celei mai potrivite alimentații a sportivilor. Se pare că orezul și peștele, mâncările de bază ale supușilor Mikadoului, sunt cele mai indicate alimente pentru obținerea unei condiții fizice ireproșabile.

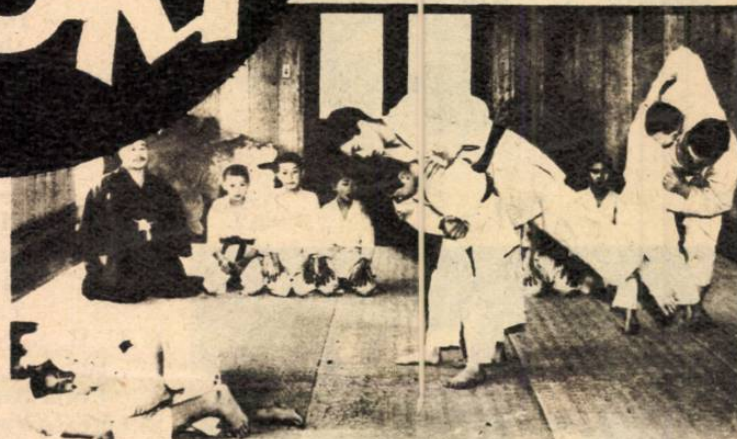
O anchetă făcută recent printre campionii niponi de luptă dreaptă — este vorba de așa numitul „sumo” — un alt sport național — ca și printre ceilalți campioni, confirmă sută la sută rândurile de mai sus.

Datele statistice cu privire la sportul japonez ar necesita coloane întregi. Ar trebui să amintim numărul considerabil al piscinilor din toate orașele și orașelele nipone, numărul terenurilor de sport, sălilor de gimnastică, asociațiilor sportive și mai ales al

milionelor de membri ai acestor asociații.

Pentru o ilustrare suficientă a rândurilor de mai sus, vom reproduce o unică dată statistică: îndepărtata Japonie are 12.000 de femei piloți, dintre care peste patru mii au și brevetul de parașutiste. Credem că în întreaga Europă nu mai există un stat care să se poată mândri cu o asemenea cifră.

Să mai recunoaștem însă un lucru: Japonia nu face sport numai de câteva decenii ci de câteva secole — și la o judecată dreaptă trebuie să se ție seama și de acest element.

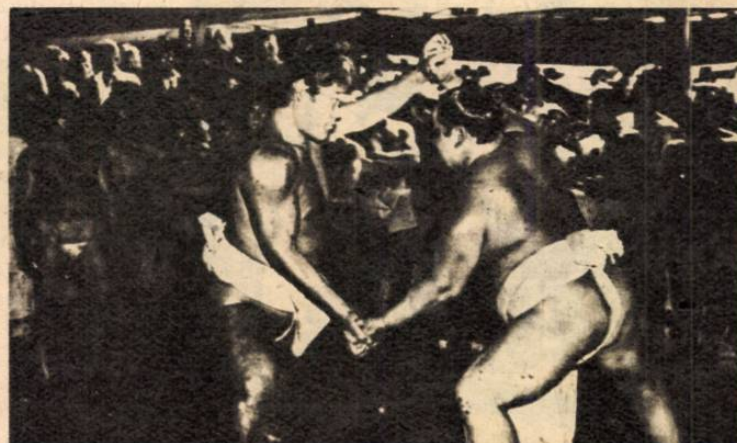
★ Lecțiuni de Ju-Jitsu ★

★ Scrima cu bastonul între elevii unei școli ★

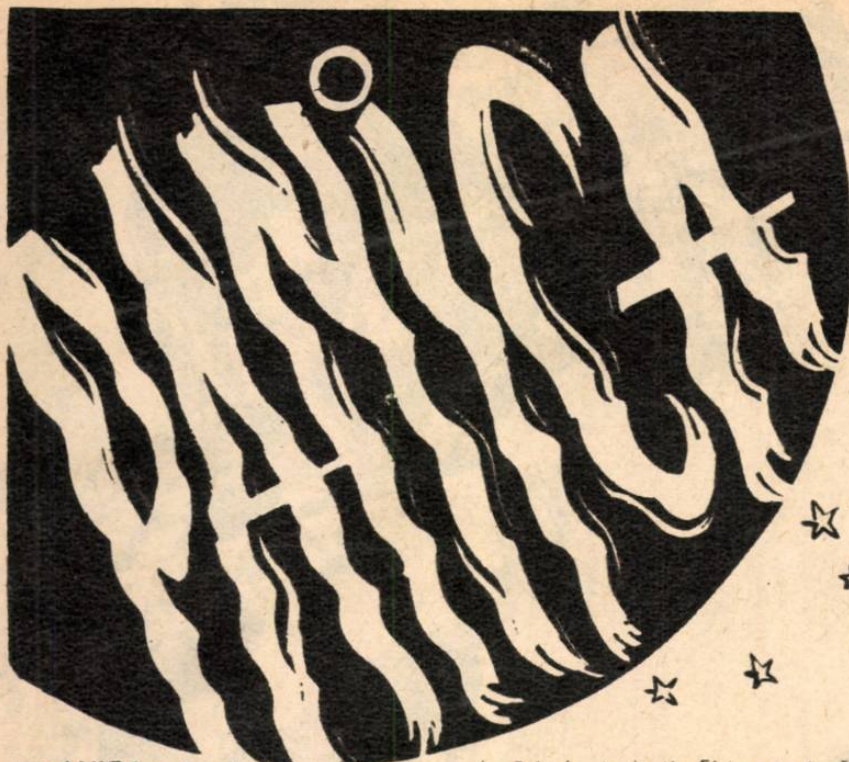
★ Într-o sală de scrimă ★

Doi campioni de luptă dreaptă „Sumo”, un alt sport național.

Femeile practică aceleași sporturi ca și bărbații...

PANICA este teama colectivă, groaza molipsitoare, capacitatea de spaimă a fiecăruia înmulțită cu o sută sau cu o mie după câte sunt persoanele cari, adunate la un loc, se simt înfiorate de aceeași grijă de temere. Este furtuna ce se deslănțuie și se întinde atât de fulgerător încât devine uragan, dezarmând omul de orice facultate de judecată, de orice putere de apărare, de orice simț de conservare. De cele mai multe ori acest fenomen ascunde în sine o primejdie mult mai nebănuită și mai ucigătoare decât însuși cauzele cari l-au determinat cauzele ce bine înțeles, pot fi chiar imaginare.

Admițând numai că e vorba de un acces momentan de nebunie comunicativă, e destul să se manifeste această stare animală și iată că cel mai ușor incident sau amănuntul cel mai neînsemnat contribuie să grăbească inevitabila catastrofă.

O clasică demonstrare a acestui principiu ne-o oferă tragicele urmări ale unui incendiu izbucnit la Oslo, în noaptea de șase Noembrie 1938.

adunări de turbați. Ei protestară. Era o realitate neprevăzută, un fapt neplăcut, dar hotărât, fie chiar de minimă importanță care se interpunea între foc și frica lor. Și atunci le-a fost cu puțință să-și dea exact seama de situație. Primejdia flăcărilor se îndepărtase și în niciun caz nu mai era de neînlaturat. Ciuda împotriva apei risipite groaza de foc. Astfel, abătut șuvoiul panicii, toți se linișțiră, fugarii se traseră înapoi, focul a putut fi stins și drama care era pe punctul de-a avea cele mai fatale urmări sa schimbă într-o comedie cu sfârșit vesel.

Un leu evadează din cusca unui circ. Publicul fuge. Sunt victime, fără ca fiara să fi atacat pe cineva.

Infiorătoarea scenă a incendiului din Oslo, 16 Noembrie 1938) reconstruită de un desenator norvegian.

Un incendiu în Chicago: panica a făcut mai multe victime decât focul.

În seara aceea se organizase o petrecere intimă într'un studio fotografic. Veniseră să ia parte diferiți invitați: prietenii proprietarului, întovărășiți de soțiile lor. Erau douăzeci și nouă de persoane.

Deodată un morman de pelicule grămădite se aprinse. Se știe că celuloidul arde cu repeziunea furioasă a prafului de pușcă. Dacă fotografii s'ar fi aflat singur în casă, probabil că ar fi găsit mijlocul de a stinge acel început de incendiu prin măsuri obișnuite pe cari le cunoaște și le are la îndemână orice tehnician. Dar naștepta și oarbă turburare căreia îi căzură pradă invitații îl împiedică nu numai să facă ceva,

ci chiar să și cugete. Toți se năpustiseră spre ușă, încercând să deschidă. Trudă zadarnică. Ușa se deschidea dinăuntru pe când instinctul disperat al acelor prizonieri îngrozii stăruia mașinalicește să o împingă. Nimănui, nici chiar stăpânul casei, nu-i trecu prin minte în acele clipe că ușa s'ar fi putut deschide cu ușurință, trăgând-o pur și simplu către sine. Astfel, pieriră toți și focul luă proporții atât de mari încât deveni rugul a douăzeci și nouă de cadavre. În incendiul unui teatru german a fost de ajuns un incident ridicol spre a dăslănțui catastrofa. În cursul unei reprezentații a „Maestrilor Cântăreți” se aprinse un decor. În noaptea de fum și căteva pălpări de flăcără, pe scenă au fost de ajuns spre a zăpăci mințile spectatorilor cari se repeziră spre ieșire. Se întâmplă, firește, ceea ce de obicei se petrecea atunci când se îmbulzesc mulți inși pe un drum îngust. Nimeni nu mai reușește să treacă și cu cât oamenii se strivesc, se sbat, se sufocă și se calcă în picioare, cu atât bariera se ridică, străvilitoare și neînduplecată. Deodată un pompier îndreptă furtunul cu apă asupra acelei

Un băiețuș se repede asupra unui cal infuriat și isbutește să-l oprească în loc cu țipetele lui, în timp ce tovarășii fug orbeste.

Scenă de groază în timpul unui naufragiu: asaltul dezastruos asupra bărcilor de salvare

Aceasta dovedește cum de multe ori e de ajuns o schimbare ca să limpezască mințile și să le ducă la exactă prețuire a faptelor.

Dar cu toate acestea sunt împrejurări când uraganul emoții lor să dăslănțuie atât de năpraznic încât nimic nu mai este în stare să-l oprească. În timpul naufragiului transatlantic „Titanic” panica buimăcise mulțimea pasagerilor dintre cari unii se repeziră spre o barcă de salvare. Ofițerii de bord, cari nu-și pierduseră sângele rece, scoaseră revolvele impunând acelor smintiți să nu turbure manevra. De prisos, căci valul de furie nebunăască pricinuită de groază stăpânea într'asa măsură pe bieții oameni încât nu le permitea să-și dea seama de alte primejdii, chiar de cele mai sigure.

(Continuare în pag. 13)

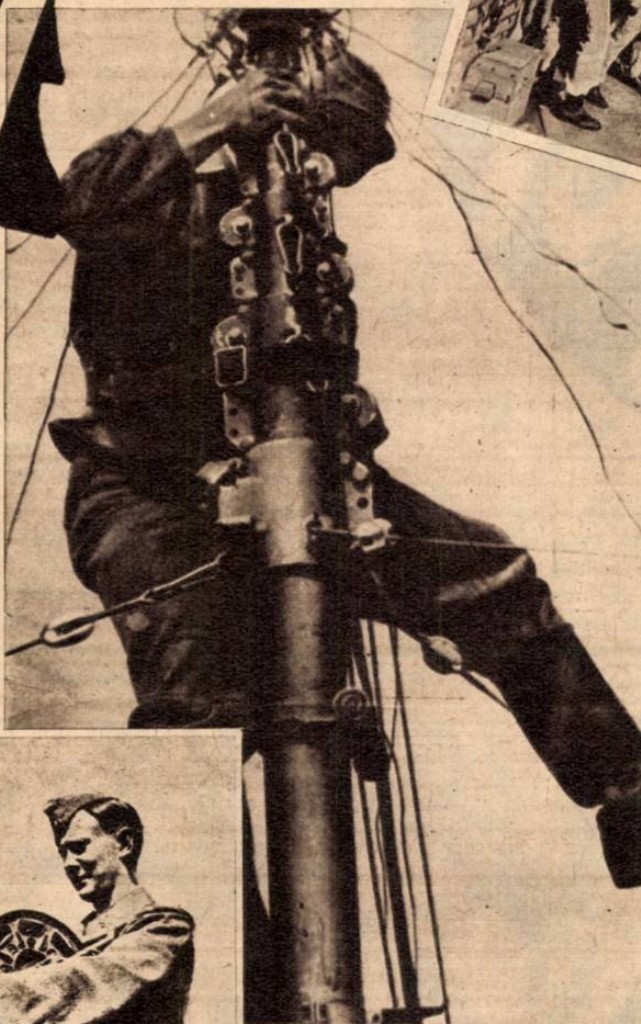

Secretele războiului MODERN

DE date aceasta nu este vorba despre spionaj, informații sau arme secrete. Cu totul altele sunt aspectele unei lupte moderne. Fără îndoială că șefii marilor unități nu se pot desbăra cu totul de catehismul strategiei antebelice (ne gândim la războiul mondial), dar au căutat în schimb să introducă în măsurarea de forțe a armatelor elemente noi, cari în unele împrejurări s'au dovedit hotărâtoare. Războiul a încetat de-a mai fi exclusiv măsura forțelor brute a două mase armate. Elementele psihologice și cele intelectuale joacă din ce în ce mai mare rol și aproape am putea spune, că un armament nepotrivit întrebuințat, sau mai bine zis întrebuințat altă dată decât la momentul psihologic potrivit, dă rezultate nule.

În actualul conflict, caracteristica marilor bătălii a fost în afara puterii de foc a unităților lansate, marea lor mobilitate și mai ales sudura extraordinară care a existat între diferitele unități și arme operând simultan, de multe ori pe fronturi care se întindeau pe distanțe de sute de kilometri. În aparență, astăzi, în epoca radioului și a electricității lucrul n'ar fi prea extraordinar. Recomandăm pentru cei cari pot face însă experiența, să încerce să stabilească, cu material propriu, o legătură telefonică pe distanță de numai 100 de metri, pentru a înțelege apoi ce înseamnă serviciul de transmisiuni pe distanțe uriașe și sub focul inamic. Experiența ultimelor lupte a cerut crearea unui corp special,

Se face legătura între două comandamente.

Un soldat radio-telegrafist instalând o antenă

Specialiștii instalează un post pentru retransmiterea informațiilor unităților interesate

recunoaștere mergea cât se poate de bine, era suficientă o singură lovitură în plin a artileriei antiaeriene, la întoarcere, sau un pilot de vânătoare dușman mai abil, pentru ca toată munca să fie zadarnică.

Transmisiunile pe cale radiotelegrafică erau greu de stabilit astfel că de foarte multe ori eroismul aviatorilor era fără rost. Bătălia modernă a creat necesitatea unei informări aproape fulgerătoare a înaltelor comandamente. Radiotelegrafia s'a perfecționat în mare măsură, însă un avion în zbor nu poate sta în legătură cu un singur post terestru. Totuși informațiile lui pot fi prețioase pentru mai multe unități, care altminteri ar fi poate expuse atacului inamic prin surprindere.

Armata germană a căutat să circumscrie acest rău, creînd un corp special de radiotelegrafiști ai aviației. Unitățile acestea sunt dotate cu tot ceea ce s'a creat mai perfect în domeniul radiotelegrafiei, fiecare soldat fiind un specialist. Unitățile sunt formate dintr-o serie de autocamioane care transportă cu repeziciune din loc în loc, instalații complete de radio-emisiune mobil, care are misiunea să menție legătura cu avioanele de recunoaștere aflate peste teritoriul inamic și să retransmită informațiile acestora unităților interesate.

Un mare post de radio al unei unități germane, camuflat în spatele frontului

Foloasele aduse de această armă sunt extraordinare. În primul rând contează repeziciunea informației. Avionul care se află în misiune nu trebuie să revie la bază spre a face raportul, ci se mărginește numai ca în chiar răstimpul cât se află deasupra dușmanului să-și informeze comandamentul asupra mișcărilor acestuia.

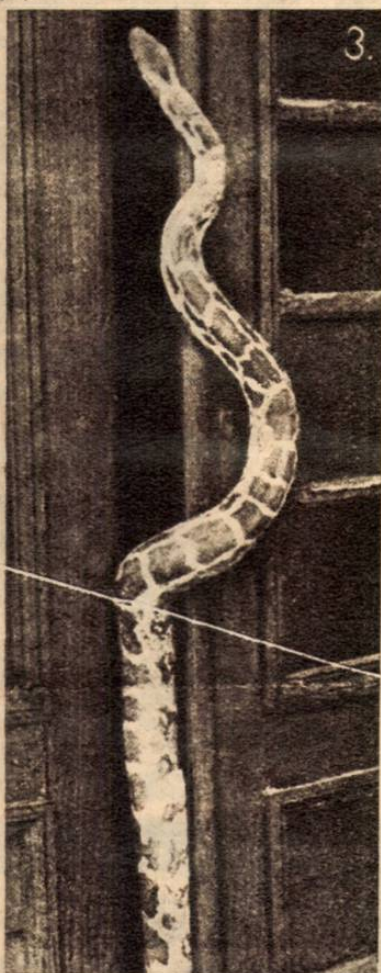
Postul de radio terestru recepționează toate aceste informații și le retransmite simultan unităților interesate, astfel încât se pot obține operațiuni de ansamblu simultane pe fronturi extrem de întinse.

Rolul posturilor de radio ale aviației este de a fi nepericulos. Aviația dușmană caută să nimicească aceste unități care de cele mai multe ori nu se află în spatele liniei de luptă cum greșit s'ar crede, ci înaintează simultan cu trupele. Din seria de instantanee pe cari le reproducem se poate vedea cu ușurință cât de mare este mobilitatea acestor unități și cu puțină imaginație se poate pricepe și rolul fantastic pe care l-au jucat în operațiile din acest războiu.

Alarmă în Zoo

PROBABIL că fluierul sirenelor de alarmă n'ar provoca cine știe ce neliniște sau turburare printre miile de animale care constituie fala atâtor grădini zoologice. Palida amintire a urletelor înfiorătoare din junglă, și a sgomotului cutremurător iscat de galopul turmelor de bisoni sau de rinocerii fugăriți ar face ca sfâșietoarele șuerături de sirene să pară o gădilătură plăcută în urechea exercitată a fiarelor. Poate maimuțele sau sprintenele gazele, sperioasele câprioare sau lumea înaripată ar manifesta oarecari semne de neliniște. Însă explozia bombelor îngrozește toate animalele, fără deosebire: animalele inofensive sau bătaioase, blânde sau pline de cruzime.

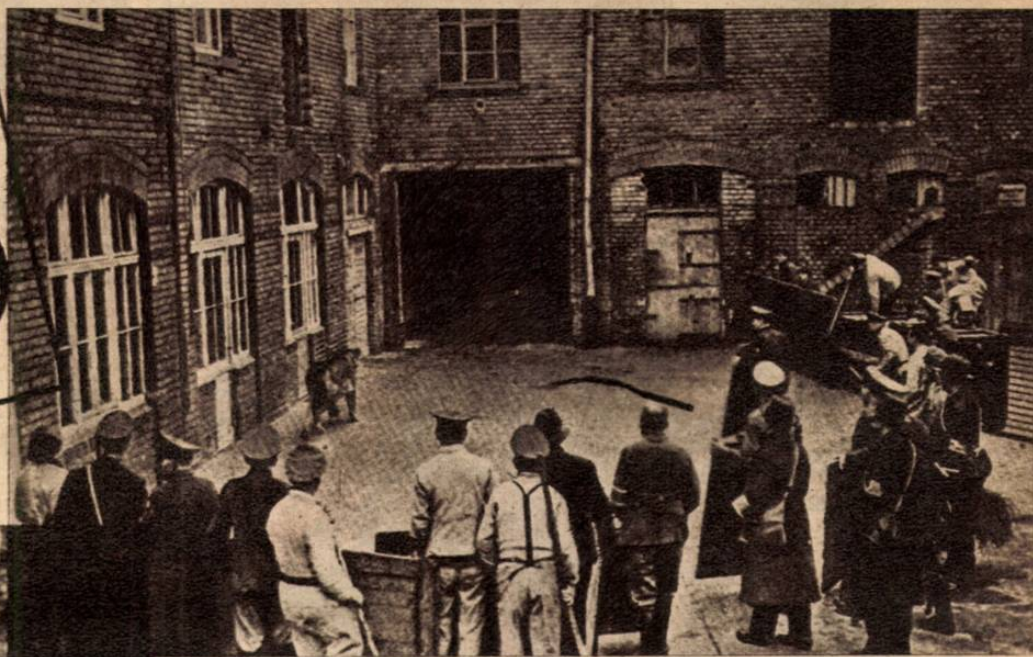

1. Și șarpele a fost imobilizat: capul îi este strâns în mâna omului.

2. Crocodilul e prizonier: oribilele lui făci nu vor mai putea să înșfăce pe nimeni.

3. Zadarnic încearcă reptila să fugă... pe ușă: acrobațiile ei nu-i ajută la nimic.

Chiar dela începutul războiului autoritățile din țările beligerante s'au îngrijit să înlăture din timp marea primejdie ce-o reprezintă pentru populațiile orașului eventualitatea unei... liberări forțate a bestiiilor. Gândiți-vă la o bombă care ar cădea între un loc împrejmuț și altul, sfărâmând rețele de sârmă ghimpată și cuști. Fiarele, în prada unei furii de nedescris, s'ar năpusti orbește pe străzi, semănând panica. Prin urmare, până și grădinile zoologice au fost evacuate. Dar războiul nu face deosebire între victimile sale. Nu toți pensionarii diferitelor „Zoo” au avut norocul de-a fi împachetați și expediți către locuri mai sigure. Întreținerea unei grădini zoologice costă milioane; trebuiesc îngrijiri speciale, hrană specială. Multe, foarte multe animale au fost sacrificate. Numai speciile prețioase și rare au rămas în viață. Așa s'a făcut în Franța și, mai ales, în Anglia care a dovedit totdeauna o dragoste deosebită față de animale.

La început, majoritatea dintre ele au fost sacrificate, iar altele suprimate în urmă, pe măsură ce s'au înmulțit restricțiile alimentare. Lei, tigri, leopardzi, hipopotani și elefanți au fost uciși în modul cel mai nemilos, aceasta și pentru motivul că nu totdeauna a fost cu putință să se creeze în regiuni depărtate de zona de operațiuni sau dincolo de tirul bombardierelor inamice instalațiuni noi, capabile să adăpostească felurite specii zoologice: trebuia să se refacă băltoacele pentru crocodili și hipopotani, oglinzile de gheață pentru urși, pădurile pentru maimuțe și păsările. În grădinile zoologice cari n'au

Leaica nu-și dă seama exact de ceea ce se petrece: poate se simte jignită de plasa prinzătoare de fluturi a unui gardian.

fost evacuate s'au luat toate măsurile pentru eventualitatea atacurilor aeriene. Fiarele din junglă, spre exemplu, au fost instalate în adăposturi subpământene. Fotografiiile noastre arată chiar o mutare în... caverna oaspeților unui Zoo.

Combaterea Catarului Pulmonar

care vă chinuște și care vă provoacă tusea ziua și noaptea, trebuie să aibă drept țintă înlăturarea secrețiilor prea abundente a mucoasei căilor respiratorii și în acelaș timp fortificarea ei în contra germenilor provocatori de boală. Succesul acestei acțiuni constituie eficacitatea preparatului „Silphoscalin” până și în cazurile cele mai serioase de imbolnăvire cronică a căilor respiratorii, atât la persoanele tinere cât și la persoanele mai în vârstă. „Silphoscalin” are un efect sigur nu numai grație compoziției sale speciale, dar mai ales și datorită gradului de concentrare a siliciului și a calciului ce le conține. „Silphoscalin” este un produs recunoscut și aprobat de medici și spitale. Cereți farmacistului Dvs. cutia cu 80 tablete la preț de lei 320; Dacă nu se găsește, adresați-vă la unul din depozitele: București: Farmacia Mălăsaru, Cal. Victoriei 112 — Iași: Farmacia Pollak, Str. Stefan cel Mare 13. Galați: Farmacia S. Toma, Str. Domnească 12; Sibiu: Engber S. A., Str. Rosmarin 1. Timișoara: Ufa-De-med, Str. Preyer 7. Reprezentanța generală pentru România: Silicium, Deva.

Constipația, durerile hemoroidale și indigestiile

pot fi înlăturate prin Leo-Pills, laxativul extras exclusiv din plante, cu un efect extrem de ușor. El este un mijloc excelent de curățire a sângelui și de înviorare a sucurilor. Nu produce obișnuință. Încercați mai întâi o cutie mică.

În cutii de 20 și 60 pilule.

Leo-Pills Laxativ

Bine ras — bine dispus!

Pentru obraz tot ce e mai bun! Răsul cu ROTBART LUXUOSA, lama deosebită, vă va procura o mai bună dispoziție și o înfățișare tinerească.

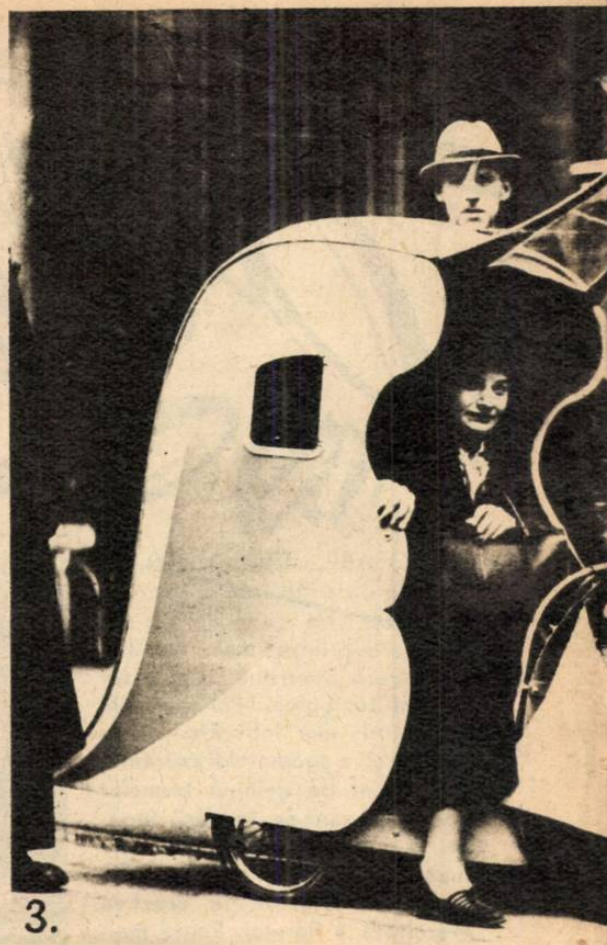
ROTBART LUXUOSA

Total
TABLETE
suveran
la
bolile
reumatice
și boli provenite din
răceli

1.

3.

RAIDURI AERIENE DEASUPRA GRECIEI.

1 Zilnic aviatorii italieni fac sboruri de recunoaștere deasupra teritoriului grec. Iată pilotul unui aparat „MG” în timpul unei misiuni în țara inamică.

SOARE PESTE MAREA DE CEAȚĂ.

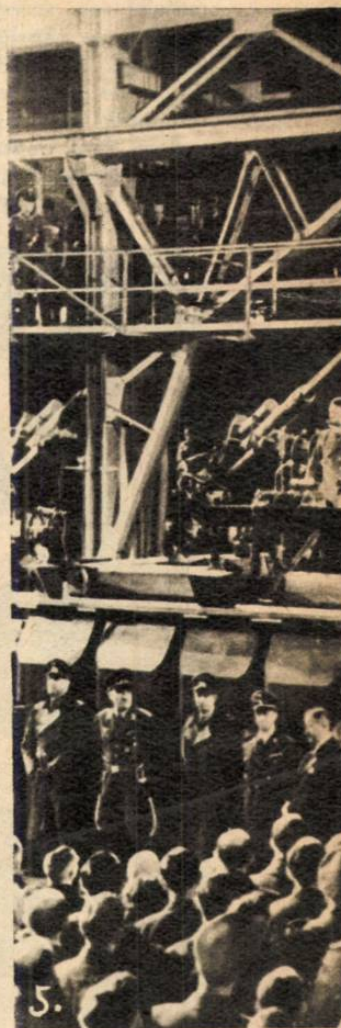
2 Un adevărat paradis pentru cei cari practică sporturile de iarnă, îi constituie Alpii. Zilele de sărbători, ba chiar numai câteva ore libere, sportivul le petrece în aer liber. Fotografia noastră înfățișează piscul unui munte acoperit de zăpadă, ieșit din ceață. Sportivii știu că în asemenea situații la poalele muntelui poate ninge și viscoli, iar sus se fac băi de soare.

TAXI-URI CURIOASE PE STRĂZILE PARISULUI.

3 Aceste originale taxi-uri se văd foarte des pe străzile Parisului și se pare că publicul este încântat de ele, căci rareori se întâlnește un asemenea vehicul fără pasageri.

4.

5.

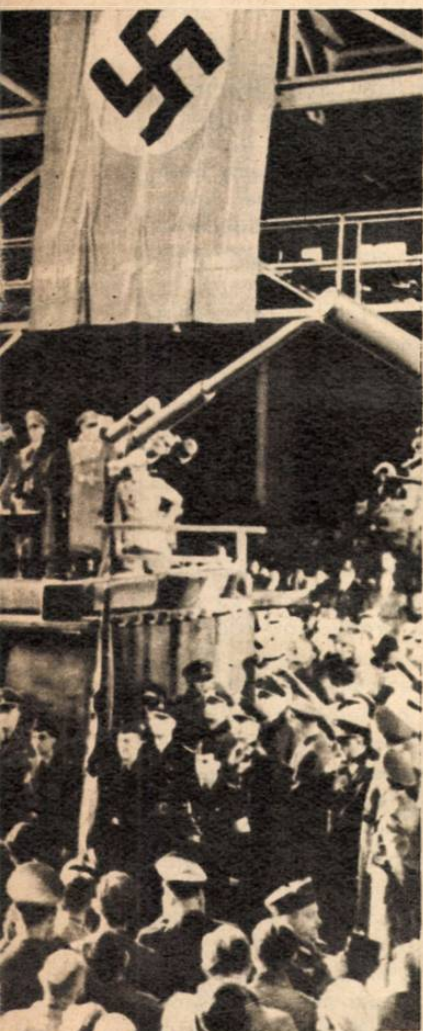

2.

ACTUALITATE DIN TOAMNĂ

PE MUNTELE TATRA.

4 Doi vânători alpini pornind în patrulare, se leagă cu frânghia. Acestor soldați de elită le trebuie o dexteritate și o educație sportivă specială pentru a putea cufunda munții, mai ales pe timp de iarnă când pot fi surprinși de furtuni și de avalanșe.

CRUȚATĂ DE BOMBARDAMENTELE AERIENE.

6 Avioane inamice au bombardat violent Amiens-ul. Aproape întreg orașul a suferit pagube importante, afară de faimoasa catedrală care a scăpat neatinsă de urgia bombelor.

IARNA ÎN MUNTII GERMANIEI.

7 Un adevărat paradis pentru skiori între munții înalți și înconjurați de o pădure de brazi. Iarna își are farmecul și splendorile ei.

INTR'UN LAGĂR DE PRIZONIERI FRANCEZI.

8 Prizonierii francezi dau un concert celorlalți camarazi din aceeași tabără. În captivitate, oamenii nu uită Nașterea lui Christos!

ALITĂȚI TĂ LUMEA

DISCURSUL FUEHRERULUI, ÎNTR'O UZINĂ DE ARMAMENT.

5 Deunăzi, Cancelarul Hitler a ținut un important discurs în hallul unei uzine de armament. În fotografia noastră: Führerul Hitler în timpul discursului. În spatele său: d-rul Goebbels și dr. Ley.

8.

În ziua de 4 Decembrie a fost a 50-a aniversare a descoperirii serului antidifteric de către medicul german și omul de știință Emil Behring. — O vizită în marile laboratorii „Behring” din Hinkelbachtal lângă Marburg. — Serul de cal ajută soldaților răniți.

A 50-a ANIVERSARE A DESCOPERIRII SERULUI DIFTERIC

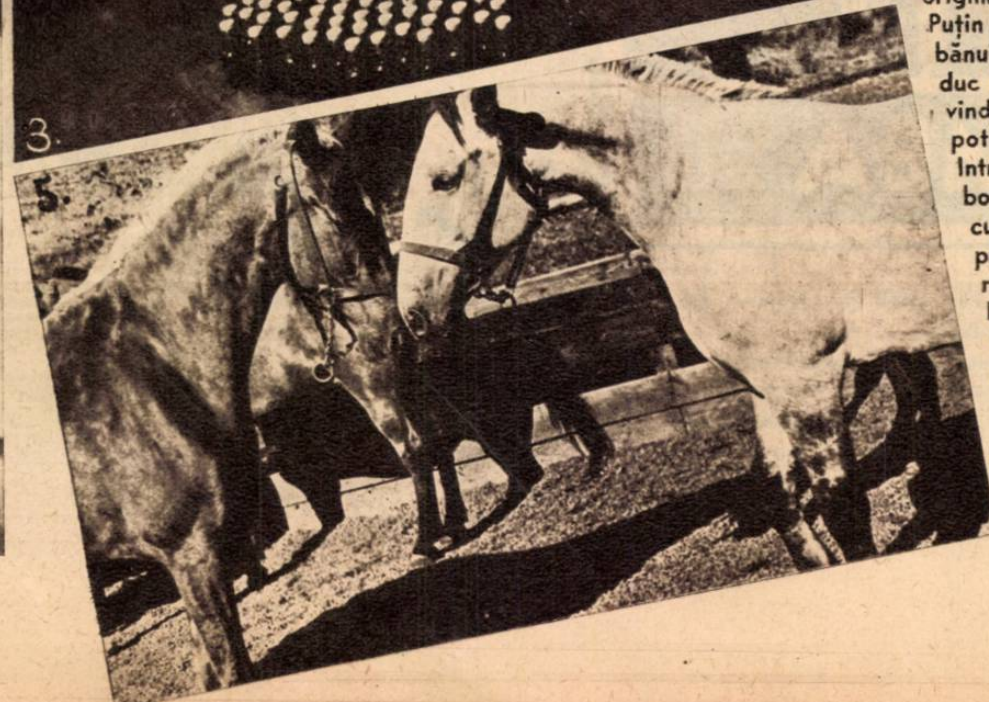
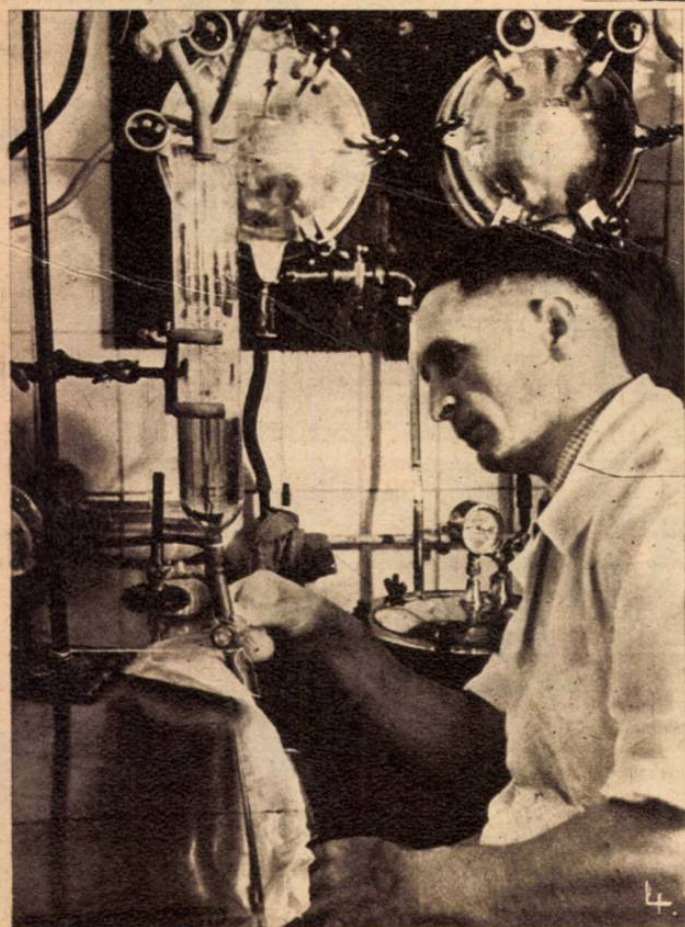
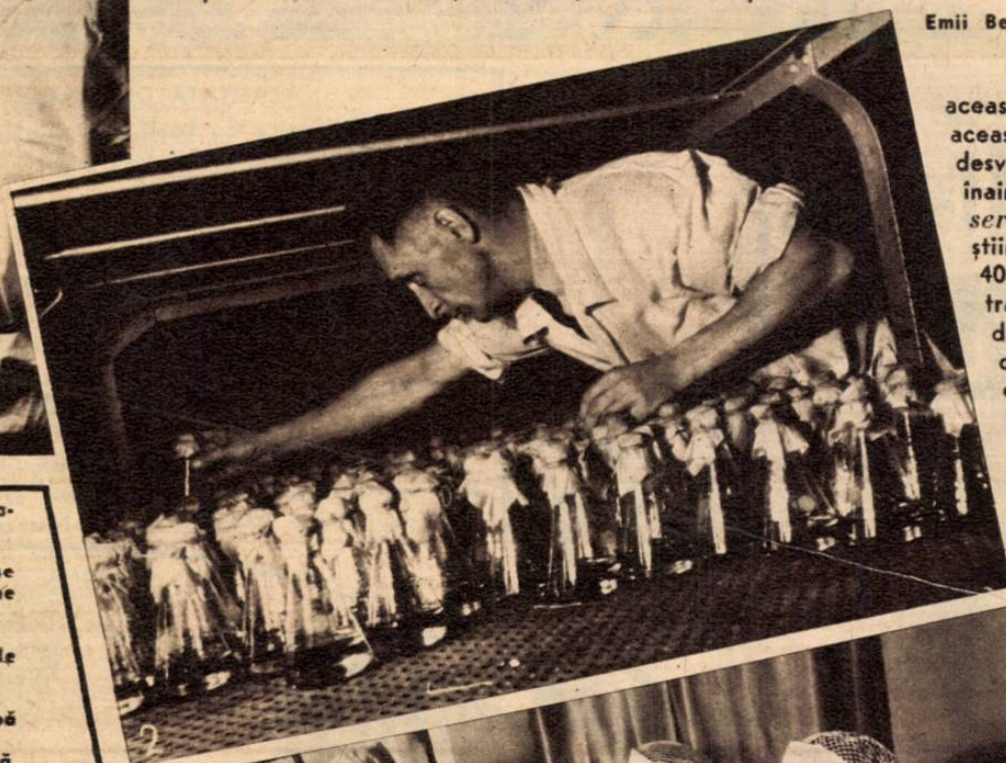
EMIL von Behring, celebrul medic german, și om de știință, este întemeietorul terapiei serului. El e original din Prusia occidentală. A fost medic militar și profesor de universitate unde a lucrat cu mare succes pe tarâmul științific. Deviza lui era: „pentru cercetări științifice, fiecare om trebuie să fie la locul lui.” El declară în anul 1895, că vindecarea bolilor, cauzate de toxine specifice se face prin introducerea de antitoxine specifice în organismul îmbolnăvit. Ideea aceasta să-i zicem ideea generală, a dus la cercetări științifice cari tindeau la obținerea antitoxinelor ce se produc în organismul viu, în cantități suficiente pentru a putea vindeca cu ajutorul lor boli, în fața cărora până la descoperirea

Emil Behring, savantul descoperitor al serului antidifteric.

- 1) Lucrări bacteriologice în laborator. Suprainocularea culturilor.
- 2) Culturi de bacterii, cu care se inoculează caii pentru a se obține antitoxinele.
- 3) Serul se desparte de substanțele solidificate ale sângelui.
- 4) Stabilirea calităților serului după greutate.
5. Animalelor li se inoculează o doză minimă din cultura de bacterii.

aceasta, ne știam neputincioși. Pornind dela această premiză științifică Emil von Behring a dezvoltat cercetările științifice și dăruie omenirii, înainte cu aproape 50 de ani, *serul difteric* și — *tetanus* dezvoltat pe aceea bază științifică. Până în 1894 mureau anual vre-o 40.000 — 50.000 de copii. După introducerea tratamentului cu ser, s'a putut constata scăderea mortalității acestei epidemii cu o cincime. Serul de cărcei sau serul — tetanus s'a experimentat pe o scară întinsă în cursul războiului mondial. Prin inocularea preventivă cu ser tetanus s'a combătut cu multă eficacitate bacilul întrepavirii mușchilor (cârcei). Cum se ajunge la pregătirea serului? Mările laboratorii „Behring” au dezvoltat pe timpurile fondatorului lor 100 materii de remediu. Serurile și materiile de inoculare se prepară de animale, cum sunt vitele, oile, dar mai cu preferință caii sunt producători de ser. Experiența generală, că la un șir de boli, organismul elimină anti-toxine împotriva toxinelor bacteriilor aducătoare de boală, a determinat pe Emil von Behring să procure aceste antitoxine în chiar sângele de animale ca să vindece cu el oamenii și animalele iar prin inoculare să stimuleze formarea anticorpurilor. Numai caii de rasă nobilă sunt buni dători de ser. Ei au grajduri bine luminate, bine aerisite, sunt din belșug nutriți și au pășuni minunate. Cine călătorește prin valea Heinkelbachtal nu se satură privind caii aceia sprinteni, de pur sânge, care în majoritatea lor sunt de origine din Prusia orientală. Puțin însă dintre călători vor bănuî că aceste animale produc în sângele lor serul de vindecare și de apărare împotriva bolilor.

Intr-o parte a edificiului laboratoarelor „Behring” se cultivă bacteriile necesare producerii serului și materiilor de inoculare.

După un interval scurt de timp bacteriile se despart de produsele secundare intermediare, cari sunt toxinele însă abia după ce s'a făcut o supra-examinare a rezultatelor, începe adevărata

(Continuare în pag. 15)

Revoluționarul comerțului

ARISTIDE BOUCICAUT. Auzind sau citind acest nume, cine știe câți dintre dvs. nu se întreabă: Cine mai e și ăsta?!

Omul care în secolul trecut a revoluționat sistemele de vânzare în detaliu, deschizând căi noi și mai largi comerțului, e aproape complet necunoscut aceluia care astăzi îi urmează cu succes exemplul.

Fiu al unui pălărier din Bellême, în departamentul francez al Ornei, Aristide Boucicaut își făcu intrarea în comerț după o scurtă ucenicie în prăvălioaara tatălui său și nu întârziă a observa că, în vreme ce totul suferea transformări, comerțul rămânea pe loc.

„La marfă bună...”

În marile orașe, vânzarea se făcea după metode vechi. Negustorul nu avea decât un singur gând: să câștige dela client cât mai mult cu putință. Iar acest fapt da apă la moară anumitor teoreticieni cari cutreerău fără proclamând pretenții că negustorul nu era altceva decât un intermediar inutil între producător și consumator, un parazit, și că pentru binele poporului ar fi fost necesar ca repartiția mărfurilor să se facă de către stat sau asociațiuni.

Dar era oare nevoie tocmai de stat sau de asociații pentru reorganizarea sau, mai bine zis, reformarea comerțului?

Întrebarea aceasta și-o puse Aristide Boucicaut atunci când împlinise 44 de ani și se afla la Paris ca tovarăș-proprietar într'un magazin de stofe și haine. Și iată l punându-și teoriile în aplicare.

El începe prin a-și propune să vândă cât mai mult cu putință și să se mulțumească cu un minimum de câștig la fiecare vânzare: deci prețuri mici, pentru atragerea clientelei și pentru justificarea emblemei sale pe care scria: „Au bon marché”. Boucicaut își deschisese prăvălia într'un cartier de muncitori și s v on u t că la el se cumpăra mai ieftin decât oriunde, nu întârziă a se răspândi din gură în gură.

Clientela devine din ce în ce mai numeroasă apoi, Boucicaut are ideea să se aprovizioneze cu diverse mărunțișuri. Astfel, femeile din cartier încep a-și spune că la Boucicaut se găsește de toate și, ceea ce-i mai important, dacă nu-ți place o

marfă, o poți înapoia după câteva zile recăpătând banii fără nici o discuție.

La început, un asemenea sistem de vânzare are oarecari neajunsuri pentru patron, dar Boucicaut nu se uita la aceasta.

Servirea clientelei — acest principiu pe care la cincizeci de ani târziu, America îl proclama ca pe un principiu comercial sacru — era un imperativ categoric pentru Aristide Boucicaut. Intrând în modesta prăvălioaară din rue de Chiatta clientul știa că toată lumea dela cel mai mic vânzător și până la patron era la dispoziția sa, și că oamenii — aceștia nu se gândeau numai să vândă ci că preocuparea lor esențială era să-l servească pe cumpărător bine și repede.

În prăvălioaara sa, Boucicaut născocescă noi mijloace de atracție, mici bucurii pentru femei și copii...

Lumea da năvală. Iar Boucicaut putu atunci să introducă altă noutate, un lucru care astăzi pare foarte natural, dar care acum 80 de ani era o adevărată revoluție: instituirea prețului fix.

Clientela primi cu plăcere această inovație. Asta însemna o economie de timp și de plictiseală: se putea ști dintr'o aruncătură de ochi în vitrină care era prețul cutărui sau cutărui articol. Dar noutatea aceasta este tot atât de prețioasă și pentru negustor care poate calcula cu anticipație câștigul ce va realiza din vânzare: deci, economie de timp și pentru el, și de personal.

Încheierea primului bilanț al negoțului din rue de Chiatta dovedi negru pe alb utilitatea practică a inovației introduse de Aristide Boucicaut. Bilanțul acesta prezenta 450.000 franci cifră de afaceri.

UN GENIU AL VÂNZĂRII

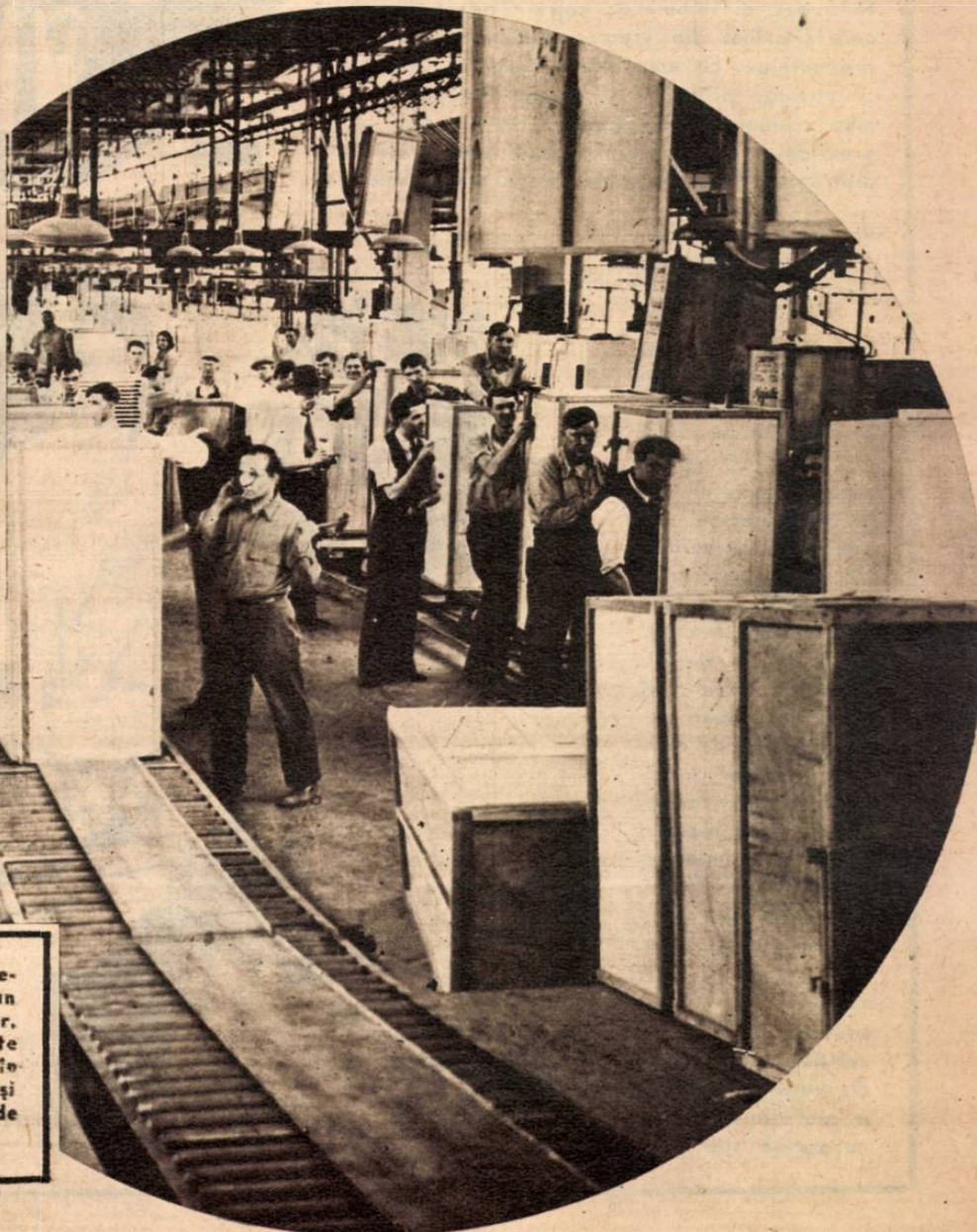
În anii următori, cifra aceasta spori fără contenire ceea ce însemna că sistemul era minunat.

Cu toate acestea, Boucicaut găsește că mai este încă locul pentru o nouă serie de perfecționări. Și iată-i născocind noi mijloace de atracție (mostre, vândute cu prețuri excepțional de reduse, mici bucurii pentru femei și copii). Iar cum nu se mai poate ocupa singur de atâta clientelă, el își angajează o echipă de vânzători cărora le dă un procent asupra tuturor articolelor vândute, natural procentul fiind, mai mare la mărfurile mai greu de desfăcut.

Dar cel mai bun mijloc de dezvoltare a întreprinderii rămâne calitatea superioară a mărfii. Și astfel, în 1860, Boucicaut vede venind în prăvălia sa, nu numai muncitorimea cartierului dar și cetățeni din centrul Parisului, deoarece s'a răspândit șvonul că la el găsești lucruri bune la prețuri reduse. Afluența clienților se repercutează, natural, asupra cifrei de afaceri care începe să urce vertiginos: în 1869 aceasta a ajuns la 21 milioane de franci, de unde cu 6 ani înainte nu reprezenta mai mult de 7 milioane. Boucicaut ajunge să-și reînnoiască stocurile, nu de două sau trei ori pe an cum fac micii comercianți, ci de câte 6, 8 sau chiar 10 ori. Întreprinderea sa devine un adevărat bazar de noutăți unde lumea găsește tot ce există mai recent în câmpul stoffelor și al articolelor de îmbrăcăminte, tot ceea ce decretează, majestatea sa moda.

Nu e nevoie să mai spunem că cifra de afaceri devine fabuloasă, iar

(Continuare în pag. 13-a)

Întreprinderea devine o uzină, un adevărat bazar, unde lumea găsește tot ce există în câmpul stoffelor și al articolelor de îmbrăcăminte...

Se va se intrebuinteaza, de preferinta, o crema nutritiva pentru epiderma hiper-Sensibilă...

ținută de câteva ore în casă. Ziua, aplicați mai întâi un strat subțire de coldcream, ștergeți surplusul și pudrați bine.

Pentru corectarea cauzelor interne evitați mâncările condimentate, alcoolurile și băuturile fierbinți.

Tot aceste epiderme delicate mai au păcatul de a se înăspri și coji. În acest caz remediu este tot o cremă hrănitoare masată bine în piele, seara. A se evita orice loțiuni sau lapte astringent. Demachiați cu grăsime și spălați obrazul cel mult de două ori pe săptămână cu apă caldă și săpun neutru de toaletă (de preferat un săpun de ras) după ce ați întins mai întâi un strat generos de cremă masând ușor ca să intre bine în piele. Înainte de a vă pudra, întrebuițați un lapte gras.

E posibil deasemeni ca un astfel de accident al pele să fie rezultatul vreunei turburări interne sau al unei insuficiențe a grăsimilor în alimentația dvs. zilnică. Aveți deci grijă

să nu vă lipsească din program untul proaspăt, smântâna și laptele.

ACTIVITATEA CIRCULAȚIEI

Un alt neajuns al iernii este circulația proastă care aduce cu sine o sumedenie de neplăceri. Roșirea nasului, înghețarea picioarelor, înroșirea mâinilor și degerăturile sunt câteva dintre aceste necazuri. Remediu vi-l dau în acest caz exercițiile fizice, dar cu nasul nu se poate face gimnastică, îi veți administra un masaj zilnic cu crema dvs. nutritivă. Acest tratament îl va descongestiona și albi.

Înghețarea mâinilor și picioarelor poate fi de obicei prevenită prin nonice și alimente cuprinzând grăsimi, zaharuri și făinoase ce ajută la fabricarea calciului de care organismul dv. duce probabil lipsă.

Dacă aveți o circulație proastă nu vă apropiați niciodată de sobă imediat ce ați sosit acasă, ci fricționați-vă bine mâinile și picioarele, plesniți-vă, mișcați repede degetele și masați cu puțină pudră de talc presărată într-un strat subțire. În scurt timp vă veți simți membrele desmorțite și elastice căci circulația a fost restabilită în mod normal.

Și acum, să vă dăm câteva sfaturi pentru celelalte neajunsuri ale frigului. Buzele înăsprițe și crăpate le tratați frecându-le cu puțin camfor și întrebuițând alifie de struguri necolorată cu roșul de buze. Dacă vi s-au iritat ochii și vă dor, spălați-i zilnic cu acid boric dizolvat în apă caldă. Ungeți seara pleoapele cu un ulei special cerut anume doctorului iar ziua disimulați roșeața umbrind marginile ploapelor cu creionul de sprincene.

În privința părului, încercați o versiune mai simplă a coafurii de până acum astfel încât să vă puteți aranja repede și durabil pe vreme de umezeală. (Continuare în pag. 15)

Ca să aveți membrele desmorțite și elastice mișcați repede degetele și masați cu puțină pudră de talc...

Frumusețe SUB VÂRGIA IERNII

NE aflăm în plină epocă a intemperiilor. Vântul vă răvășește părul, umezeala vă desface buclele în șuvițe disgratioase iar gerul vă colorează perfid vârful nasului, ca la alcoolici. Iarna ne vine cu un cortegiu întreg de farse crude și aceia care se vă strecura mai bine printre calamitățile ei, va fi, nu marea frumusețe cum vă veți fi așteptând dvs. ci femeia cu cap și răbdare, femeia care și-a luat din vreme anumite măsuri de precauțiune. Ea este aceea care va umbla o zi întreagă prin vânt și ploaie fără ca asprimea vremii să-i pricinuiască vreun rău, iar prevederea se reduce la observarea câtorva dintre regulile de bază ale igienei și cosmetice.

PENTRU O EPIDERMĂ HIPERSENSIBILĂ

De obicei, tocmai cele mai fine și mai luminoase tenuri sunt amenințate să facă vinișoare roșii, de un aspect destul de neplăcut. Acestea pot avea două cauze dintre care una ar fi intemperiile iar cealaltă o stare internă. Deci, dacă sunteți nevoite să ieșiți pe orice vreme luați mai întâi măsuri de apărare a pielii. Întrebuițați seara o cremă nutritivă masând ușor dar îndelung dela bărbie înspre ochi, apoi când simțiți porii săturați și obrații înviorați de sângele adus la suprafața epidermei ștergeți cu o bucată de vată tamponând în cele din urmă ușor cu puțină apă rece

Înainte de a vă pudra.

întrebuițați un lapte gras.

INTERNE

(Urmare din pagina 3)

Pentru România, anul 1941 este epoca cea mai agitată și mai plină de prefaceri dela războiul mondial încoace. Abdicarea regelui Carol II și instaurarea unui nou regim politic, modificarea granițelor și persecutarea românilor rămași peste hotare, alianță politică și militară cu Axa, — sint evenimentele cele mai de răscrucă ale anului expirat.

IANUARIE

Măria Sa Marele Voievod Mihai donează diurnele sale ca Senator de drept, în folosul înzestrării Armatei (12 Ianuarie)

MAIU

Mareșalul Bodaglio decorat cu ordinul „Mihai Viteaz” (1 Mai), se găsește câteva mine plutitoare pe Marea Neagră (8 Mai); un nou regim al controlului străinilor (11 Mai);

IUNIE

Ultimatum sovietic pe chestia Basarabiei și Bucovinei; Intrunirea Consiliului de Coroană; Mobilizarea generală a armatei, aviației și marinei române;

IULIE

România renunță la garanțiile franco-engleze din 13 Aprilie 1939 (1 Iulie); Terminarea evacuării Basarabiei și Bucovinei; Formarea guvernului prezidat de d. Ion Gîgurtu (5 Iulie); Retragera României din Liga Națiunilor (10 Iulie); Intrevederea d-lor Mussolini și Ciano cu d-nii Gîgurtu și Manoilescu (27 Iulie); D. Grigore Gafencu numit ministru plenipotențiar la Moscova.

AUGUST

Consiliul de Coroană acceptă arbitrajul Axei, în diferendul teritorial româno-maghiar.

SEPTEMBRIE

Mari manifestații patriotice în Capitală și în Ardeal; D. general Ion Antonescu investit cu depline puteri pentru conducerea Statului; Proclamația către țară a d-lui gen. Ion Antonescu (5 Septembrie); Regele Carol abdică în favoarea Voievodului Mihai; O mare manifestație legionară în Capitală (6 Septembrie); Semnarea acordului româno-bulgar de cedare a Dobrogei Noi;

Formarea guvernului național-legionar cu d. Horia Sima, vicepresedinte (14 Septembrie); Revizuirea procesului Corneliu Zelea Codreanu; M. S. Regele Mihai, M. S. Regina-mamă Elena și d. gen. Antonescu, fac o plimbare pe Calea Victoriei în uralele mulțimii (25 Sept.);

OCTOMBRIE

Instituirea pedepsei cu moartea pentru încercările de sabotaj economic (3 Oct.); Măreață manifestație legionară în Capitală; Un grup de 100 legionari pleacă în Italia; D. Gen. Ion Antonescu invitat la Roma (25 Oct.)

NOEMBRIE

3. Sărbătoarea numelui M. S. Regelui Mihai și a Legiunii. O mare serbare și paradă la Iași.

9. Puternic cutremur de gradul 9. Urmări catastrofale în țară și în Capitală.

14. Sosirea d-lui gen. Ion Antonescu la Roma.

22. Intrevederea Hitler-gen. Antonescu de 3½ ore.

Fuehrerul donează două milioane lei pentru ajutorarea victimelor cutremurului.

23. România aderă la pactul tripartit.

29. Reînnumararea osemintelor martirilor Legiunii la Casa Verde.

DECEMBRIE

1. Sărbătoarea Unirii Ardealului, la Alba Iulia.

2. Parada unităților germane din România, pe sos. Jianu.

8. Marea intrunire a foștilor luptători în Capitală.

10. Sărbătoarea studenției române creștine.

PANICA

(Urmare din pag. 5)

re și mai apropiate. Pasagerii atacară pe ofițerii cu bastoanele și cuțitele. Aceștia din urmă descărcară revolverele, câțiva să prăbușiră morți, dar nimic nu putu opri pe atacatori cari smulseră șalupa marinarilor și, neîndemânatici în manevrare, se scufundară împreună cu ea în abisele mării.

Însuși individul singur la apropierea unei primejdii mari își poate pierde capul dar eforturile lui nu sunt niciodată lipsite de conștiință și de coordonare ca în episoadele de panică atunci când personalitatea lui se pierde și se afundă în talazul furtunatic al mulțimii inebunită. Pe de altă parte, dacă un singur reușește să-și ferească judecata de molipsire și are curajul de-a activa prompt, așa cum îi dictează calmul și prilejurile favorabile, poate aduna în jurul său alte persoane hotărâte să înoate împotriva curentului, provocând astfel dizolvarea formidabilului meteor psihologic care s'a condensat de iur împrejur.

În cazuri de panică nu avem decât un sfat: reacționați energic sugestiei mediului înconjurător, păstrând deplină stăpânirea de sine. În felul acesta, și numai astfel veți avea probabilitatea de-a vă salva și în același timp zeci și chiar sute de alte existențe.

REVOLUȚIONARUL COMERTULUI

(Urmare din pag. 11-a)

căștigurile ce realizează îi permit lui Boucicaud în 1869, să pună piatra fundamentală a unei uriașe întreprinderi despre care se vorbește nu numai la Paris ci chiar în întreaga Europă. Dar aci nu se vinde încă de toate. Boucicaud va vizita mult până să se hotărăască a adăuga la stoffe, țesături și confecțiuni, parfumurile, giuvaeruri, marochinăria și papetăria, cu un cuvânt, să-și transforme magazinul într'un imens bazar.

În anul 1874 un sfert din vânzările întreprinderii lui Boucicaud ia drumul străinătății.

Negustorul nostru rămâne însă fidel principiului plății în numerar. Dar, în afară de aceste toate mărfurile imaginabile sunt oferite cumpărătorului. Fără cel mai mic indemn, cine intră la Boucicaud nu poate să nu facă o cumpărătură, atât sunt de ispititor prezentate mărfurile. În 1877 — anul morții lui Boucicaud — cifra de afaceri a întreprinderii „Au Bon Marche” e de patru ori mai mare decât aceea din 1869. E sărbătorit ca părinte al comerțului.

În galeria marilor nume cărora lumea le dădorește progresul său, ar putea figura la loc de cinste și acela a lui Aristide Boucicaud: căci doar omul acesta a deschis comerțului o eră nouă.

ACORDEOANE ITALIENE: MUZICĂ BUNĂ NUMAI CU ACORDEOANE ITALIENE!

INFORMAȚIUNI ȘI VÂNZAREA ÎN CELE MAI BUNE MAGAZINE DE SPECIALITATE

ACORDEONUL DE PRIMUL RANG! FRATELLI SCANDALLI

CAMERANO (ANCONA)

Cea mai mare fabrică de acordeoane italiene, furnizează toate modelele de acordeoane cu claviatură de pian și butoni.

Se caută reprezentanți pentru câteva regiuni libere.

CEREȚI CATALOGUL

ACORDEONELOR CU RENUME MONDIAL

SETTIMIO SOPRANI — Castelfidardo

DIRECT DELA FABRICĂ

(SE CAUTĂ REPREZENTANȚI)

Acordeonul de clasă

ACORDEOANE FRONTALINI N. FRONTALINI & FIGLI

NUMANA ANCONA

Se caută reprezentanți și reprezentanți exclusivi

Editoria Muzicală

Muzică specială pentru acordeoane

FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATA

FRATELLI GALANTI

MONDAINA (FORLÌ)

SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV SAU AGENȚI

NUMELE FIRMEI

COMM. PAOLO SOPRANI & FIGLI Castelfidardo

(fondat 1863), care a răspândit ca prima firmă aceste instrumente în întreaga lume, garantează PERFECȚIUNEA, ELEGANȚA ȘI TONALITATEA.

Cereți marca noastră la furnizorul Dvs.

FABRICA DE ACORDEOANE

CAV. CESARE PANCOTTI

(fondat 1865)

MACERATA

FURNIZEAZĂ TOATE MODELELE ȘI SISTEMELE SE CAUTĂ REPREZENTANȚI

FABRICA DE ACORDEOANE — SOCIETATE PE ACȚIUNI

V. SPORANI DI SILVIO & CO.

RECANATI

ACORDEOANE: TOATE MODELELE ȘI SISTEMELE. SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV

FABRICA DE ACORDEOANE

F. SERENELLI & FIGLI

CASTELFIDARDO

CATALOG LA CERERE SE CAUTĂ REPREZENTANT

MAROTTA SILVIO E FIGLI

FABRICA DE ACORDEOANE

CASTELFIDARDO

SE CAUTĂ REPREZENTANT

FRATELLI BORSINI

CASTELFIDARDO

CEA MAI BINE INTRODUSĂ FABRICA DE ACORDEOANE ACORDEOANE CU CLAVIATURĂ DE PIAN ȘI CU BUTOANE DE ORICE MODEL ȘI SISTEM

FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATA

FRATELLI BALLONE BURINI, CASTELFIDARDO ACORDEOANE CU CLAVIATURĂ DE PIAN (CROMATICE ȘI DIAT) SE CAUTĂ REPREZENTANT

CITIȚI

„MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumoasă ilustrată revistă de specialitate.

Vulcanul Peleu, în activitate...

INSULA MARTINICA, amintit și uitat refugiu al Americii natale, se află azi pe primul plan al actualității. Această insulă amintită de presa mondială din când în când, cu prilejul erupțiilor vulcanului ei, muntele Peleu, a căpătat astăzi o importanță deosebită, datorită evenimentelor politice desfășurate sub privirea noastră.

În ultima vreme, forțele navale franceze dislocate pentru apărarea insulei se așteptau dintr'un moment în altul, la un ultimatum din partea flotei britanice. Între timp, Președintele Roosevelt a amintit doctrina lui Monroe, sintetizată în parola: „America, Americanilor”.

Martinica se găsește, împreună cu cealaltă insulă franceză, Guadelupa, în imensul arhipelag american ce se întinde din Florida spre curba golfului Caraibic, acela, care despărțind Oceanul Atlantic de Marea Caraibilor și de golful Mexicului, a luat numele de Golful Antilelor. Numele acestui golf provine de la o insulă ipotetică pe care un cartograf din veacul al XVI-lea o situa în Oceanul Atlantic.

MARTINICA INSULA VULCANILOR ȘI A ZAHĂRULUI

După descoperirea Americii, numele de Antile a fost dat mai întâi insulei Haiti, și apoi, la plural, același nume a trecut asupra întregului arhipelag, care mai era denumit și „Indiile Occidentale”.

Antilele se compun din trei grupuri de insule: Bahama, sub Dominion Britanic; Antilele Mari și Antilele Mici.

Din primul grup al Antilelor fac parte insulele Baba, Haiti, Gamaica, britanică și Portorico aflate sub dominion american. Antilele Mici se împart la rândul lor în insulele „De peste vânturi” și insulele „De sub vânturi”. Insulele de peste vânturi formează un arc de cere de la Portorico la Trinidad stăpânit de englezi și aflat în vecinătatea coastelor Venezuelei.

Insulele de sub vânturi, în număr mai mic, se întind dealungul litoralului acestei republici sud-americane, până la capul S. Roman care închide Golful Marcaib. Ultimele două insule sunt Curagao, dominion olandez, faimoasă prin producția de

Liqueur, și Aruba de-asemeni sub stăpânire olandeză. În centrul grupului insulelor de peste vânturi, se află insulele franceze Guadelupa și Martinica, învecinate cu insula Dominica, engleză, și înconjurată la Nord de insulele Lecward, toate englezești.

Deși e mai mică decât Guadelupa, Martinica are o importanță mare. Numele ei este o alterație a numelui caraibic al insulei, Madinina. Martinica are o suprafață 106 kilometri pătrați, 65 de kilometri lungime și 31 de kilometri în lărgime.

Insula prezintă de la Sud la Nord, trei grupuri de formațiuni Vulcanice. Golful Zort de France și fluviul Lézard, separă de restul insulei, partea cea mai veche a acestei suprafețe de pământ.

Spre Nord se găsesc centri eruptivi de mare importanță: masivul Carbet și Vulcanul Pelen.

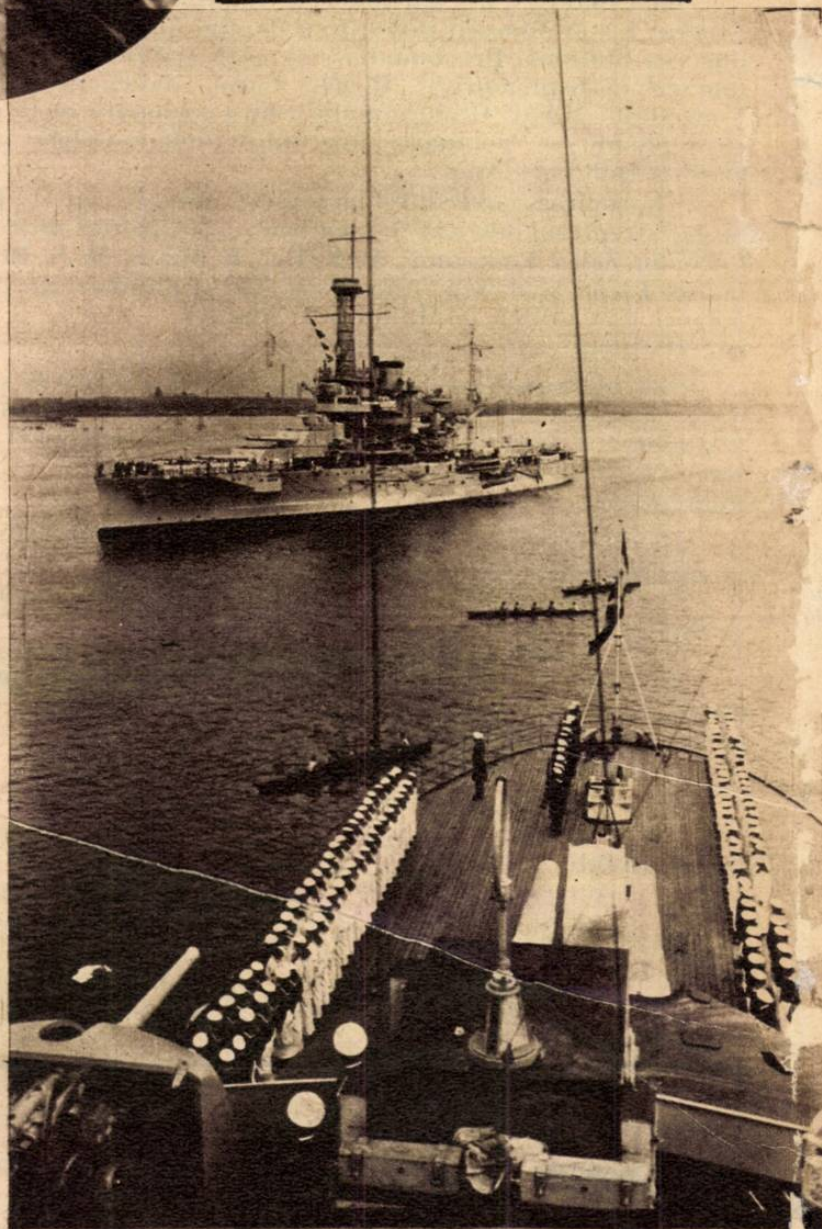
Acest vulcan a avut o perioadă de extraordinare erupții între anii 1902 și 1904.

La 8 Mai 1902, o imensă limbă de foc, a distrus orașul Saint-Pierre împreună cu cei 38.000 de locuitori ai săi. În lunie 1939, vulcanul păru că se deșteaptă, dar din fericire, își limitează activitatea la manifestări slabe.

Coastele insulei sunt în genere înalte și dantelate cu numeroase golfuri. Fluvii adevărate nu există, în schimb numeroase Torente coboară din munte, formând aluviuni.

Clima Martinică e caldă și umedă; atmosfera e veșnic încărcată cu vapori de apă, și de aceea temperatura rămâne

Vase americane de linie ieșind din portul Fort-de-France.

Intrarea în portul St. Pierre. În fund masivul Carbet.

aproape continuu sub 26°, cu o ușoară variație anuală de mai puțin de 4°.

Anotimpul secetos durează din Mai până în Octombrie; ploii regulate există în trimestrul Iulie-August, iar ploile temporale în trimestrul următor.

Savanele, sau întinderile de apă palustre, domină terenul în partea cea mai joasă a câmpiei, aflată la o înălțime de 500-1000 de metri. Tot în aceste zone se găsește o floră cluxuriantă, a cărei caracteristică principală este constituită din bogăția de palmieri.

Din populația indigenă a Caraibilor, n'a mai rămas aproape nici-o urmă și Martinica e populată cu negrii, descen-

(Continuare în pag. 15)

ANUL XVI No. 728

7 IANUARIE 1941

10 LEI

COLECTIA

Iarna și-a așternut pretutindeni
hlamida-i albă de zăpadă... Este
anotimpul drag sportivilor ama-
tori de viața în aer liber, de re-
corduri și aventuri neprevăzute...

20 MAI 1941

ULTIMELE ACTUALITĂȚI

În prezența Doamnei și Domnului general Antonescu, a avut loc la Teatrul „Muncă și Lumină” serbarea pomului de Crăciun a Regimentului 30 Dorobanți.

La Ministerul de Justiție. Dl. general Antonescu, Conducătorul statului, ținându-și cuvântarea.

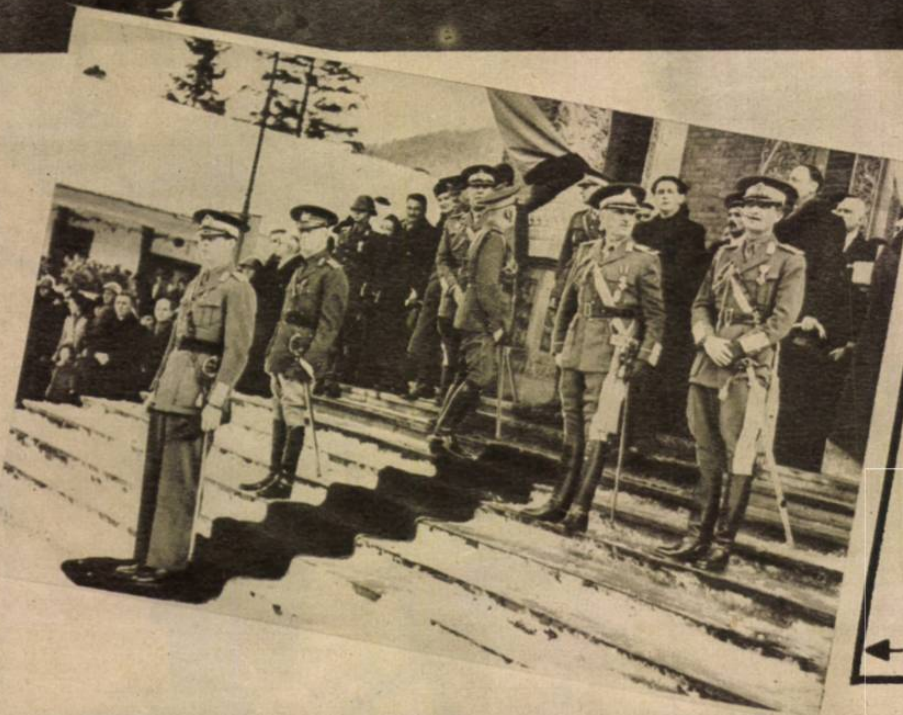
La sala „Arta”, în prezența domnului general Antonescu, Conducătorul statului a avut loc serbarea datinilor de Crăciun, în onoarea misiunii germane din România.

Serbarea pomului de Crăciun la Președinția Consiliului de Miniștri.

M. S. Regele Mihai și Dl. General Antonescu, Conducătorul Statului, asistând la slujba religioasă oficiată cu prilejul Anului Nou la mănăstirea Sinaia.

M. S. Regele Mihai, Dl. General Antonescu, Dl. Horia Sima și Casa militară a M. S. Regelui, primesc defilarea companiei de onoare în curtea mănăstirii Sinaia.

Război ÎN TRE SIAM și FRANȚA

Pitorescul templu budist din Bangkok, capitala Siamului.

CAUZELE CONFLICTULUI CE PRETIND SIAMEZII

SIAMUL — astăzi cunoscut sub numele de Thailand — a ajuns la ordinea zilei, reținând atenția opiniei publice de pretutindeni. De curând, ziarele au anunțat că: 1. În noaptea de 23 spre 24 Noembrie, soldații thailandezi au încercat să pătrundă în Poi-Pet, orașul din Cambodge. Tizaliorii indochinezi au respins de trei ori agresiunea siameză, cu ajutorul mitralierelor. În zori, siamezii și-au reînnoit atacurile asupra orașului Poi-Pet, cu ajutorul armelor automate; și 2. Avioanele thailandeze au aruncat trei bombe în Indochina franceză, regiunea Savanak, făcând numeroși morți și răniți. În urma acestor fapte, legația franceză din Bangkok, a protestat energic pe lângă guvernul siamez.

★

În clipa când Franța învinsă era silită să ceară un armistițiu Germaniei, se încheie un pact de neagresiune între Siam, deoparte

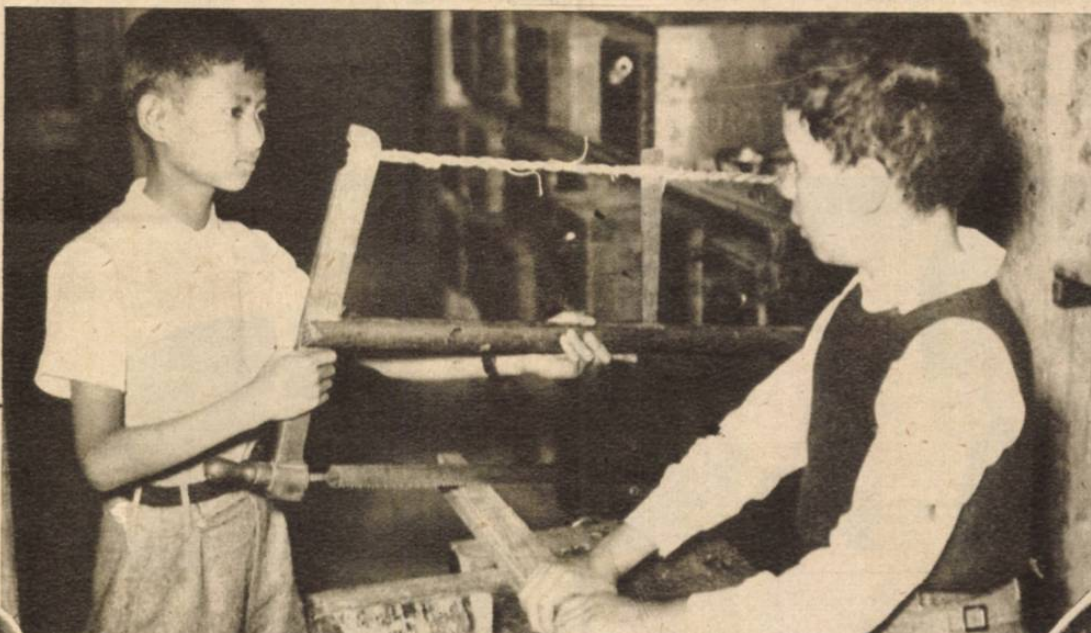
Tânărul rege Ananda, al siamului (cel cu ferăstrăul) a învățat tâmplăria, în „Ecole Nouvelle” din Chailly (Elveția), în anii 1926-37.

M. S. Impărăteasa Anamului.

și Anglo-francezi, de alta. Nu mai rămăsese decât ratificarea pentruca pactul să poată funcționa. Pe vremea aceea, războiul din Europa prezenta multe incertitudini. Aliații păreau să învingă, — era părerea conducătorilor și opiniei publice thailandeze. De aici și utilitatea pactului de neagresiune cu învingătorii. Producându-se între timp capitularea Franței și deci ne mai fiind nici o teamă de eventuală agresiune din partea ei, thailandezii au socotit că nu mai e necesară ratificarea pactului încheiat. Mai mult chiar, guvernul din Bangkok încearcă acum un mic șantaj. El condiționează semnarea pactului de neagresiune numai dacă mareșalul Petain acceptă revindicările lor, — revindicări care n'au fost niciodată formulate. Căderea Franței a avut precum se vede mari efecte în conștiința Siamezilor.

REVINDECĂRILE SIAMULUI

Dar, în definitiv, ce pretind Siamezii? Granițe răsăriteană și nordică a Thailandului se mărginește cu a Indochinei franceze, care

Canibodge. Un nou tratat se încheie la 13 Februarie 1904, prin care Franța primea două provincii siameze pe malul drept al Mekongului, iar regele laotian, Louang-Prabang, era restabilit în drepturile sale. Astăzi Siamul cere ceea ce a dat prin tratatul din 1904. Ceea ce, însă, guvernul din Vichy nu acceptă în ruptul capului.

★

Ca să înțelegem și mai bine situația, se cuvine să arătăm că: Thailandul s'a retras din Liga Națiunilor, în Februarie 1932, când s'a dat un vot de blam acțiunii japoneze în Manciuria. Actualmente, funcționează un pact de amicitie japoно-thailandez, ratificat la 3 Decembrie 1940. Cum se va așeza conflictul? Nimeni n'ar putea-o spune precis. Thailandezii nu înțeleg să renunțe la agitații cari durează de secole, iar Franța se crede încă destul de tare ca să-și apere integritatea imperiului ei colonial, știind că prima cedare ar însemna prăbușirea lui.

Majestatea sa, Bao-Dai, Împăratul Anamului.

se deschide ca un clește. De cealaltă parte sunt posesiunile britanice. Suprafața Thailandului este de aproape 600.000 km² și 14.464.489 locuitori.

De veacuri există lupte între Siam și Canibodge, azi sub protectoratul francez. Cambodgienii au fost dați înapoi, încet-încet, spre răsărit, de către invazia siameză, în timp ce la răsărit Annamul se mărea tot în dauna lor. Cambodge amenința să fie deci strivit de expansiunea siamo-annaneită, ceea ce a hotărât pe regele cambodgian, Norodom, să ceară, acum 78 ani, protecția Franței. Cinci ani mai târziu, la 5 Iulie 1867, Franța ceda Siamului, printr'un tratat, provinciile cambodgiene Simreap și Battambang. Totuși, în ciuda acestor concesii, frontiera protectoratului cambodgian n'a putut fi fixată definitiv în spre Siam. Agitatorii siamezi începură să provoace tulburări pe malul drept al fluviului Mekong, răscolind populația.

În consecință la 13 Iunie 1893, din ordinul guvernului francez, au pătruns până la Bangkok, două canoaniere La Concité și L'Inconstant. În urma acestui fapt, guvernul siamez dădu înapoi, evacuând malul stâng al râului Mekong.

Totuși, nici acum nu s'a fixat definitiv frontiera între Thailand și

GERMANIA și Europa luptă pentru libertatea noului ordin politici și configurația spațiului ei vital, contra dominației engleze. Niciodată un om nu și-a dat atât de limpede seama că în acest an al sortii, 1940, el stă în fața unei schimbări fundamentale, în fața unei lupte pe viață și pe moarte între puterile progresului și cele ale conservatorismului, între idei noi și vechi, între popoare tinere și vechi. Astfel, anii 1840 și 1940 leagă și despart în același timp mai mult decât trecerea mecanică în revistă a o sută ani cari s'au scurs.

În 1840 a început războiul contra opiumului, cu ajutorul căruia Anglia și-a deschis drumul spre China, punând stăpânire pe cele mai importante porturi din centrul țării. El a înregistrat, mai mult decât oricare altul, procedeele engleze de a-și asigura influența și puterea în țări streine. Dacă 1840 a fost un an de succes pentru englezi, 1940 prezintă o criză acută a dominației britanice în lume.

În 1840 s'a plănuț construcția faimoasei „Feldherrnhalle” la München, care s'a și înfăptuit. O sută de ani mai târziu, clădirea istorică din capitala Bavariei a devenit simbolul reînvierii germane, a eliberării ei și a marelui uniri a tuturor germanilor.

1840. În urmă cu opt ani a murit Goethe, în vârstă de 82 ani, lăsând ca moștenire formidabila viziune din partea doua a lui „Faust”, prin care proorocește anii de progres ce par să se instaureze acum, cu ajutorul Germaniei. Politica și tehnica înseamnă pentru noi mult mai mult decât au însemnat acum o sută de ani și în războiul deslănțuit simțim din ce în ce mai mult cât de hotărâtoare este forța tehnică. Oamenii cari au trăit în 1840 au fost și ei impresionați de tehnica zilelor de atunci. Adevărul este că mai existau oameni cari socoteau calea ferată o invenție a diavolului și se temeau să călătorească în trenuri. Însă, revoluția adusă căilor de comunicație, de această invenție, a fost recunoscută pretutindeni. Invenția fotografiei, a telegrafului sau a electro-tehnicii nu era mai puțin importantă, iar efectele lor n'au putut fi trecute cu vederea. În același timp, aceste invenții au fost puse în practică și popularizate de către Siemens și Krupp. Noi, care socotim în kilometri de sbor și

ANUL 1840

*Lumea acum
o sută de ani*

luăm radio-ul ca ceva obicnuit, zâmbim auzind expresiilor tehnice primitive de atunci; totuși, secolul tehnic s'a născut atunci și și-a făcut loc cu foarte mari greutate, cerând mult curaj din partea tuturor inventatorilor, iar ceea ce generațiile de mai târziu au creat și perfecționat, se bazează pe aceste începuturi. Și atunci, ceea ce era nou se depărta mult de obicnuit. Privim oamenii și generațiile cari întrușipează sufletul epocii și constatăm o multilateralitate zdrobitoare. În timpurile de acum o sută de ani, inventatorii și economiștii au eclipsat poezii și filozofii. Spitzweg și Daumier sunt de aceeași vârstă. Unul visează în tablourile sale vechile timpuri bune, pe câtă vreme celălalt face gloșe și glume amare la adresa inculturii burgheze și cu o brutalitate sfichiuitoare ne spune că timpurile romantice au murit.

Gazetele politice, humoristice și dezvoltarea presei confirmă toate acestea.

Timpul din jurul anului 1840 este plin de contradicții, plin de revoluții politice. În anul 1840 s'a urcat pe tronul Prusiei, Frederic Wilhelm IV. În mijlocul celor mai mari decepții, provenite din sistemul „Sfintei Alianțe” și a oprămării sentimentului de libertate a germanilor, s'au născut speranțe noi. Dar chiar când oprimarea a fost înlăturată, patrioții germani dela 1840 și 1848 nu și-au putut ajunge scopul. Discordia democratică, influențe politice din afară, lipsa de conducători se opuneau atunci realizărilor cari trebuiau să se înfăptuiască abia la o sută de ani mai târziu.

Astfel se vede chiar în soarta poporului german diferența extraordinară dintre ceea ce a fost odinioară și ceea ce este azi. Multe au fost pregătite atunci spre a fi desăvârșite acum.

1840, 1940: doi ani, două epoci, trecut și prezent. Un început care a devenit sfârșit, și un sfârșit început. În ceea ce desparte și leagă acești doi ani, simțim ceea ce a fost puternic și vrednic de viitor, în trecut, dar și ceea ce a fost greșeală și trecător. Dăm în aceste pagini portretele oamenilor al căror profil a imprimat progresul secolului trecut.

Friedrich Wilhelm IV. care s'a urcat pe tron în anul 1840, în vârstă de 45 de ani. În timpul domniei sale mulți patrioți s'au străduit să realizeze ceea ce s'a înfăptuit acum.

Nicolae I. în vârstă de 44 de ani. Ținta lui a fost să creeze baze politice stabile mai ales la granițele de vest ale provinciilor poloneze din imperiul rus. Astăzi, pactul de amicitie germano-rus servește aceleași scopuri.

Regina Victoria domnește în Anglia din 1837. În 1840 se căsătorește cu prințul Albert. Sub domnia ei a început războiul contra opium-ului.

1840: anul în care s'a născut fotografia. Descoperirea lui Daguerre a fost caricaturizată de Daumier, asprul critic social de atunci.

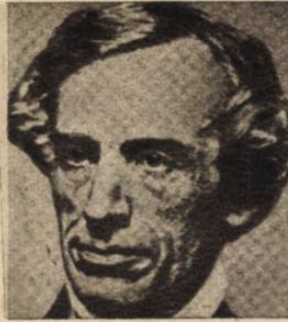
Johannes Müller, — inventatorul medicinei științifice. La Berlin, în 1840 este profesorul lui Haeckel, Birchow, Helmholtz, Du-Bois-Reymond, precum și a altor mulți medici celebri. Lucrările sale deschid o eră nouă în biologie.

Samuel Hahneman, descoperitorul homeopatiei, este medicul la modă al anului 1840, la Paris. În vârstă de 85 de ani, el este căsătorit cu o tânără franțuzească. Parisul îi umple de bani și onoruri.

H. Fr. Dieffenbach, „Zeul care vindecă” devine profesor la Berlin, în 1840. Artă lui de a opera îl face celebru în toată lumea. El este inventatorul chirurgiei cosmetice.

Morse.

Alfred Krupp. — La vârsta de 23 de ani, împreună cu zece lucrători, și-a instalat prima turnatorie pentru tunuri.

Werner von Siemens, — era în 1840 încă ofițer de artilerie. Cu toate acestea, tânărul de 24 de ani construiește o baie galvanică, un regulator pentru mașinile cu aburi și o mașină pentru construirea cablurilor.

Niccolò Paganini a murit la 27 Mai. „Un asemenea individ nu se mai naște”, a strigat odată Franz Schubert. Și, într-adevăr, arta acestui violonist al diavolului, — cum a fost poreclit — n'a mai fost atinsă de nimeni.

Richard Wagner.

Giuseppe Verdi.

Robert Schumann.

CEI PATRU COMPOZITORI GENIAȚI...

Franz Liszt era pe atunci primul virtuos al Europei. În 1840, Liszt, tânărul în vârstă de 29 de ani se afla în Ungaria, unde recolta succese imense.

CEI CINCI SCRITORI CELEBRI AI ACESTOR TIMPURI.

Stendhal (Henry Beyle).

Honoré de Balzac.

Adolbert Stifter.

Friedrich Hebbel.

Charles Dickens.

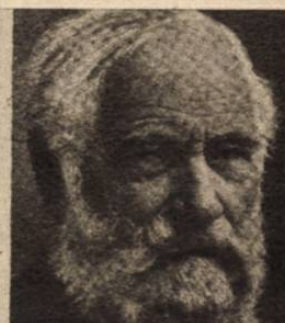
AU MURIT ÎN ANUL 1840:
Frederic Wilhelm III, „Regele luptelor pentru libertate” a murit la 10 iunie, în vârstă de 70 de ani.

Gaspar David Friedrich a murit la 7 Mai, în vârstă de 66 de ani. A fost unul dintre cei mai vestiți pictori ai timpului său.

Vincenz Priessnitz, care a introdus tratamentul cu apă rece. Celebrele „prișnițe” sunt opera lui.

Max von Pettenkofer, omul care a creat igiena. În 1840 a renunțat la cariera de farmacist, devenind artist. Dragostea l-a adus însă înapoi la știință.

Eugène Delacroix. Marele pictor francez, în vârstă de 42 de ani, termină tocmai picturile în bibliotecă din Palatul Bourbon, la Paris și pictează tabloul istoric „Dreptatea lui Traian”.

S'AU NĂSCUT ÎN ANUL 1840:

Rudolf Baumach

Max Haushofer

Emile Zola

Auguste Rodin

Peter Ilitsch Tchaikowski

Claude Monet

Friedrich List

Julius Robert Mayer

Julius von Liebig

COPII ÎNCĂ AU APU-CAT ANUL 1840:

Zeppelin, 2 ani

Lenach, 4 ani

Brochms, 7 ani

Wilhelm Busch, 8 ani

Dragoste și MOARTE IN ALBANIA

Bărbații plâng pe un conducător al tribului lor. E îmbrăcat în hainele de sărbătoare, are alături armele și este încins cu cordonul plin de cortușe. Plouă, și fratele mortului își apără mortul scump cu o umbrelă.

Ca împietrite de durere, rudele mortului se apleacă spre locul unde zace trupul neînsuflețit. Mâini e decedatului stau încrucișate peste cerf ficatelor vredniciei lui: o piele tăbăcită și fructe...

pentru mulți mimi, cari vor să exprime durerea.

Am mai spus și mai sus că nu este vorba de un dans în accepția obișnuită a cuvântului, ci mai degrabă de o frământare ritmică având drept scop exprimarea durerii pentru pierderea celui mort.

În timp ce dansatorii se agită în jurul catafalcului, ceilalți membrii ai familiei stau la pământ și privesc la spectacol. Dacă plouă, în marele lor respect pentru cel decedat, se găsește totdeauna cineva care să ție deasupra sa o umbrelă deschisă spre a-l feri de apă.

Dansul mortuar poate dura ore întregi. Aceasta depinde de gradul de rezistență fizică a celor de față și, cum albanezii sunt foarte robuști, durata este destul de mare. Frământarea continuă până în

(Continuare în pag. 15-a)

...Ingenunche toți în fața răposatului, în fața necunoscutei majestăți a morții, care le-a răpit pe unul dintre cei mai buni tovarăși, ducându-l în țara din care nu se va mai întoarce niciodată.

CLIMA aspră a Albaniei a făcut ca locuitorii ei să aibe pasiuni violente, o mentalitate pe care meridionalul o înțelege mai greu. În dragoste, ca și în viața de toate zilele, albanezul nu cunoaște decât extremele. Iubește sau urăște cu egală pasiune, este fidel sau dușmănește neluând seama la mijloacele întrebuintate, cu aceeași seninătate. Interesante sunt moravurile unui trib albanez în legătură cu ceremonia înmormântării. În primul rând, trebuie să arătăm că în Europa nu există nici un alt popor care să cunoască dansurile mortuare, atât de des întâlnite la alte seminții mai mult sau mai puțin primitive, afară de albanezi. În creerii munților trăiește un trib numit „Malisori”, mahomedani ca credință, dar respectând unele tradiții ce n-au legătură cu mahomedanismul și cari sunt mai degrabă rămășițe ale unui trecut ce se pierde în negura vremurilor.

Triburile albaneze sunt împărțite în familii, cari țin foarte strâns între ele. Patriarhatul este în floare, adică sub forma lui cea mai accentuată, capul familiei având puteri discreționare asupra alor săi, însă fără a mai putea condamna la moarte ca pe vremuri. Când moare șeful familiei, curierii duc în grabă vestea prin toate satele și-cătuțele unde se află membrii ai familiei defunctului, iar aceștia pornesc de îndată spre casa răposatului, urmând să ia parte la ceremonia înmormântării.

Când s'au adunat toți membrii familiei mortului, începe ceremonia. Femeile — cele bătrâne — ingenunche în fața unui catafalc rudimentar pe care este întins cadavrul, îmbrăcat în hainele cele mai frumoase. Pe piept, între mâinile încrucișate, i s'au pus fructe și tot soiul de alte obiecte cari, după credința acestor oameni simpli, ar trebui să-i fie de folos pe lumea cealaltă.

Bărbații înrudiți cu mortul se apropie apoi de catafalc, înșiruiți în rânduri, toți în haine curate, unii cu capul descoperit, alții purtând fesurile lor caracteristice. Aceștia vor dansa dansul mortuar care nu are alt rost decât să le exprime durerea pentru pierderea celui decedat.

Dansul se execută fără muzică, aproape fără pași. Este mai degrabă o pantomină. Ritmul se menține într'un fel impresionant, ajungându-se la o expresie aproape unitară a feții celor cari participă la dans. Dealtfel, expresia chipurilor acestor oameni simpli ar putea servi drept exemplu

Depart, pe plaiuri, răsună strigătele lor de jale, iar bărbații din primul rând se leagănă ușor, ca și când ar vrea să-și domolească durerea ce li se citește pe chipuri.

Anglia VINDE

DE câtăva vreme încoace Marea Britanie vinde... Angajată într-o luptă necruțătoare cu spectrul halucinant al înfrângerii ireparabile, ea își adună toate forțele pentru a amâna o prăbușire de neînlăturat și se resemnează la toate renunțările numai să se poată căfăra pe sticla unei speranțe care să-i îngăduie a vedea viitorul prin culori mai puțin sumbre. Din barca în care a pătruns apa se aruncă în mare tot ceea ce e de prisos, spre a o putea menține la suprafață: și sacrificiul nu va părea zadarnic dacă el va fi slujit să prelungească măcar cu o oră viața ocupanților. Marea Britanie se află în condițiuni identice: asemeni unui bogătaş care,

pentru a-și salva existența, e dispus să renunțe la bunurile proprii, ea începe să se scape de anumite juaeruri ale coroanei sale. Cedarea către Statele-Unite a unor baze aeriene și navale pe continent și în apele americane nu are alt înțeles. Este primul preț plătit unui „prietin” care, fără să riște prea mult, se arată dispus să-i vină într-ajutor. O campanie sistematică în presa americană, întemeiată pe viitoare amenințări pentru continent, pe interesul american în fața faptului că flota engleză continuă să domine Atlanticul, a îngăduit Statelor-Unite să atragă în orbita sa, cu scuza de a pregăti o apărare comună (contra cui? și contra ce?), multe state din Nord, din Centru și din Sudul Americii.

Construcția bărcilor de pescuit în insula Bahama.

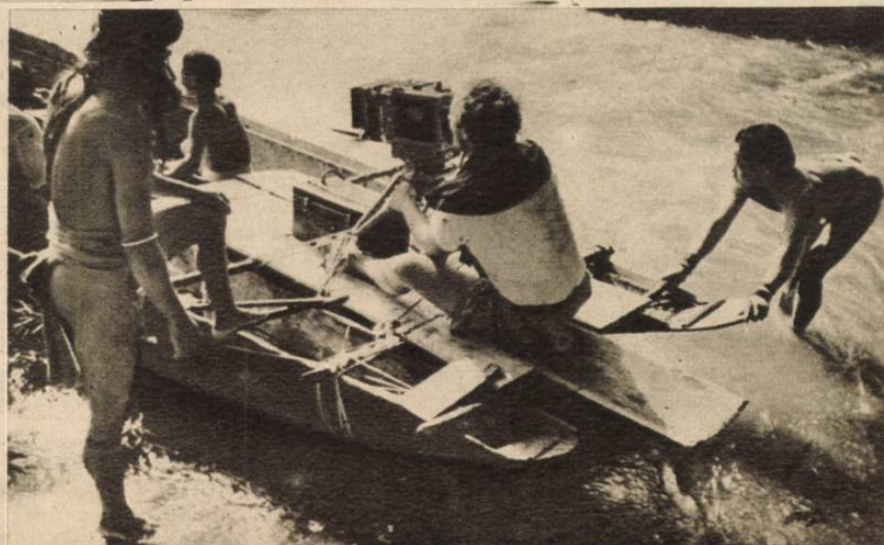

Prima fâșie de pământ ce se vede la sosirea în Capul Verde.

Reacțiunile n'au întârziat să se arate în America latina unde personalități și ziare au denunțat imediat nouă formă de imperialism a Washington-ului. Căci sunt baze cedate? O bază navală și puncte de sprijin pentru aviație în Terranova, o bază aeriană în Bermude, o bază aeriană în grupul insulelor Bahama, o bază în insula Jamaica, două baze în Antilele Mici, o bază în insula Trinidad, două baze în Guyana britanică. Cu acest sistem de baze care formează un fel de centură ce se întinde dela Canada până în Patagonia, Statele-Unite ar trebui să se simtă în siguranță deplină. Însă bazele cumpărate în loc de-a fi un sistem de apărare împotriva unor amenințări iluzorii, sunt de fapt puncte importante de sprijin pentru dominarea întregii coaste a continentului american. Trecerea bazelor din mâinile Angliei în stăpânirea Statelor-Unite nu schimbă întru nimic situația strategică din Atlantic în fața actualului conflict. Poziția Mării Britanii se dovedește simțitor de slăbită, dacă nu pe terenul militar, pe acel al prestigiului, chiar dacă Londra a putut obține în schimb masive furnituri de război. Desigur, Statele-Unite vor putea să conteze pe noi baze atlantice, dar deocamdată le interesează mult mai mult Extremul Orient unde, oricât s'a vorbit (Continuare în pagina 15-a).

Cu aparatul de cinematografiat, pentru un film documentar, în preajma insulelor Bermude.

După cum se știe Anglia a cedat Statelor-Unite câteva localități de importanță strategică în apele continentului american. La drept vorbind, ele au fost închiriate pe... 99 de ani, dar în termeni diplomatici aceasta înseamnă pe veci. Statele-Unite vor trebui să-și creeze acolo baze aeronavale, destinate să opere țările de peste Atlantic de cine știe ce agresiuni. Precum se vede, nouile baze nu schimbă aproape deloc situația strategică în acel Ocean. Posibilitățile bombardamentelor rămân despotrivă de limitate; același naval, chiar admitând că vapoarele ar putea să pătrundă cu succes până la vreo 2500 km., de distanță (ceace e greu întrucât pe măsură ce se îndepărtează de bază un vas își pierde din forță) rămân de natură strict oceanică.

GUILLAUMET *Cultura*

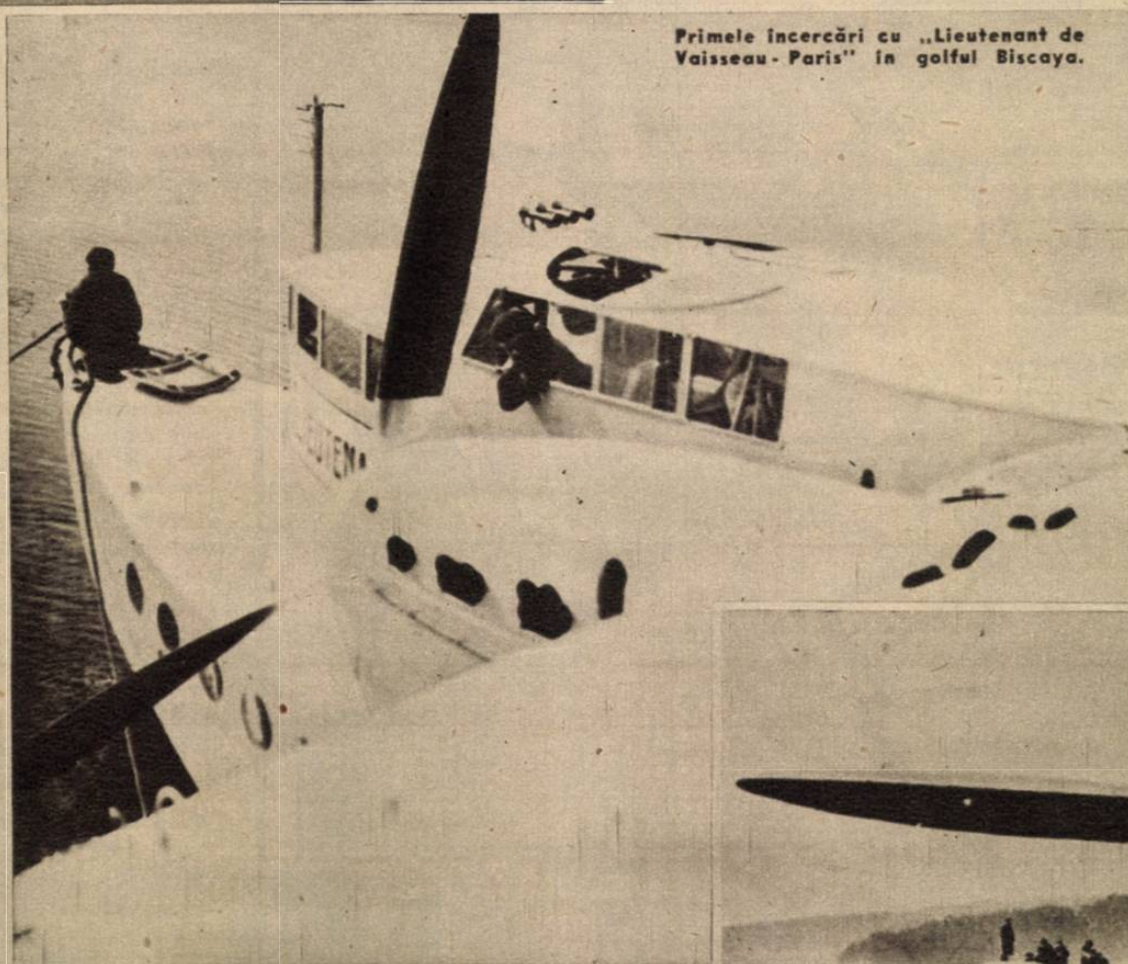

nici un folos. Mermoz a murit în Atlantic, de moarte naturală. Natura a biruit aici. Guillaumet a fost ucis de umanitatea războinică; și-l va avea pe conștiință. Tovarășii celor dispăruți tac, împovărați. Toți la o laltă, strâng toate dramele aerului, mării, pustului și munților. Toate loviturile aspre și neașteptate pe care poate să ți-le dea Soarta. Cu buzele strinse și privirea absentă, ei retrăesc totul, urmăresc dramele, continuă să zboare...

Pe dinaintea ochilor le trece postul de pilotaj al „Forman”-ului, cu cerul care se vede limpede prin geamurile aparatului, cu marea care se zărește jos, ca pe fundul unui abis. La stînga, spatele voinic al lui Guillaumet, îmbrăcat în haină de piele neagră; la dreapta Reine. Timp frumos; nici urmă de dușman. Guillaumet pilotează, cercetînd mașinalmente cerul cu o privire distrată. Reine, așezat dealungul fotoliului, cu picioarele afară din pedale, se uită la marea de sub el, care zboară la 2000 m. Frangnes consultă cu un ochi cunoscător șirurile de cadrane, notează temperaturile, presiunile,

Deasupra Anzilor Cordilieri...

Primele încercări cu „Lieutenant de Vaisseau - Paris” în golful Biscaya.

consumul. Duff, cu casca la urechi, își rîrjur-împrejur. Desigur că s'a informat la piață de starea vremii... Ah! vremea al aviatorilor!

Și deodată, unul din ei sare cu brațele nător” inamic care trece ca un vîr dispăre ca prin farmec. La bord, panicele semne prin care se arată că este u... „Farman-ul” își continuă drumul ca un... jur, liniște, cel puțin aparentă. Duff... tr'o aruncătură de ochi aparatul de r... „vânător” apare și trece pe lângă ei. Guillaumet și Azine, se cripsează instin... singurul gest de apărare al unui avia... deodată, gloanțele încep să plouă cu... lor. Un cuvânt, un singur cuvânt parvin... — Suntem mitraliați! telegrafiază le D... Și apoi, cele patru fețe, cu aceeași stră... întipărită în colțul gurii, cu capetele d... vesc cu ochii măriți la rezervoare. N'a... pul să-și tragă respirația...

— Foc! strigă le Duff.

— S. O...

Apelul rămîne neterminat. Lovit de m... cremanește cu degetul pe manipulator, buia să apese ultimul S. Au murit înai... ce s'a întâmplat cu ei.

Morți, mitraliați pe la spate, uciși de... în înaltul cerului... Ei, ei așii atîtor ter... din istoria aviației comerciale.

Guillaumet, vulturul Anzilor.

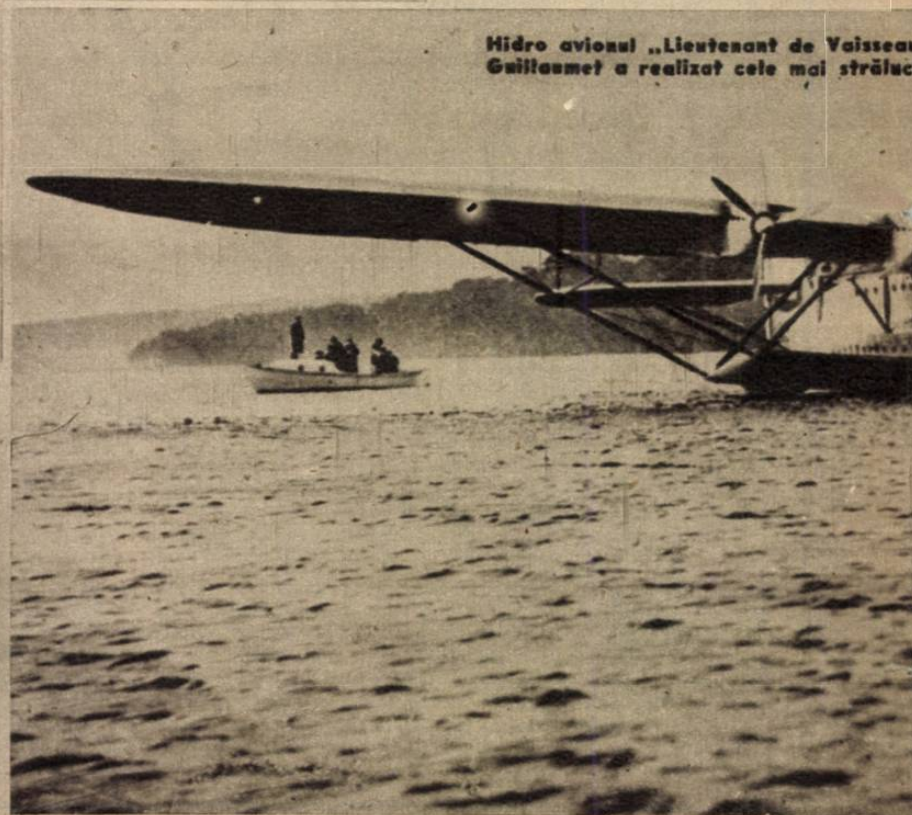
Reine, supraviețuitorul dela Rio de Or... Le Duff, naufragiat și salvat de 19 ori... teranei.

Franques și Montaubin...

Guillaumet primise dela poporul chilian, „El aguila de los Andes”, pentru că is... viață dintr'un iad de ghiață, de unde... reîntorsese.

Intr'o Joi, 12 Iunie 1930, în plină iarn... Guillaumet, plecase dela Santiago la... bordul unui „Poetz 25”. Viscolul băntui... furile ascuțite ale Auzilor. Fără post d... la bord, Guillaumet încercă să sară pe... din. Încercarea era temerară. Și piloții... categorisi-o drept o nebunie, mai ale... radio la bord. Guillaumet după câteva... cercări, renunță să se avînte ca orbul... Santiago. A doua zi, Vineri 13 Iunie, C... luă sborul. Timpul nu se ameliorase. Pil...

Hidro avionul „Lieutenant de Vaisseau Guillaumet a realizat cele mai străluci...

FRANCEZII sunt primii aviatori cari în 1918 au înființat linie aeriană mondială. Ei și urmașii lor au plătit cu viața nebuneștile încercări de a aduce călătoriei cu avionul, rapiditatea, confortul și siguranța de azi. Au căzut unul câte unul; falanga inițială s'a micșorat încetul cu încetul, pe fiecare an trecut. „Linia” îi fermecase: un echipaj în Rio de Aro, altul în Anzi, altul în Atlantic... Norocoșii se strîngeau, din ce în ce mai puțini, în jurul amintirii epopei lor; pioși, discreți, pe furiș aproape, ei cultivau amintirea trecutului cu o solidaritate pe care n'o avuseseră nici pe front. Cei noi veniți știau că „linia” făcuse victime, că avea o foame de căpcăun. Pentru a înțelege însă marea sacrificiului lor, e de ajuns să ne aplecăm deasupra hărții cu intererariul liniilor, ca să vedem că fiecare golf, fiecare cap, fiecare creastă de munte, poartă numele unui aviator, radiotelegrafist s'au mecanic mort prin împrejurimi. Der, ceilalți despre cari n'a rămas nici o urmă? Un om s'a prăbușit în spațiu: nu mai rămînn după el decât amintirea și aceasta doar în sufletul tovarășilor lui de azur. Au trecut peste zăpezi, peste furtuni, peste deșerturi,

peste mări, peste munți, peste ape... Chili, India, China! Veteranii de 40 ani au arătat celor tineri calea prin spații. Pentru Mermoz a fost Atlanticul...

Iar pentru Guillaumet „vînătoarea”...

Aviatorii de linie sînt și astăzi nedumeriți în fața acestei paradox: după ce ai înfruntat moartea ce te pîndește în spațiile scîldate în soare și lumină, cincisprezece ani de-arîndul, — să mori totuși de moartea pe care o seamănă mașinile omenești. Guillaumet, Reine, Le Duff au fost „vînați” de gura perfecționată a mașinilor care scuipe moartea prin mii de plumbi.

Toți tovarășii lui Guillaumet, Reine, Le Duff, Frangnes, au simțit în suflet revolta, scirba, față de semenii lor cari după 15 ani de muncă credincioasă pe altarul progresului, au fost „vînați” ca niște păsări mizerabile și fără de

ANZILOR

tește privirea de
vreo stație apro-
acest prim dușman

în sus. Un „vâ-
le pe lângă ei și
ă. Se fac vizibile
n avion de linie.
cărăbuș uriaș. În
a inspectat din-
dio. Deodată alt
Cei doi piloți,
ctiv de volan: e
or de „linie”. Și
nemiluita asupra
e dela ei:
uff.

mbătura de groază
ate pe spate, pri-
u nici măcar tim-

parte. Le Duff in-
în clipa când tre-
te de a pricepe

mână omenească
tative îndrăznețe

din apele Medi-

titlul de noblete:
butise să iasă cu
nimeni nu se mai

ă sud-americană,
a Buenos-Aires, la
a puternic pe vâ-
e radiotelegrafie
ste vârful Transa-
din ziua de azi ar
s fără aparat de
ore întregi de în-
și se reîntoarce la
Guillaumet își re-
otul încercă pe un

„Paris” cu care
te performanțe.

alt itinerar și anume prin laguna Diamante,
un sumbru lac din inima Cordilierilor. Singur în
furtună, pierdut, evadat din umanitate, Guillaumet
sboară ca orb cu sentimentul că s'a sfârșit lumea.
Cu ochii caută în zare, mâna încheștată pe manșă
și motorul în plin. Aparatul coboară, rostogolit spre
pământ. Guillaumet se apără.

La o temperatură de -20° , cu fața lac de sudoare
îvinețit de frig, Guillaumet se luptă ca să-și a-
peze pielea. În jurul lui, piscuri abrupte, ziduri de
ghiață și zăpadă îl pândesc. Sub el o groapă: la-
guna Diamante. Guillaumet plonjează cu mâna si-
gură și aterizează pe oglinda de ghiață. Dar abia
a atins pământul și Potezul este dat peste cap, în-
gropat în zăpadă, cu aripele sfărâmete.

Guillaumet scoase din epavă un obiect de oțel și
cu degetele înghețate, zgârâia pe pânza fuselajului
următoarele:

„Plec spre răsărit, în direcția Argentinei. La reve-
dere, tuturor”.

Nici o șansă de refugiu sau scăpare în acest haos
de ghiață. Deaceea adaugă pe cealaltă parte a
fuselajului:

„Ultimul meu gând la nevastă-mea.”

Și plecă spre Argentina.

Din ziua de 13 lunie, Vulturul Anzilor înoată zi și

Mermoz, o altă glorie a aviației franceze (stân-
ga) și colegul lui, Gimie în momentul plecării în-
tr-un zid transoceanic.

Faimoșii ași ai aviației franceze Rossi și Codos cu pri-
lejul sosirii lor la Chicago sunt primiți de consulul
Franței.

In timpul unui sbor de noapte în direcția
Argentinei...

delirant în Chili, Argentina și cu toată America de sud. Henry
Guillaumet s'a născut la Bony, în Champagne, regiune caracteriza-
tă prin oameni aspri și combativi. De mic are gustul aventurii și al
riscului. Se visează aviator.

În 1925, lunie, este sergent de „vinătoare” la Thionville, unde începe
să se releve: în fața militarilor cu experiență, câștigă premiul Mili-
tary Zenith.

Dar, iată că în vremea aceea, pretutindeni în rândurile armatei fran-
ceze începe să se vorbească de o încercare îndrăzneată: aviația
comercială franceză. Un prim pas: să legi săptăminal Cassablanca
de Dekaz, traversind 3000 km. de pustiu, populat ici-colo de nomazi
feroci. Toate inimile tinere începură să bată cu speranță. Toulouse
deveni Mecca tinerilor aviatori: grupuri-grupuri sosesc aici pe tere-
nul Tonlouse-Montaudran, unde sînt examinați cu severitate. Și iată
aleșii: Mermoz, Guillaumet, Aeine, Debourdieu...

Pe vremea aceea, „linia” nu se comercializase și nici industrializase.
Pentru piloți „linia” era sborul; pentru mecanici, avionul. Pentru
Guillaumet „linia” însemna Aconcagua Anzilor, osul cum le spunea
el. Un os de 7000 metri; pentru Francques, era compresorul avio-
nului; pentru atâția alții, splendoarea cerului sau a motorului în plin.
Toți aveau pasiunea sborului și a avionului și „linia” era singura lor
posibilitate de-a și-o potoli. Un fel de furie se afla între ei, care
avea ca scop să înlăture pe acei mediocri, în stare să compro-
mită viitorul „liniei”. Ședințele juriului se țineau la popota din Mon-
tandran, în vremea mesei și sentințele lui erau infailibile, toți dându-le
ascultare. Și pe bună dreptate: încă din 1925, juriul dăruise Atlanticul
lui Mermoz, iar pe Guillaumet îl defini în liniile mari ale carierei.
Trebuia să vezi și să ascuți acest tribunal, ca să vezi atenția și
convingerea ce-o arătau auditorii unui raport, care putea să înceapă
astfel:

(Continuare în pag. 15-a)

noapte prin virteturile de zăpadă,
în nesfârșitul de ghiață, sărind,
alunecind, căzind, ridicându-se
de fiecare dată, sângerind, oste-
nit de moarte, infometat, din
ceas în ceas mai slăbit și mai
dîrz, îndreptindu-se spre răsărit,
mereu spre răsărit în tăcerea
halucinantă a pustului de ghiață.
Pentru a descrie întreg calvarul
acestui drum, care e o luptă
între om și natură, ar trebui un
volum întreg.

Abia pe ziua de 19 lunie, Guil-
laumet dă de o colibă; regă-
sește în sfârșit pe oameni!...
Această scoborire fantastică a
crestelor neumbrate ale Cordilie-
rilor ridică un val de entuziasm

La Studente

ISI CÂȘTIGĂ EXISTENȚA

PÂINEA cea de toate zilele pe care ne-am obișnuit s'o cerem providenței cerești în rugăciunea noastră zilnică, se câștigă cu multă greutate. Dar în timp ce pentru unii dobândirea acestei bucați de pâine este unicul scop în viață, există alții cari luptă spre a putea învăța, consacându-se unui apostolat, de care nu sunt capabili mulți. Studenția a fost totdeauna și va mai fi probabil multă vreme legată de privațiuni, de muncă eroică, dar și de un dinamism sufletesc pe care cu trecerea vremii

vorba de o muncă ușoară, ci de o răspundere. Dar studenta în medicină Ingeborg are suficientă pricepere și face totodată o bună pregătire pentru viitoarea ei specialitate.

Gerda Mazek, mai puțin senină ca Ingeborg, a cerut să fie repartizată unui serviciu unde să nu fie legată de o masă de birou sau de un singur loc. În consecință a fost trimisă unei case de mode. Nu ca directoare însă, ci ca simplă practicăntă, care adesea are de făcut dru-

În noua organizare a statului german, problema studenților lipsiți de mijloace a fost printre preocupările de prim plan. Administrația s'a străduit să procure celor lipsiți de mijloace, dar doritori de învățătură, posibilitatea de a ocupa o slujbă, care, fără să fie extenuantă, să le dea totuși posibilitatea să existe onorabil.

Ingeborg Kramer a fost numită profesoară la o grădiniță de copii ce adăpostește în timpul zilei odraslele acelor mame cari trebuie să muncească prin uzine sau birouri. De bună seamă că nu este

Inge Zamis este ajutoare la Crucea Roșie. Cea mai mare bucurie a ei este plimbarea în parcul castelului Belvedere, cu răniții.

Ingeborg Kramer este profesoară la o grădiniță de copii. Iată-o jucându-se cu elevii ei, întocmai ca o mamă.

Cele patru studente din fotografia noastră activează la Crucea Roșie, în timpul când nu sunt cursuri sau examene.

Gerda Mazek, este angajată la o casă de mode și face drumuri prin oraș, încărcată cu cutiile ce conțin admirabilele creațiuni vieneze de pălării.

il regretăm fiecare dintre noi. S'au găsit mulți cari au căutat să romantizeze vremea de lipsuri a studenției. Nu știm dacă au făcut bine sau nu. Socotim însă interesant să arătăm în câteva rânduri ce înseamnă viața de studentă, în zilele noastre, în unul dintre cele mai mari orașe ale Europei, în Viena.

Patru studente ale facultății de medicină din orașul valsului urmăresc depe băncile amfiteatrului prelegerea savantă a profesorului. Cine-ar spune că pentru fiecare dintre aceste patru ființe cu priviri senine se pune, zi de o zi, o problemă de o gravitate ce nu poate fi negată: pâinea!

Iată cum a rezolvat fiecare în parte această problemă:

muri cu pachetele cu pălării pe la casele clientelor. Între studenta în medicină și practicănta casei de mode există însă o linie delimitativă, astfel că prestigiul uneia nu scade cu nimic pe al celeilalte.

Pentru o mândricioasă ca Traute Orgis nici nu se putea post mai indicat ca acela de chelneriță într'unul din faimoasele localuri vieneze. Probabil însă că atunci când servește vinul sau mâncările, mai mult sau mai puțin indigeste, medicinista trebuie să cedeze pasul chelneriței. Ba mai mult, nu ne-ar mira dacă în pofida preceptelor medicale, cadidata doctoriță ar recomanda întâmplătorilor clienți să bea cât mai mult și să mănânce cât mai bine.

(Continuare în pagina 15-a)

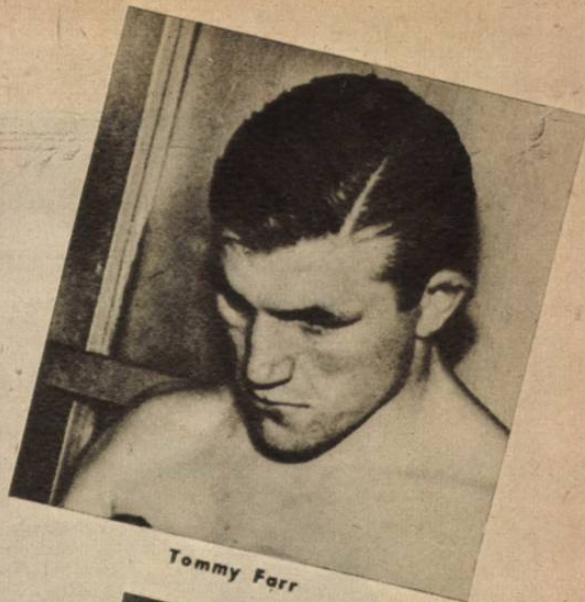
Când CAMPIONII își SCHIMBĂ profesiunea

Wallace Beery

Primo Carnera

Tommy Farr

Georges Carpentier

ESTE un fapt care nu mai are nevoie de demonstrație, acela că gloria e trecătoare. Ce au devenit toți cari la un moment dat s'au bucurat de grațiile publicului? Unde au dispărut? Ce fac în zilele noastre? Un reporter american a avut originala idee să întreprindă o anchetă în această chestiune, iar rezultatele la care a ajuns sunt dintre cele mai interesante.

Vă mai amintiți de JACK DEMPSEY, a fost un campion mondial de box la toate categoriile, prin anul 1925? Pe atunci nu exista copil pe lume, — numai vorbim despre sportivi — care să nu fi știut cine este Dempsey. Astăzi, nu credem să mai existe mulți cari să-i pomenească măcar numele. Cu toate acestea fostul campion mondial s'a dovedit un excelent administrator al gloriei sale și, în afara faptului că dispune de o avere mare câștigată pe ring, se mai ocupă astăzi cu ziaristica sportivă și ține conferințe de specialitate la posturile de radio americane, ocupație care-i aduce sume frumoase. Deosebit de aceste îndeletniciri mai este proprietarul unuia dintre cele mai mari hoteluri din New-York. GENE TUNNEY, învingătorul lui Dempsey și sportiv nu mai puțin celebru cu ani în urmă, a devenit conducătorul unui important grup financiar din America. Faima sa este și astăzi considerabilă. El are renumele celui mai elegant sportiv american și în consecință, este solicitat de tot felul de firme pentru a le face reclamă. Spiritul practic al campionatului american se împacă și cu idei mai extravagante astfel ca Tunney poate fi văzut la câte o expoziție de modă prezentând ultimele creații de pălării sau cravate.

MAX BAER, care deasemenea a fost idolul sportivilor, continuă încă să lupte, dar își speculează situația ca boxeur apărând în diferite roluri, în filme și pe scenele music-hall-urilor americane.

TONY GALENTO este unul dintre puținii boxeuri care nu trebuie să se gândească să-și facă un alt rost în viață. Desigur chiar și după ce steaua lui sportivă va apune el va continua să apară în dosul teișhelii „shop”-ului său și să vândă bere. Faima sa pe ring i-a atras o mai bună stare materială prin aceea că a fondat o fabrică de bere care-i poartă numele și este pe cale să devină cea mai însemnată din Statele Unite.

GEORGES CARPENTIER, elegantul campion mondial care a fost detronat de Jack Dempsey și-a găsit imediat un rost în viață, deschizând un local de noapte, la Paris. Până la izbucnirea actualului război treburile li mergeau cât se poate de bine. Fostul campion era o figură cunoscută a lumii bune din capitala Franței, iar fiica sa trece drept una dintre cele mai elegante femei din societatea aleasă.

PRIMO CARNERA, uriașul italian care s'a bucurat și el de mult renume, a renunțat la box și se ocupă exclusiv cu cinematograful. Carnera a jucat până în prezent în numeroase filme italienești. Actualmente turnează o nouă versiune a lui „Tarzan”. De debutat a debutat în „Traversata nera”, după care i s'a

incredințat un rol și în filmul „Douăzeci de milioane”. El mai studiază și un rol pentru filmul „Nașterea Salomeiei”.

Alți doi foști boxeuri cari se simt astăzi foarte bine în lumea filmului și a teatrului sunt VICTOR MAC LANGLEN și WALLACE BEERY.

Victor Mac Langlen a fost campion al Angliei la categoria grea. În timp ce mai lupta pe ring a fost remarcat de un regisor, care i-a ajutat să debuteze.

(Continuare în pag. 15)

Faimoasa întâlnire dintre Jack Dempsey și Max Baer, în 1933, care s'a salvat cu înfrângerea celui dintâi.

„REALITATEA FEMEII”

1. La Hollywood, seratele și balurile se țin lanț. La un recent „party” dat de una din proeminentele figuri ale ecranului american, corespondenta noastră a remarcat cele mai frumoase și originale toalete, iar noi le redăm cititoarelor noastre în această pagină.
Rochie de seară din mătase grea, neagră, a cărei singură garnitură o constituie șnurul îngust auriu, ce încercuie decolteul - cam mare, ce spuneți? și marchează talia, în forma unui cordon foarte lat. Această toaletă a fost purtată de Barbara Stanwyck, soția lui Robert Taylor.

2. Ida Lupino, una din recente descoperiri ale regizorilor americani, a apărut într-o rochie de lamé argintiu, pe a cărei strălucire a mai adăugat focurile multicolore ale briliantelor unei enorme broșe, prinsă pe umărul stâng și ale unui clips din aceeași garnitură, prins pe manșeta mânecii drepte.

3. Catifeaua pen-neagră, materialul preferat al Rosemary-ei Lane, a servit și de data aceasta la confecționarea noii ei toalete de seară. După cum vedeți, rochia e simplă și înveslită numai de o broderie, în colțuri, din paietă aurii și negre. Pe decolteul original, tăiat spre umărul drept, este prinsă o pelerină din același material și garnitură.

3.

ROCHII DE SEARA

4. Priscilla Lane, vedeta cu figura de fetiță nu s'a mulțumit să se înfățișeze cu o singură rochie, ci și-a adus două. A venit cu o rochie copilărească, formată dintr-o fustă bogat încrețită, un bolero din același material și o bluză împodobită cu stelute ce de zăpădă iar mai spre miezul nopții și-a îmbrăcat eleganta rochie de seară din crepe satin argintiu, prinsă pe ambii umeri cu clipsuri de pietre multicolore.

**VIOLENT BOMBAR-
DAMENT LA
LONDRA**

Un cartier din Londra bombardat de aviația germană. După cum se vede, clădirile au fost serios avariate, însă adăposturile n'au avut nimic de suferit

**INTR'UN AERO-
PORT DEPE COA-
STA CANALULUI**

A fost adus un hidroavion de tip Breguet, spre a fi renovat

**SCHIMBAREA
GARZII**

Dealungul coastei de nord soldații germani fac de pază, pe orice timp. Fotografia noastră înfățișează un grup de soldați cari cu tot gerul care a atins minus 15 grade, se îndreaptă voioși spre locurile unde vor sta de gardă

**UN CONCURS
FOARTE PUȚIN
OBICINUIT ÎN
JAPONIA**

Constructorii de locomotive în miniatură s'au constituit într'un club, care a organizat concursuri oficiale. Modele înfățișate de talentații constructori japonezi sunt puse în mișcare cu lemne și cu cărbuni

ACORDEOANE ITALIENE: MUZICĂ BUNĂ NUMAI CU ACORDEOANE ITALIENE!

INFORMAȚIUNI ȘI VÂNZAREA ÎN CELE MAI BUNE MAGAZINE
DE SPECIALITATE

CEREȚI CATALOGUL
ACORDEOANELOR CU RENUME MONDIAL
SETTIMIO SOPRANI — Castelfidardo
DIRECT DELA FABRICĂ
(SE CAUTĂ REPREZENTANT)

FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATĂ

FRATELLI GALANTI
MONDAINA (FORLÌ)

SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV
SAU AGENȚI

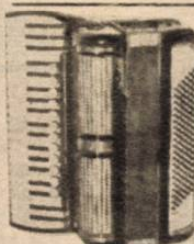
Acordeonul
de clasă

ACORDEOANE
FRONTALINI
N. FRONTALINI & FIGLI
NUMANA ANCONA

Se caută reprezentanți și reprezentanți exclusivi

Frontalini
Editura
Muzicală
muzică
specială
pentru
acordeoane

ACORDEONUL DE PRIMUL RANG!

FRATELLI SCANDALLI
CAMERANO (ANCONA)

Cea mai mare fabrică de acordeoane italiene,
furnizează toate modelele de acordeoane cu
claviatură de pian și butoni.

Se caută reprezentanți pentru câteva regiuni libere

NUMELE FIRMEI

COMM. PAOLO S PRANI & FIGLI — Castelfidardo

(fondat 1863), care a răspândit ca prima firmă
aceste instrumente în întreaga lume, garantează
PERFECȚIUNEA, ELEGANȚA ȘI TONALITATEA.

Cereți marca noastră la furnizorul Dvs.

FABRICA DE ACORDEOANE
CAV. CESARE PANCOTTI

(fondat 1865)

MACERATA

FURNIZEAZĂ TOATE MODELELE ȘI SISTEML
SE CAUTĂ REPREZENTANȚI

FABRICA DE ACORDEOANE — SOCIETATE PE ACȚIUNI

V. SPORANI DI SILVIO & CO.

RECANATI

ACORDEOANE: TOATE MODELELE ȘI SISTEML
SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV

FABRICA DE ACORDEOANE
F. SERENELLI & FIGLI
CASTELFIDARDO

CATALOG LA CERERE
SE CAUTĂ REPREZENTANT

MAROTTA SILVIO E FIGLI

FABRICA DE ACORDEOANE
CASTELFIDARDO
SE CAUTĂ REPREZENTANT

FTATELLI BORSINI
CASTELFIDARDO

CEA MAI BINE INTRODUSĂ FABRICA DE ACORDEOANE
ACORDEOANE CU CLAVIATURA DE PIAN ȘI CU BUTOANE DE
ORICE MODEL ȘI SISTEM

FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATĂ
FRATELLI BALLONE BURINI, CASTELFIDARDO
ACORDEOANE CU CLAVIATURA DE PIAN (CROMATICE ȘI DIAT)
SE CAUTĂ REPREZENTANT

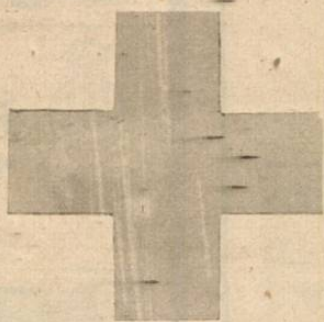
1.

POTRIVIT marelui idei a elvețianului Henri Dunant (1828-1910), activitatea faimoasei instituții a Crucii Roșii s'a desfășurat exclusiv pe tărâmul salvării și îngrijirii răniților. Însă Comitetul internațional din Geneva, a mărit cercul acestei activități. Pe lângă nevoile fizice, el a căutat să amelioreze și nevoile psihice ale celor ce au de suferit depe urma războiului. Printre aceștia nu sunt socotiți numai răniții ci și prizonieri de război, internați, evacuații precum și refugiații cari din pricina conflictului au fost nevoiți să-și părăsească gospodăriile, pierzând urma rudelor

ACTIVITATE INTENSĂ LA CRUCEA ROȘIE INTERNATIONALĂ

și a prietenilor. Toți acești oameni se adresează Crucii Roșii. Biroul de informații cuprinde astăzi peste 5.000.000. adrese, iar zilnic sosesc între 15.000 și 60.000 scrisori, cari trebuiesc distribuie și rezolvate.

Cei 3500 de colaboratori cari activează în biroul central de informații s'au prezentat ca voluntari și lucrează în mod onorific. Din vastele saloane ale palatului Consiliului General, această armată de oameni contribuie la alinarea suferințelor celor mulți, uscând lacrimile celor cari cu ajutorul lor află situația rudelor părăsite în grabă.

2.

1. Dl. Jacques Chenevière, președintele comitetului central al Crucii Roșii Internaționale din Geneva, este conducătorul biroului de informații.

2. Sala-cartotecilor dă o idee de numărul imens al scrisorilor primite.

3. „Le Tri du courrier”, biroul în care se deschide și se împart cele circa 60.000 scrisori cari sosesc zilnic.

4. În Muzeul Rath corespondența este rezolvată de peste 100 doamne și domnișoare cari toate — de altfel ca și ceilalți colaboratori — lucrează onorific.

5. Secția specială pentru prizonierii francezi de război. După capitularea Franței, însă acest birou n'a primit poștă săptămâni de zile. Când au început să sosească din nou scrisori, au venit atât de multe, încât au trebuit să fie trimise, spre rezolvare, și la Zürich.

6. Fișele de corespondențe sunt făcute cu ajutorul celor mai moderne mașini de scris și calculat.

3.

4.

5.

6.

DRAGOSTE ȘI MOARTE IN ALBANIA

(Urmare din pag. 6-a)

clipa în care dansatorii cad extenuați, în genunchi, în fața cetafalcului. Atunci a sosit și ceasul înmormântării.

Cei cari mai au putere se înșirue și defilează prin fața mortului. Este ultimul salut pe care i-l aduc. De bună seamă că și această defilare este însoțită de oarecare manifestațiuni coregrafice și mimice. Corul rudelor mai recită odată bocetul, după care cadavru este ridicat pe umeri de către cei de față și dus spre mormânt. După înhumare dansatorii se împrăștie pe la casele lor spre a se odihni după o atât de extenuantă manifestare. Actorii nelipsiți de talent cari au fost, redevin banalii oameni de toate zilele. Așa se iubește și se moare în tribul „malisorilor din pitoreasca Albania.

ANGLIA VINDE...

(Urmare din pag. 7)

în vremea din urmă de anumite conversații în curs, n'au survenit schimbări.

Dealminteri, nu e deajuns să ai baze; trebuie să le fortifici și să le ocupi cu trupe. Pentru aceasta se cere timp. Planul de reînarmare al Statelor-Unite nu va putea fi pus la punct decât în etape. Abia peste patru-cinci ani flota Republicii instalate va putea ajunge la nivelul absolut indispensabil de-a rivaliza cu celelalte mari flote, atât în Oceanul Atlantic cât și în Pacific. În răstimp, Washingtonul dă să înțeleagă Londrei că dacă vrea ajutoare ulterioare trebuie să se gândească la noi sacrificii, la noi... închirieri pe câte o perioadă de 99 ani. Astfel, printre altele, pare de acum hotărâtă cesiunea unei fașii de teritorii prin Canada care va servi să lege Statele-Unite cu Alaska.

Cu cât devin mai stăruitoare apelurile diferiților Lord Lothian, cu atât apare mai gravă situația Angliei blocată de submarinele Axei, bombardată sistematic de avioanele germane și italiene și cu atât mai scump este prețul pe care ea va trebui să-l plătească spre a obține concesiuni. Căci afacerile sunt afaceri, mai ales pentru bancherii americani...

GUILLAUMET VULTURUL ANZILOR

(Urmare din pag. 9-a)

„Astăzi 19 Februarie 1927, Mermoz și Guillaumet au salvat un echipaj uruguayean din sfărâmurile aparatului lor, sfărâmat la aterizare pe plaja pustie de la Rio de Oro... Mai târziu, Guillaumet, împreună Dumesnil și Saint-Exupery, căzură în plin zădărnici.

R. Guibat, unde petrecură zile groasnice de speranță, alternând cu renunțarea exaltarea, depri-marea, emoțiunea, până ce într-o zi îi salvă Riguelle. Era și timpul...

Și săptămână cu săptămână, an cu an, rapoartele se înmulțiră: aterizări forțate în nisip, ciocniri cu maurii, decolări în extremis, căutări de tovarăși pierduți, per-tractări pentru eliberarea celor căzuți prizonieri... Furtună de nisip... Viscole... Suferințe și ero-isme nebănuite.

Intr-o zi, Francques, șef mecanic pe linia Toulouse-Santiago, fiind în permisie, face următoarea confesiune:

„La un Decembrie 1932, Guillaumet pleacă de la Santiago spre Mendiza. În plin sbor deasupra Anzilor, cade într-o furună cu grindină, care răpăie în aripi ca o mitralieră de cre-deai că nu va mai rămâne nimic din ele. Cu vitejie rezistă rafalei și în clipa când ne credeam pierduți, iată-ne pe aerodromul Santiago”.

După Rio de Oro și Anzi, Guillaumet a traversat săptămânal din 1984, Atlanticul de Sud. La 7 Decembrie 1936, se află printre cei cari-l căutau pe Mermoz, a cărui dispariție îl face și mai taciturn. Face apoi câteva călătorii de studii în Atlanticul de Nord cu avionul „Lientenant-de-Vaisseau-Paris”.

Guillaumet face parte din echipa entuziastă care 15 ani zi la zi, conduce cu mână de maestru marea linie a aviației comerciale franceze, Toulouse-Santiago.

Cu Guillaumet dispăre Le Duff, unul dintre cei mai vechi și mai buni radiotelegrafiști francezi. Pionier al liniilor mediteraneene, Le Duff a cunoscut din plin epoca eroică a primelor înceturi ale aviației franceze. Breton din naștere, în vinele sale curgea sângele corsarilor, irlandezilor și Terra-novienilor. De 19 ori a fost în primejdie să-și piardă viața și a scăpat; 12 hidroavioane s'au prăbușit cu el în valurile mării care refuza să-l înghită.

Guillaumet, Reine, Le Duff, Francques, Montambin, au putut

să țină piept 15 ani naturii; i-a doborât însă răutatea omenească, ce nu cunoaște legi atunci când e vorba să distrugă, A murit fără s'o merite.

PATRU STUDENTE IȘI CÂȘTIGĂ EXISTENȚA

(Urmare din pag. 10)

În fine, a patra din constelație, Inge Zamis, a avut norocul să nu se depărteze prea mult de viitoarea ei meserie. A fost repartizată ca soră de caritate într'unul din spitalele de război și, după cum spune și singură, cea mai mare mulțumire pe care o poate avea este atunci când i se îngăduie să se plimbe alături de răniții mai ușor, pe cari îi are sub paza ei, pe minunatele alei ale palatului Belvedere.

În felul acesta a fost rezolvată greaua problemă a întreținerii studenților săraci în timpul anilor de studiu. Ocupațiile lor, repartizate de către stat, sunt suficient retribuite, în aceeași vreme împlinindu-se nevoile sociale imediate cari altfel ar avea de suferit din cauza stării de război.

CÂND CAMPIONII IȘI SCHIMBĂ PROFESIUNEA

(Continuare din pag. 11)

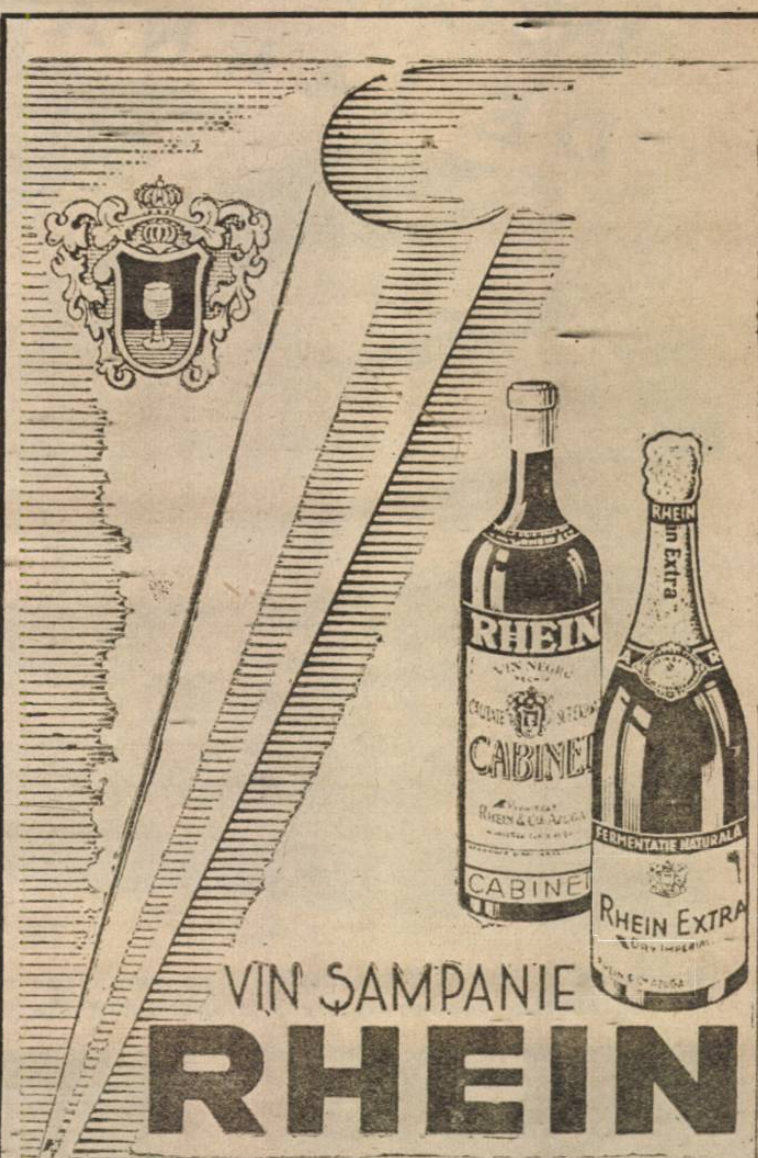
Talentat, el a ajuns la Hollywood unde are astăzi o situație înfloritoare și în orice caz mai puțin riscantă decât pe ring.

Wallace Beery fusese pe vremea sa unul dintre cei mai temuți boxeri ai Statelor Unite. Specialitatea lui era să-și scoată adversari din luptă prin lovituri de o vigoare care-l făceau temut. Trecerea sa la ecran s'a făcut fără șgomot. Într-o bună zi însă Beery n'a mai împărțit decât lovituri imaginare unor

adversari, cu care n'avea nimic de împărțit.

Se pare că pentru foștii campioni renunțarea la ring nu este chiar atât de dureroasă. În orice caz, rari sunt cazurile când cine-

va care a deținut un titlu mondial, să nu aibă pusă de o parte o avere ce-i îngăduie să trăiască fără griji până la adânci bătrâneți.

VIN ȘAMPANIE
RHEIN

Of, iar începe...

Dis de dimineață dureri de cap și indispoziției Omul modern cu obligațiile sale profesionale n'are timp să aștepte până ce durerea trece dela sine. Dar repede și radical ajută renumitele tablete GARDAN.

GARDAN
suprimă durerile

Este un produs » **Bayer** «

Astma se poate vindeca

sau cel puțin ameliora, pentru ca accesul să devie mult mai rar și mai slab. Există pentru aceasta un remediu eficient, experimentat de profesori, de medici și de bolnavi; „Silphoscalin”, recomandat în contra atacurilor căilor respiratorii (și deci și în cazuri de laringită și de catar pulmonar sau bronchial). Acțiunea sa nu se limitează numai la dizolvarea mucozităților, la provocarea expectorației sau la calmarea iritațiilor. „Silphoscalin” își datorează renumele său universal și proprietății de a mări puterea de rezistență și de a micșora gradul de sensibilitate a membranei mucoase a căilor respiratorii. La cumpărare observați denumirea „Silphoscalin”, ferindu-vă de imitațiuni. Cereți farmacistului Dvs. cutia cu 80 tablete la prețul de lei 320. Dacă nu se găsește, adresați-vă la unul din depozitele: București: Farmacia Mădărasu, Cal. Victoriei 112. — Iași: Farmacia Pollok, Str. Ștefan cel Mare 15. — Galați: Farmacia S. Toma, Str. Domnească 12. — Sibiu: Engber S. A., Str. Rosmarin 1. — Timișoara: Ufa-Demed Str. Preyer 7. Reprezentanța generală pentru România: Silphoscalin, Deva.

INSTANTANEE DE IARNĂ

Iată, iarna a sosit și binefacerile ei nu sunt nicăieri atât de gustate ca în Elveția, adevărata meca a sportivilor din lumea întreagă.

Pentru Ajutorul de iarnă german au fost puse în vânzare în zilele de 14 și 15 Decembrie trecut, aceste figurine din lemn pentru împodobirea pomului de Crăciun.

Biblioteca Universității Iași

Miracolele iernii în munți. În cele mai importante stațiuni sportive de iarnă „lucrul” a fost reluat. Prezentăm aici o incântătoare priveliște a stațiunii Reichenhau (Germania).

ANUL XV No. 729

14 IANUARIE 1941

10 LEI

COLECTA

SĂRBĂTOAREA BOBOTEZEI IN CAPITALĂ

1. Reprezentanții țărilor aliate.
2. Scoaterea Sf. Cruci.
3. După scoaterea Sfintei Cruci.

M. S. Regele sărută Sf. Evanghelie.

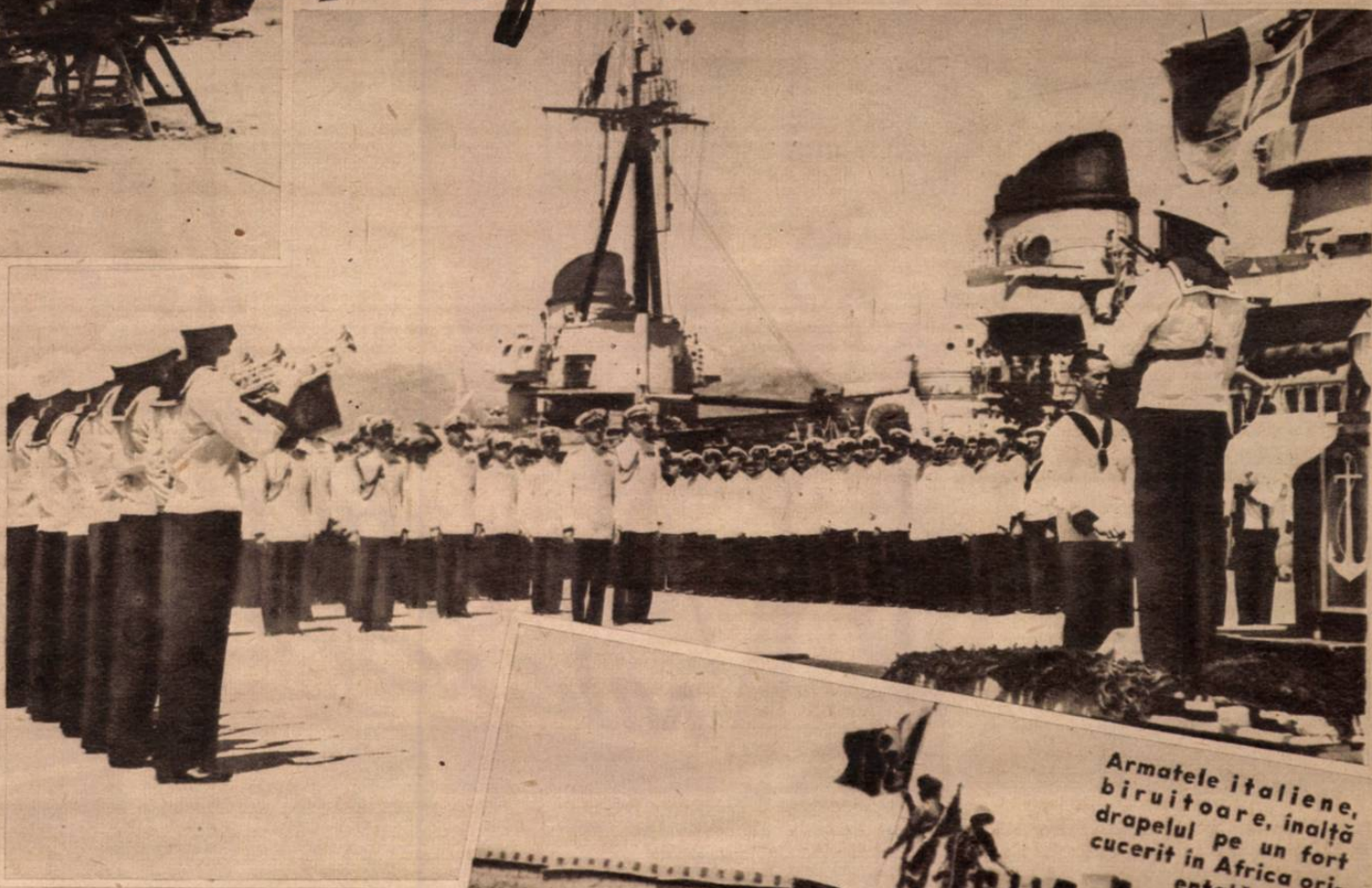
M. S. Regele Mihai, dl. General Antonescu, Conducătorul Statului, dl. Horia Sima, Vice-Președinte al Consiliului de miniștri, Casa Militară a M. S. Regelui și înalții demnitari în timpul serviciului religios.

Operațiunile militare în Africa ORIENTALĂ

Un avion torpilor englez, de tipul Swordfish, doborât de aviația italiană.

Slujba religioasă pentru ofițeri și marinari italieni.

Armatele italiene, biruitoare, înalță drapelul pe un fort cucerit în Africa orientală.

Pe drumul litoral libic, construit din îndemnul mareșalului Balbo și din voința Duceului, unind frontiera egipteană cu Tunisul, sub arcul Filenilor, trec carele motorizate care aprovizionează trupele.

Ar putea fi o senină și patriarhală scenă câmpenească dacă nu s'ar vedea silueta unui puternic avion de bombardament...

La centrul special unde sunt păstrate fotografiile, filmul a fost dezvoltat și acești doi reporteri s'au servit de el încă sînd

Reportori de RĂZBOI LA MICROFON

În Germania, actualul războiu a creat un tip nou de reporter. Reporteri de război, fie că sunt reporteri gazetari, reporteri foto-grafici sau radiofonici, sunt concentrați în unități militare speciale numite Companii de propagandă (PK). Membrii Companiei de propa-gandă sunt sub comanda unui șef de companie, care le împarte dife-rite misiuni. Astfel, reporterul german de război este soldat, camarad între camarazi. El își face reportajele în vîlmășagul luptei. Spre deo-sebire de alte țări beligerante, în Germania nu întîlnim, în acest do-meniu femei.

Reportajele radiofonice ale Companiei de propagandă sunt transmise de toate posturile de emisiune germane. Societatea radiofonică a Reichului a rezervat acestor emisiuni zilnic 30 de minute din program. De la izbucnirea războiului, cei mai buni speakeri germani se află pe toate fronturile și transmit poporului, într'un chip deosebit de viu, care este privilegiul radiofoniei, evenimentele însemnate de pe teatrele de război. Astfel ascultătorii din toate colțurile Germaniei au trăit cam-pania din Polonia, numeroasele acțiuni de recunoaștere de pe „West-wall” din iarna trecută, ocuparea Danemarcei; luptele din Norvegia, Olanda și Belgia, victoria asupra Franței și urmăresc actualmente acți-unile aviației și marinei de război în contra Angliei.

Reporterul radiofonic lucrează pe front cu ajutorul unor mici aparate speciale. În aviație și marina de război, el dispune de aparate Mag-netofon, cari pot fi foarte ușor instalate și nu suferă de pe urma vibrației.

Reporterul radiofonic se găsește pretutindeni în prima linie și alături de el tehnicianul său, căci în timp ce reporterul vorbește, tehnicianul trebuie să se ocupe de detaliile tehnice. Radiofonia are aci o misiune mai grea decît presa; secția fotografiilor și filmului, cari necesită pentru lucrul lor pe teren numai un singur om.

Plăcile și bandele Magnetofon sunt transmise prin telefonul cel mai a-

propiat la Berlin, unde se găsește, în „Casa Radio-foniei”, redacția „Reporta-je de pe front”. Aci se examinează toate repor-tajele, zilnic aproximativ o sută, iar cele mai bune sunt apoi transmise în emi-siunea intitulată „Reporta-je de pe front”. Astfel se poartă grije ca repor-tajele de război emise prin Societatea radiofonică ger-mană să redea numai fap-tele reale și să contribuie, prin calitatea lor, în mare măsură la intensifi-carea legăturii dintre front și patrie, o condiție hotă-rătoare a victoriei.

Cît de grea este munca companiei de propagandă și cu cît entusiasm își îm-plinește datoria membrii ei, o dovedește impresionan-tul număr al reporterilor căzuți pentru patrie.

Mulți speakeri și tehnicieni au murit eroic în Norvegia, Olanda, Belgia și Franța, printre ei chiar Arno Hell-mis, bine cunoscutul repor-ter al matchurilor de box ale lui Max Schmeling. Aproape toți reporterii radiofonici au fost deco-rați, iar unii poartă chiar Crucea de Fier Cl. I-a.

Adevărata proporție a rea-lizării Societății radio-fonice germane în cursul războiului va putea fi a-preciată abia după termi-narea conflictului. De acum însă nu mai poate fi tă-găduit că radiofonia poate fi numărată printre noile mijloace tehnice hotărîtoare în acest război.

„Reportajele de pe front” sunt transmise zilnic, în număr de aproape o sută

Soldatî ascultînd o emisiune a „Casei Radiofonice” din Berlin

Pe front repor-terii radiofonici lucrează cu aju-torul unor mici aparate spe-ciale

UN DRUM AL PĂCII PRIN CENTRUL EUROPEI

INTRE PRAGA

BRATISLAVA

ÎN vremea din urmă ziarele ne-au adus la cunoștință faptul participării republicii slovace la Pactul Tripartit, adică adeziunea ei la aceea ordine nouă care ne va da și o Europă nouă, condusă cu principii sănatoase de dreptate și egalitate de către cele două puteri creatoare ale Axei: Italia și marele Reich german.

Totuși sunt unii, nu prea în curent cu datele și evenimentele istorice, cari socotesc Slovacia și poporul său o națiune nouă, creată în ziua de 14 Martie, prin hotărîrea suverană a parlamentului din Bratislava.

O eroare, o mare eroare, căci slovacii încă din secolul al IX-lea ocupaseră malul stîng al Dunării mijlocii, răspîndindu-se dealungul văii acestui fluviu până la munții Tatra și Carpați. Prințul Pribin, șeful familiei cu acelaș nume, a organizat acest popor dându-i chiar de pe

Tărani din Blatnica, în Moravia, îmbrăcați de sărbătoare, au venit să se închine la biserica Sf. Anton.

Dumineca trecută au avut loc în Slovacia alegerile pentru guvernul slovac. Garda Hlinka, organizată după normele gărzii S. S. a veghiat în fotografia noastră: o stradă din Bratislava, cu steaguri slovace și germane

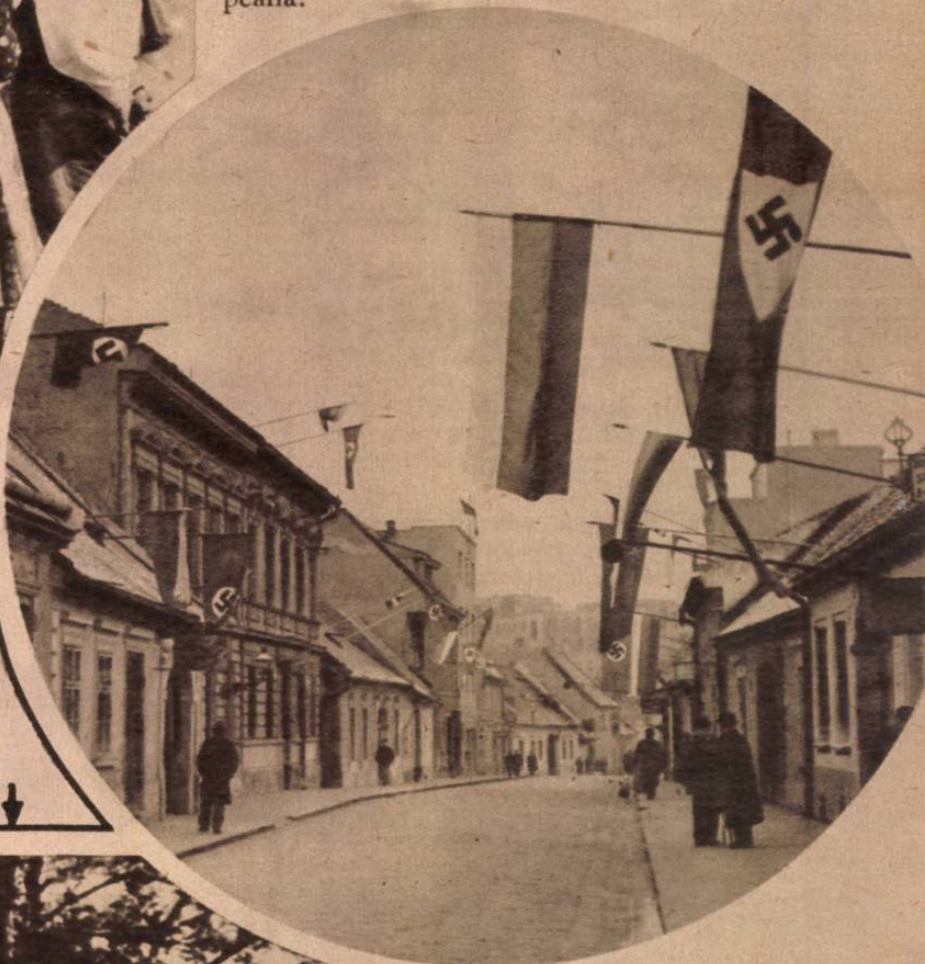
Tărance din apropierea orașului Praga

Amestecați de războaiele desfășurate pe acel teritoriu deschis tuturor invaziunilor, Slovacii nu și-au pierdut însă niciodată caracterele lor etnice, nu și-au uitat limba maternă și au păstrat neștirbite semnele rasei lor.

Lupta pentru independența țării — până în ajunul actualului conflict european — a fost dărză și plină de piedici. Se găsea în popor Omul care e în toate țările atunci când sunt de salvat comori spirituale, când națiunea este în Pericol. Monseniorul Hlinka, preotul cu chip de apostol și de martir, conducătorul mișcării populare, a fost sufletul luptei între Praga democratică și Bratislava înfloritoare unde catolicismul și onestitatea erau programul de viață al poporului întreg.

Din Martie 1939, noul stat și-a început adevărata viață, încadrându-se printre celelalte state europene. Merită să reamintim faptul că slovacii au urmărit cu simpatie mișcarea fascistă italiană și că din 1926, actualul președinte al Consiliului, profesorul Adalbert Tuka, crease un partid numit „Rodsbrana” (Apărarea pământului) cu postulate fasciste, ai cărui membri purtau cămașa neagră și salutau ca Romanii. Praga a dizolvat partidul însă oamenii au rămas și sunt aceia cari azi conduc poporul către o nouă ordine europeană.

Slovacia este țara unde anotimpul bogat în recolte și cea mai blândă dintre fiicele de acolo sunt sărbătorite cu rituri simple și țărănești, unde ciobanul purtând cu sine cimpoiul însoțește turma la pășune pe povirnișurile munților Tatra. Slovacia catolică, aceea care a avut la Nitra una dintre primele biserici, în cea mai păduroasă zonă a Europei, este o țară de-o bogăție incalculabilă în ceea ce privește pădurile și cursurile sale de apă. Ea dovedește o personalitate profund originală din care se desprinde

(Continuare în pag. 13-a)

IMAGINI DIN TOATĂ LUMEA

BOMBARDAMENT DEASUPRA ORA- ȘULUI ZÜRICH

← În seara zilei de 22 Decembrie, cel mai mare oraș elvețian, Zürich, a fost bombardat de avioane necunoscute. Nenumărate clădiri au fost distruse și mulți locuitori au căzut victime bombelor.

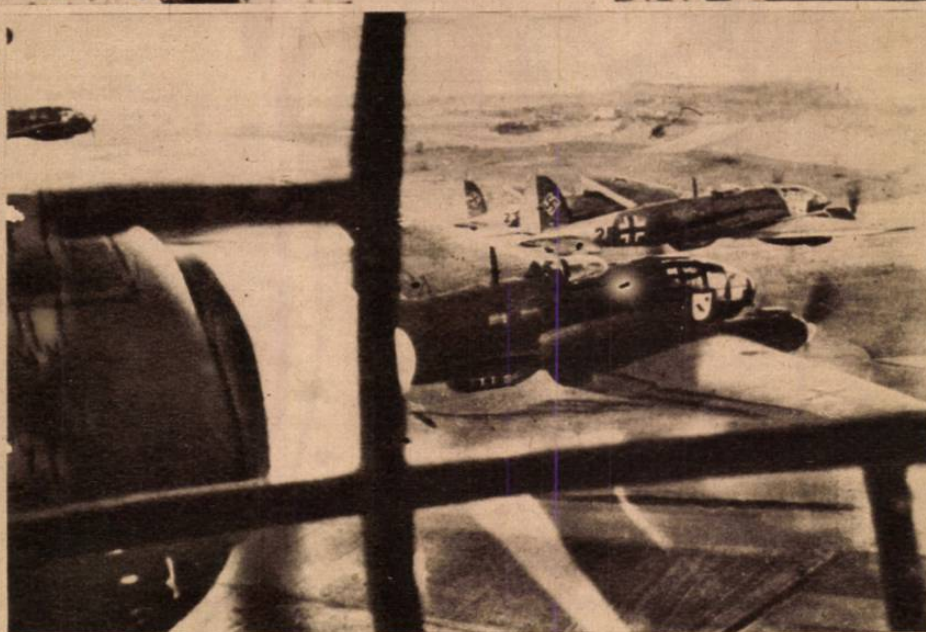
IN ANGLIA →

Un groaznic accident de aviație s'a întâmplat de curând deasupra teritoriului englez. Un avion greu de bombardament s'a prăbușit peste un imobil și l-a dărâmat, cu care ocazie s'au înregistrat nenumărate victime omenesti.

CAPITANUL SCHEPKE A SCUFUN- DAT PÂNĂ ACUM PESTE 200.000 TONE

Căpitanul Schepke, anunță că submarinul său a scufundat până acum 40 de vase comerciale dușmane, ceea ce înseamnă 208.975 tone. ↓

AMIRALUL LEAHY A PLECAT SPRE FRANȚA

Noul ambasador american, sosind la New-York, de la Porto-Rico, unde a fost guvernator, înainte de numirea sa pe lângă guvernul mareșalului Pétain. ↓

500 AVIOANE DEA- SUPRA ANGLIEI, 500.000 Kg. BOMBE ARUNCATE DEA- SUPRA UNUI ORAȘ INDUSTRIAL DIN MIDLAND

De câțva timp, cronicile ziarelor ne aduc zilnic asemenea știri. Iată, în fotografia noastră un grup de avioane de tip He 111, pornind în zbor spre teritoriul inamic.

Marlene

POVEȘTE

— „M'am amuzat grozav cu culoarea aceea. Era pur și simplu scandalosă. Dar nu m'a ținut mult. Într-o săptămână eram arhi-plectisită de ea. Și totuși, actrița e foarte conservatoare în ceea ce privește toaletele. Uzează de farduri cu mare moderație: un strat ușor de pudră pe obraji, puțin roșu pe buze și un lac rubiniu pe unghiile lungi vopsite până'n margine.

SOMNUL O PIERDERE DE VREME.

Rareori poartă pălărie pe stradă.

— Moda actuală e prea caragioasă, zise ea uitându-se la pălăria mea cu flori.

Singura ei concesie în această privință este să poarte, când și când, o pălărie de fetru, sport.

Nu îmbracă niciodată toalete de după amiază. În cursul zilei poartă numai tailleururi. Trei costume și două rochii de seară, forma majoritatea garderobei cu care venise la Londra, împachetate toate într'un singur geamantan, mai mare. Ambele rochii de seară erau toarte simple — una albă, cealaltă de un bleu imprimată cu mierle roșii.

— „Tot ceea ce port este cât se poate de simplu zise ea, agățând rochiile la loc, în dulap.

La epoca întrevederii noastre, garderoba ei era împrăștiată în trei țări. Avea câteva rochii la Paris, unde se aflau soțul și fiica sa; câteva în Sudul Franței unde-și petrecuse vara. O altă serie fusese lăsată la New-York și în frumoasa casă pe care o are la Hollywood.

— Nu mai am patrie, îmi mărturisește Marlene. Viața mi se scurge mai mult pe vapoare, prin trenuri și printre geamantane. Pe vremuri, credeam că mi-ar plăcea să să duc o asemenea existență. Perspectiva celei dintâi călătorii a fost pentru mine o mare bucurie. A venit apoi a doua, a treia și multe, multe altele. Acum, mi se pare că

(Continuare în pag. 15-a.)

În sfârșit! Râde și Marlene!

„O carieră cinematografică se plătește scump și cu cât ajungi mai sus cu atât ți se pretinde mai mult. Trebuie să fii veșnic la ordinele regizorilor, să stai pregătită pentru o scenă ore întregi până când simți că începi să turbezi.”

„Nu mai ești stăpână pe viața ta și nici pe banii pe care-i câștigi.”

Așa vorbea Marlene Dietrich, cu un glas târăgănat și puțin cam stins, obosită parcă de atâtea încordare, de atâtea obstacole. „M'am frământat o vreme și m'am amărit grozav, apoi, văzând că mi se distruge moralul, am adoptat o atitudine filozofică silindu-mă să privesc neajunsurile ca pe niște lucruri trecătoare și cultivându-mi sistematic simțul umorului. Numai astfel am și ajuns să mă bucur acum din plin de viață, în ciuda tuturor grijilor și a neplăcerilor.”

Era prima mea vizită la Marlene Dietrich. Fusesem invitată să iau micul dejun cu ea, La Claridge Hotel. Sosii cu cinci minute mai devreme la întâlnire, de teamă că Marlene cu celebrul ei temperament, n'ar fi avut răbdare să mă aștepte. Fusesem condusă dealungul culoarului ce ducea la apartamentul ei de către un paj, care bătu în ușe.

— „Intră” răsună un glas dinăuntru.

Pajul își lipi atunci capul de ușă și strigă:

— „Nu putem, eți luat cheia înăuntru.”

Se auzi un clinchet de clopoței. Mă uitai în juru-mi și nu văzui nimic, apoi ușa se deschise și în cadrul ei apărură însăși Marlene...

...Cu clopoței la glesne.

Pajul se retrase, iar eu pornii pe urmele clopoțeilor, căutându-i zadarnic pe rochia ei de catifea albastră, lungă până'n pământ și la pantofii de casă.

— Clinchetul acesta de clopoței e fascinant, îi spusei eu de unde vine?

Cu un zâmbet posnaș, actrița-și ridică fusta dând la iveală faimoasele-i picioare. Răspunsul era simplu. De cureaua fiecărui pantof, exact deasupra glesnei, se afla prins un clopoței.

Ne pornirăm amândouă pe râs. Marlene privește inovațiile pe cari le aduce în modă ca pe niște glume. Ea-mi vorbi de vremea când lansase un verde nou de nuanță smaragdului tare și foarte luminos.

Marlene Dietrich și Warner Baxter la o recepție oferită de d-na Hany Lachman (stânga)

În intimitate, cu Gary Cooper

Nuci ar izbucni răz

In favoarea păcii în Pacific este faptul natural al întinderii de apă, ce desparte America de Japonia, care se găsesc la o asemenea distanță una de alta, încât nici una din cele două puteri nu și-ar putea trimite flotele să atace.

America are o bază importantă în mijlocul Oceanului Pacific la Pearl Herbar, în insulele Hawaii. Acestea se află la 2000 de mile de San Francisco, însă la 3400 mile de Yokohama. Raza de acțiune a unei flote de luptă — adică distanța până la care o flotă poate înainta, spre a face o campanie și a se întoarce — e apreciată până la 2800 de mile. Deci Hawaii este în afara razei de acțiune a flotei japoneze.

Din aceste date elementare rezultă: 1. că Japonia n'ar putea ataca America din cauza distanței; 2. că n'ar putea ataca Hawaii fie din cauza distanței, fie din cauză că Pearl Herbar e o bază prea puternică.

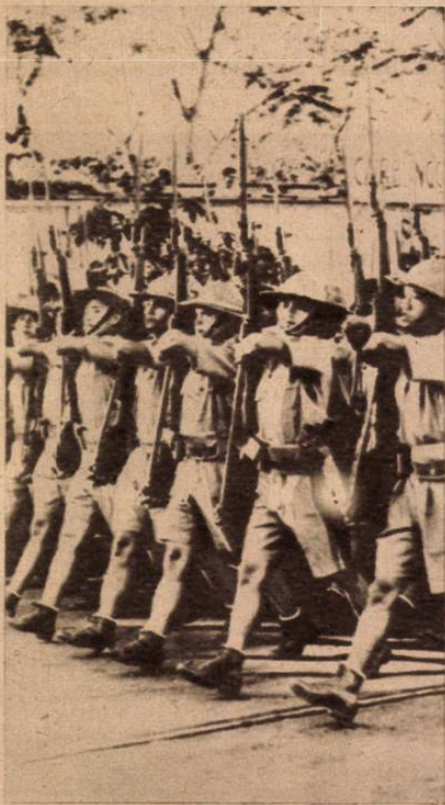
Filipinele, în schimb, sunt apropiate de Japonia, fără să fie bine apărate. Indiile olandeze erau departe, dar de când Japonia a pus piciorul în Indochina franceză s'a apropiat mult de colonia olandeză care de altfel nici n'ar putea opune unui agresor mijloace de apărare importante.

Dacă Japonia ar reuși să ocupe Filipinele și Indiile olandeze, ce ar rezulta pentru America? Un publicist american rezumă astfel dezavantajele ce ar rezulta pentru Statele Unite:

1. În primul rând mișcarea vaselor americane de comerț ar fi stingherită;
2. America ar trebui să renunțe la importul de gumă, staniu, chinină și de nuci de cocos care oferă cel mai bun cărbune pentru maștile anti-gaz.
3. Japonia ar putea distruge forțele avansate americane pornind dela bazele cucerite. Ar putea

ataca pe calea aerului Canalul de Panama, cu avioane lansate de pe bord timp ocolind Capul Horn, vasele și avioanele nipone ar împiedica mișcarea. Totuși mulți experți militari consideră literalmente imposibil un atac frontal coastei americane din Pacific. Un atac în Alaska n'ar avea șanse mai mari. Pe de altă parte, forțele americane ar putea să zădărnicească eforturile și să se reîntoarcă la America va încerca să întrerupă importul Japoniei de petrol, din Indiile olandeze. Navele de război americane, cu baze în insulele Filipine, vor putea bloca acele zone și să blocheze virtual împărăția Soarelui-Răsare. Este adevărat că Japonia ar putea importa din China și Manciuria alimente, ar putea distruge economia niponă.

Parada tinerilor recruți indigeni la Manila

Amiralul american Joseph M. Rooves inspectând garnizoana din Honolulu (Hawaii)

Dar de unde se poate ivi, pentru cele două puteri, imperativul războiului? Numeroase probleme de ordin politic și economic pot agrava adversitatea din aceste probleme e sprijinul acordat de America, Chinei conduse de Chiang Kai-Shek.

TREI CĂI DUC SPRE CIUNG-KING.

China nu e o țară industrială. Ea trebuie să importe din străinătate arme, muniții, pentru a duce războiul.

Japonia a reușit să lovească rezistența chineză în punctul ei slab, blocând coasta Chinei conduse de mareșalul Chiang-Hai-Shek i-au rămas căile terestre de aprovizionare.

Unități ale flotei americane de război patrulând în largul insulelor Filipine

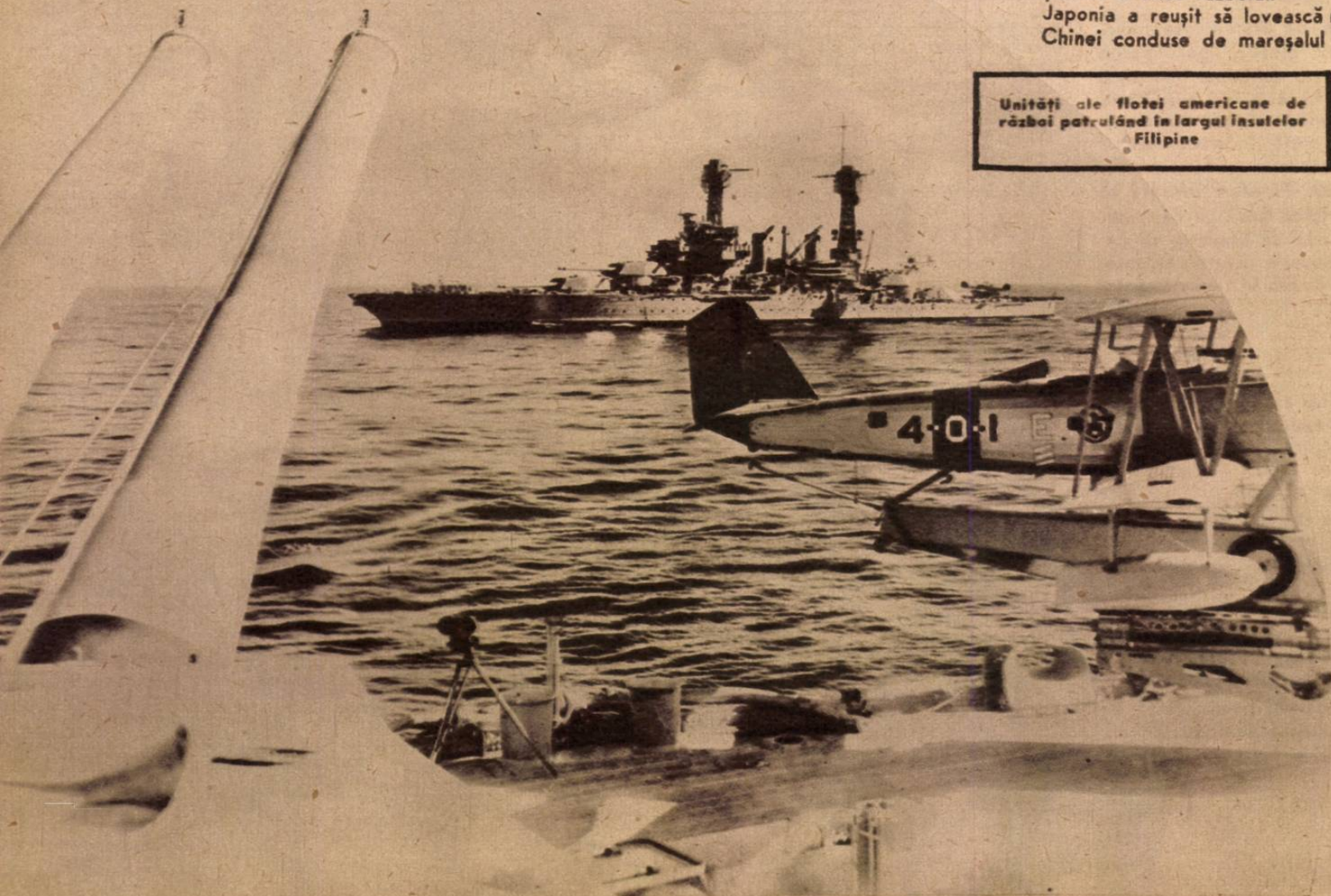
trei: aceia prin Rusia, alta prin Birmania și a treia prin Indochina. Până la izbucnirea războiului european, Japonia folosea toate aceste căi să transporte cantități de armament și muniții.

Conflictul european a servit interesele nipone. Franței, Japonia s'a arătat decisă să obțină ca toate aceste căi să fie sistate.

La 19 iunie 1940, guvernul japonez trimise amiralului britanic la Londra o notă, în care se cerea ca asistența acordată de Anglia Chinei să înceteze. Se cerea de asemenea ca Franța să se retragă de la frontiera Chino-indochineză.

Pentru guvernul din Ciung-King închisoarea acestor căi de comunicație cu carburanți și material de război, a creat o situație foarte gravă. Astfel, calea spre Indochina a fost definitiv întreruptă. Guvernul japonez nu pierdu timpul și imediat după aceea, se adresă Angliei la 24 iunie 1940, cerând să se retragă de la frontiera Chino-indochineză. Munițiile prin Birmania, Chinei lui Chiang-Kai-Shek, au durat aproape o lună, până când la 19 iulie, guvernul din Londra se obliga să înceteze cu începere dela 18 iulie — transporturile de material feroviar destinat guvernului chinez. Anunțarea acestui acord a fost primită cu indignare în China, ci și în America, ba chiar și în Primul ministru englez a trebuit să reamintească că se află angajată într-un război teribil, fapt raportat ei cu Japonia.

Totuși premierul britanic a spus că dorința Angliei este China liberă și independentă ei și că acordul de pace, deși câștigat, va putea con

Războiul în Pacific

l navelor port-avioane. În acele
vaselor din Atlantic.
împotriva insulelor Hawai sau a
de succes.

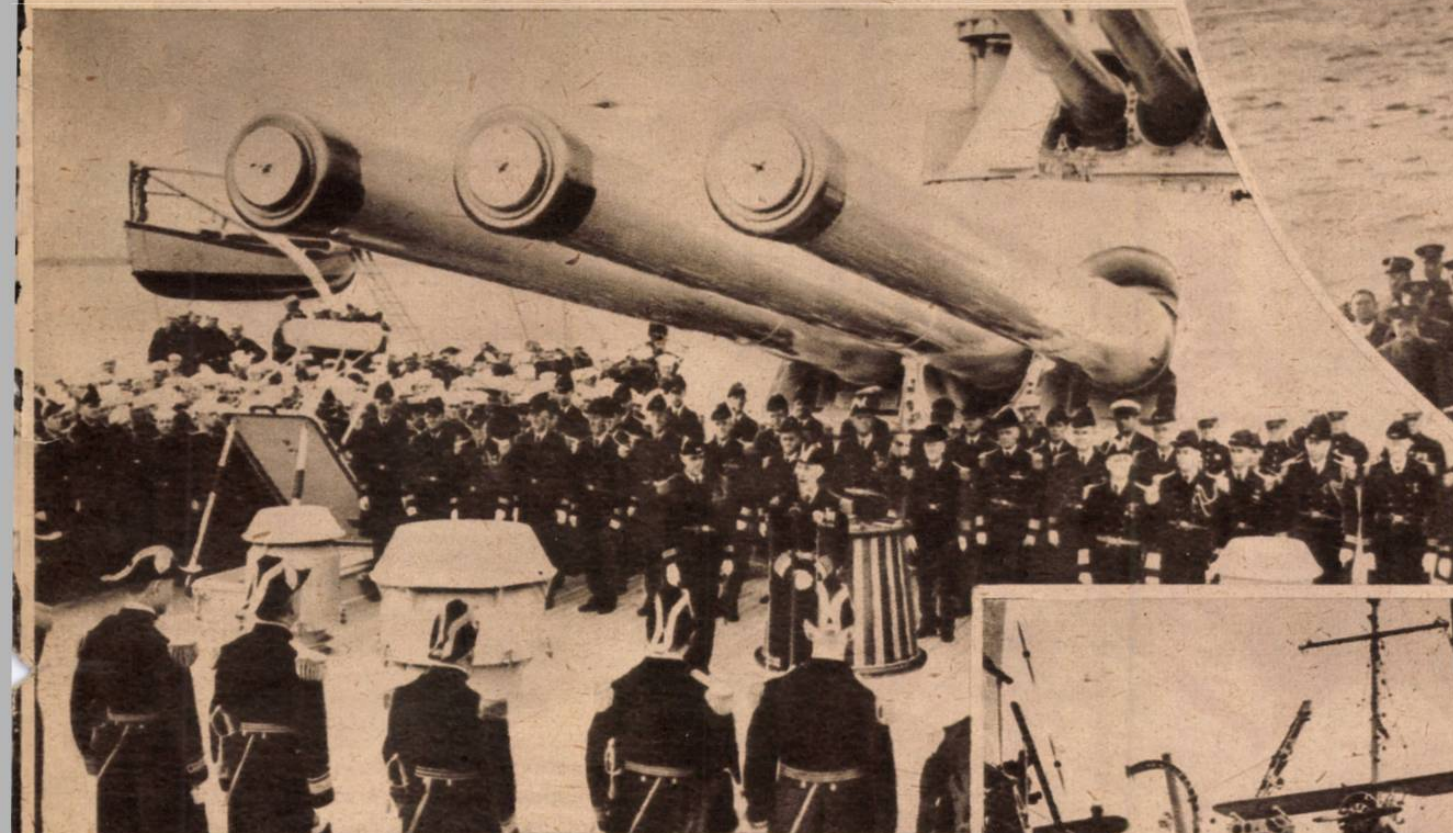
planurile japoneze. Statele Unite
bazele lor. În mod prezumativ
ndeze, import vital pentru forța
a distruge Comerțul japonez în

și material dar o blocadă efectivă

pentru cele două părți, soluție liber acceptată de am-
bele puteri"

După trei luni, guvernul britanic a refuzat să reînnoiască
acordul cu Japonia și-a redeschis traficul de material
de războiu prin Birmania.

Londra a justificat astfel decizia sa: „Am închis calea
prin Birmania în interesul păcii pe timp de trei luni,
pentru că în acest timp cele două părți în conflict să
găsească un mod de a se pune de acord; cele trei luni
au trecut, fără ca Japonia și China să se fi înțeles; deci
noi ne-am reluat libertatea de acțiune”.

ntre America și Japonia. Una
g-Kai Shek.

nițiuni și tot ceea ce e necesar

mării Galbene până la Ton-King.
vizionare, cari sunt în număr de
reia prin Tonking.

a trebuit să tolereze ca prin
me și munițiuni pentru armata

cari după teribila prăbușire a
traficul prin două dintre cele

pasadorului francez la Tokio o
Indochina guvernului din Ciung-
a să accepte un control japonez

stei importante căi de ravita-
nstituit o gravă lovitură.

hisă.
upă lichidarea afacerii indochi-
du-i să înceteze trimiterea de

raigie, și ministrul de Externe
7 Iulie s'a încheiat un acord.
erupă pe timp de trei luni —
arme, muniții, benzină, auto-
nez, prin Birmania.

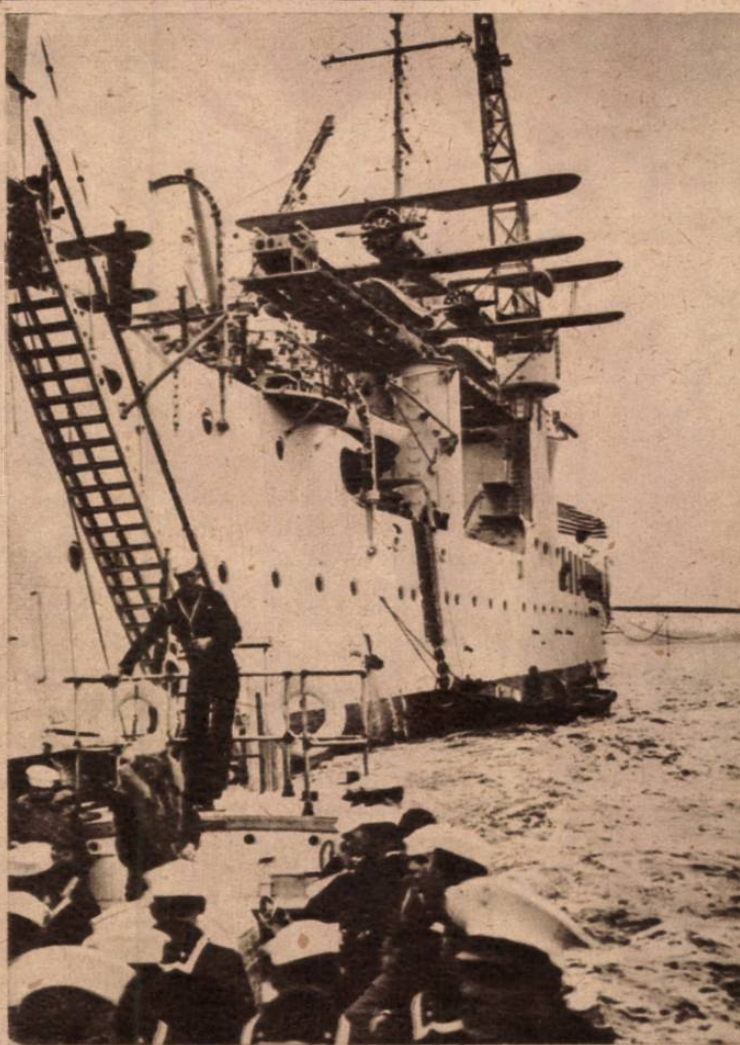
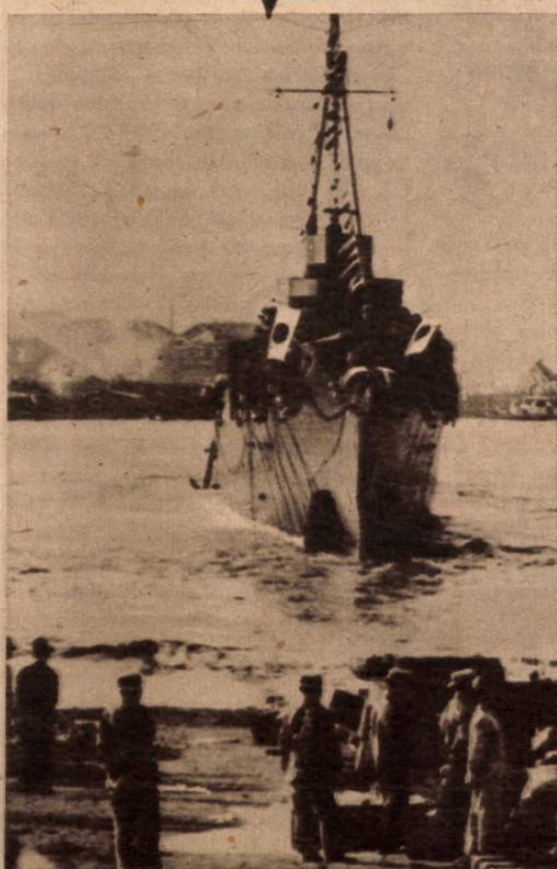
gnare și cu proteste nu numai
Camera Comunelor.

deputaților că Marea Britanie,
e nu-i permitea să agraveze

rei era să vadă asigurat viitorul
cu Japonia s'a încheiat în nă-
duce la o soluție justă și egală

Amiralul Arthur J. Herburn, comandantul
fotei americane, inspectând o unitate de
războiu la San Pedro (California)

Terpilorul japonez „Masasagi” de 595 tone,
recent construit în șantierul dela Osaka.

Un motiv al schimbării de atitudine constă și în faptul că
America, în urma încheierii Pactului Tripartit, se arată ho-
tărâtă să opună o rezistență mai energică Japoniei, în Ex-
tremul Orient.

Ce influență poate avea redeschiderea căii din Birmania,
asupra rezistenței chineze, și în ce măsură prin acest fapt se
poate prelunge și întări poziția lui Ciang-Kai-Shek, este de-o
camdată greu de apreciat.

Cantitatea de materiale ce pot fi transportate prin această
cale, depinde de diferite elemente, despre care n'avem

Japonia veghează! Flota ni-
ponă desfășoară o vie acti-
vitate, de recunoaștere și
pază, în apele indochineze.

„Mineapolis”, distrugătorul
american care face paza
coastelor Pacificului

informații și anume: starea în
care se află această șosea, can-
titatea de autocare de care dis-
pune guvernul din Ciung-King,
pagubele pe care aviația japo-
neză, pornind din bazele din In-
dochina, va reuși să le creeze
acestei căi de comunicație, etc.
Într'un articol apărut în 1939, în
revista americană „Foreign Af-
faire” se făcea următorul calcul.
Linia e servită de o legătură fe-
roviară între Rangoon și Lashio.
Distanța dela Lashio până la
Ciung-King poate fi străbătută
de un autocar în minimum două
săptămâni.

Pe această bază, dacă ar porni
din Lashio 100 de autocare pe
zi, fiecare cu o încărcătură de
3 tone, s'ar putea transporta la
Ciung-King 9000 tone pe lună.
Pentru acest lucru ar fi necesar
ca un număr de 1400 de auto-
care să fie în mod permanent
în serviciu.

Însă acum nu se cunosc mijloa-
cele de transport de care dis-
pune guvernul din Ciung-King,
calculul nu poate oferi o bază
de informație serioasă.

În afară de posibilitatea de
transport cu autovehicule, cu
începere din luna Iulie a aces-
tui an, o nouă cale ferată trebuia
(Continuare în pag. 15-a)

Almii UCIGASI

NTR'O berărie câțiva vorbeau:

— Găsesc absurd, spuse unul dintre ei care după înfățișare se părea a fi artist, socotesc o prostie să vizitezi vara Elveția, când munții sunt scuturați cu îngrijire, satele au aparența unor jucărioare, iar lacurile sunt pictate cu albastru. Omul inteligent se duce în Elveția, iarna... se avântă în neștiri dealungul munților, zăpezilor, torenților... Numai astfel poți avea o impresie justă și sinceră asupra mărețiilor și ororilor vieții... Da, da, acesta-i adevărul!

Toți erau de părerea tânărului artist, când un bătrân sculptor, obișnuit cu serile de taifas din berărie, se amestecă în vorbă:

— Desigur, domnule, d-ta ai călătorit în condițiile pe care le-ai spus.

Celălalt, puțin surprins răspunse vioiu: — Încă nu, domnule. Însă o voi face. Repet că este absurd să mă abat dela cele enunțate adineaori.

— Părerile sunt libere, reluă sculptorul, a cărui față se scutură brusc ca de o grozavă vedenie. Dar, ai să-mi dai voie să nu te aprob.

— Din care motiv?

— Motivele mele? Sunt scurte și simple: am trăit eu însumi nebunia de care pomeniști...

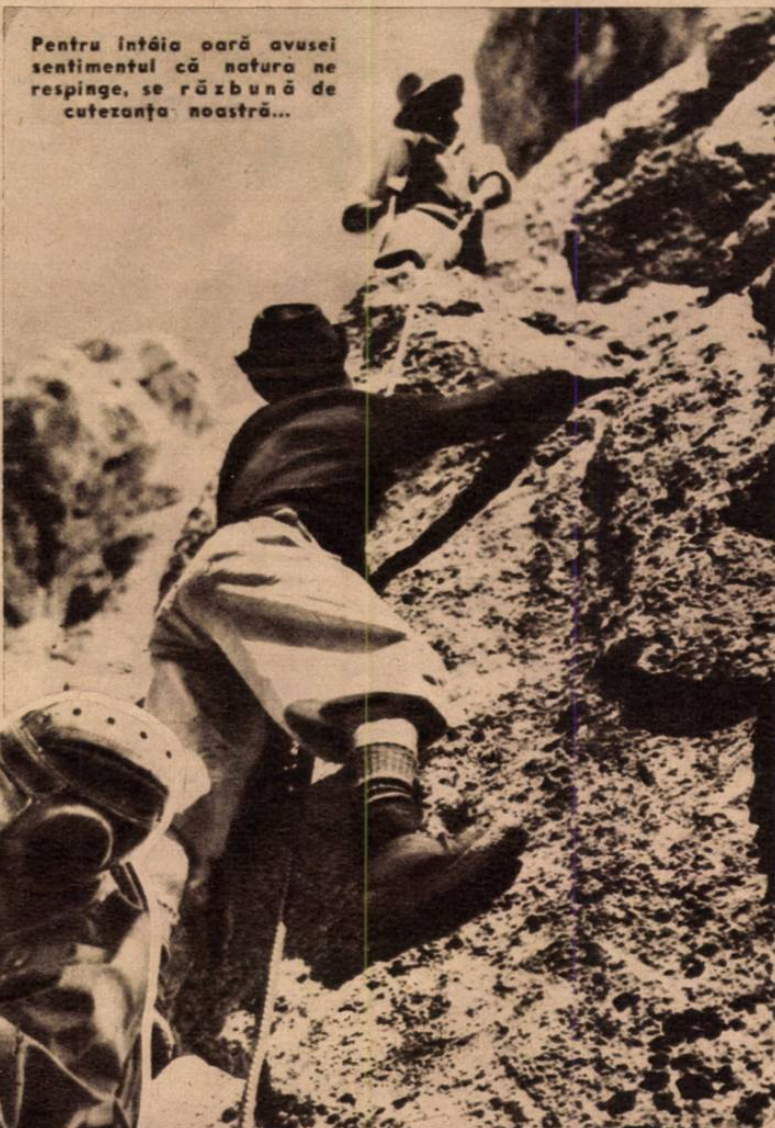
— Ei și? Văd că n'ai murit!

— Ești sigur? I răspunse cu gravitate bătrânul.

Și fără să ia seama hohotului de râs general, sculptorul începu să povestească cu o voce infundată:

— Aveam pe-atunci 20 ani... Ca și voi îmi bătusem joc

Pentru întâia oară avusei sentimentul că natura ne respinge, se răzbură de cutezanța noastră...

...Și urcușul pe tăcute re-
începu...

de stupiditatea turiștilor care aleargă după peisagii picturale, spoiala magazinelor care numai îmbată, dar nu satură...

Aveam, vă asigur, ochii și picioarele bune. Și nu eram un fricos. Cu mâinile astea puteam frânge o potcoavă; cât despre picioare erau ca de oțel... Dar, să revenim la oile noastre...

Am avut și eu visul de-a mă lua de umeri cu natura. Zăpezile dela Butte Montmartre sau Menil-montant mă oțeliseră la cele mai aspre ascensiuni. Visam culmi, prăpăstii fără fund, văi amețitoare. Iată ce un unchiu al meu îmi lăsă prin testament 1200 franci, mă hotărîi brusc să-mi realizez idealul. Să fac adică voiajul de care pomeniți adineaori. „Plecai spre Geneva, disprețuind Mont-Blanc și Chamonix. Rătăcii pe malurile lacului Lausanne, la Vevey. Voiam să descopăr Elveția, fără ajutorul nimănui. Mă dusei astfel la Territet, la Moutreux, dând din umeri în fața lipsei de pitoresc și a absenței prăpăstiilor.

„Ceea ce mă revolta mai mult era faptul că oride-câteori pomeneam de ascensiune, toți îmi dădeau zor cu ghidul. Nu-l voiam în ruptul capului; ce,

eram un copil? Și apoi nu m'ar fi lăsat să-mi fac de cap. Elvețienii au oroare de accidente, ca să nu scadă renumele țării lor, deaceia sunt foarte prudenți.

„Așa stând lucrurile, ajunsei a doua zi de Crăciun în orașelul Bex, unde trăsai la un han. Aici mare tîmbălău. Se continua petrecerea din ajun. Convivii beau vin vechi, silindu-se să-și potolească o sete, pe care marele număr de sticle goale de sub masă mi-o arăta a fi fără margini. Fui invitat

Cădeam, mă ridicam, mă tî-
ram de baston... orbit de ză-
pada care mă înfășura ca un
giulgiu...

la masă și după câteva pahare devenii vorbăreț. Declamai tot ce gândeam și mai presus de toate, dorința de-a da piept cu muntele. Unii dădeau din umeri, alții râdeau sgomotos, alții îmi turnau în pahar silindu-mă să beau.

„Nu știu cum se făcu, dar deodată se ridică un vlăjgan, bine legat, care aprobându-mi cuvintele, se arătă gata să plece cu mine chiar în noaptea aceea ca să ne urcăm pe Javernaz, la 1200 metri deasupra orașelului Bex. Ascensiune nu prea grozavă, însă plină de surprize. Plecarăm când se crăpă de ziuă, fără nici un ghid deoarece tovarășul meu de drum era de prin locurile acelea și cunoștea muntele ca pe buzunarele sale. Ca echipament, două bastoane de fier.

„Traversarăm orașelul adormit. Era frig, însă nu-l simțiam deoarece eram bine îmbrăcat. Îmi permiteam chiar să zeflemisesc cele 20 grade sub zero, numindu-le friguleț... Tovarășul meu de drum fu la început tăcut. Cu cât însă începea să se accentueze urcușul începu să dea semne de neliniște. Mă amuzai, ceea ce desigur îi răni amorul propriu de elvețian. Nu odată mă întrebă dacă eram hotărît să duc până la capăt prostia. Îi răspunsei țanțoș, că n'aveam motive să mă răsândesc. Atunci, scoase din buzunar o sticlă de rachiu, trase câteva înghițituri și porni la drum.

„Cerule era acoperit în întregime; ninge și se lăsase negură. Sub picioarele noastre, un covor nesfârșit de zăpadă deasă, ondulată pe alocuri. Zăpada scârțâia, însă nu ceda greutateii noastre. Ninsoarea ștergea orice urmă a pașilor noștri.

„Jean”, — așa se numea tovarășul meu de drum — mergea înaintea mea, călcând încet și greoi. Eu pășeam sprinten și apăsător, ca și cum m'aș fi aflat pe unul din bulevardele pariziene. Dar, imediat renunțai, din instinct; imitai mersul prietenului meu, care nu scotea nici o vorbă și părea din ce în ce mai preocupat.

„Negura și ninsoarea se lăsa din ce în ce mai deasă; în jur, abia puteam zări la 40 pași. Deasupra noastră, neantul care ne strivea prin imensitatea și misterele lui. Eram ca și pierduți în această mare de zăpadă, în care înotam fără să știm încotro. Urcam mereu, ghidindu-ne după cele câteva semne troenite și pe care Jean le cunoștea mai mult din instinct. Singura

senzație pe care o aveam era că mergeam fără speranță de oprire; în liniștea albă, care ne acoperea, nici un semn sau ridicătură care să te îmbie la un popas.

„Câteodată zăpada conținea o clipă și atunci apăreau dinaintea ochilor noștri niște fantome albe-cenușii, amenințătoare: erau stâncile muntelui. Lucru ciudat, nu-mi era frig. Dimpotrivă, picioarele și fata îmi ardeau iar ochii mă dureau din pricina albului strălucitor al zăpezii. Tăcerea începu să-mi displace. De câteva ori mă adresai lui Jean, care abia îmi răspundea câteva vorbe, mormăite. Mă uitai la ceas. Uimire: mergeam abia de două ore.

„Visasem altceva: spații imense, triste, întretăiate cu colțuri pitorești, torenți sălbateci. Aici, nimic altceva decât singurătatea, nemișcarea și îndrăsnii să spun: moartea. La acest cuvânt tresării pe deantregul.

— „Jeane, strigai fără să vreau. Unde suntem, unde mergem? „Se opri, pipăi cu bastonul terenul și se întoarse spre mine: — „Habar n'am!

— „Ne-am rătăcit? — „Poate că da, poate că nu. Vezi dumneata, domnule Parizian, visul ne-a îndemnat să comitem o prostie. Muntele este trădător, o știu prea bine. Am încercat să te fac să picepi. Dumneata însă m'ai repezit și ai insinuat că ăș fi un laș. Am mers deci înainte, merg încă, dar, vezi!... Dacă o să avem noroc, vom scăpa!

„Apoi adăogă cu un răs silit: — „Ați vrut să vă bucurați de Elveția, iarna. Ați fost servit după dorință.

— „Dar, n'ar fi bine să ne întoarcem?

— „Odată ce ai pierdut drumul în munte, cel mai bun lucru nu este să scobori. Dar, ascultă-mă: nu trebuie să ne pierdem capul. Știu că suntem departe de cabane, care se află colo pe coasta de răsărit. De asta sunt sigur. Dacă vom ajunge acolo, vom intra înăuntru și odată la adăpost vom vedea ce-i de făcut. Să nu mai pierdem timpul vorbind. Să urcăm deci.

„Și urcușul pe tăcute reîncepu. Pantele deveniseră însă mai aspre, abia îmi țineam echilibrul, mâna mi-se crispa pe baston și aveam nevoie de toată puterea ca să pot sta drept. Vruî să privesc în urmă, însă cercul întunecos se închidea pe măsură ce suiam. Se părea că acea închisoare neagră se urca odată cu noi, îngustându-se mereu. Aveam senzația că dincolo de ea se afla prăpastia. Urcam în zig-zag. Jean înfîșea bastonul în zăpadă, sondând terenul. Sau, alte ori, bătea cu mâna pământul gol, ascultând cu urechea.

„Încă nu-mi era frică și făceam apel la nepăsarea Parisianului în fața primejdiei. Jean avea fața roșie, cu pomeții obrajilor aprinși.

„Deodată zăpada reîncepu să cadă cu violență, vîntul începu să bată, mici vârtejuri începură să se formeze. În câteva secunde nu mai știurăm unde ne aflăm. Viscolul ne biciuia fața; strămăta

cantități imense de zăpadă, de pe un loc pe altul; la un moment dat la dezorientarea noastră se adăogă și o stare de enervare din pricina nesiguranței în care bijbăiam. La orizont, nu se putea zări nimic. Pentru prima dată avui sentimentul că natura mă respinge, se răzbună de cutezanța mea. În fața ei, voință energică, încăpăținare nu fac doi bani, pentru că nu știu cum să lupt cu primejdia prezentă și nici să ghicesc în același timp ceea ce ar mai putea să survină.

„Jean mergea cu acelaș pas ca, un ceasornic. „Făcui un efort și-l ajunsei: — „Vezi d-ta, sintem oameni. Eu te-am împins în imprudență de acum. Dar orice văicăreli sunt inutile. La ce te gîndești? Ce ai hotărît? Ne vom lăsa îngropați sub zăpadă? Ce-am putea face ca să scăpăm?

„Dar nu terminai fraza și căzui până la brau în zăpadă. Bastonul îmi scăpă din mână. Jean mă scoase din groapă, trăgându-mă de gulerul hainei.

— „Suntem în primejdie! Îmi spuse cu o voce hotărâtă. Vinovatul eu sunt, căci eu cunoșteam realitatea, pe când tu, nu. Eu am făcut pe viteazul, cu atât mai rău pentru mine. Nu vreau însă ca tu să plătești vina mea. Stai unde te afli și nu te mișca. Pe întunericul și ninsoarea asta e greu să te poți orienta. Nu te teme de soarta mea. Mă duc să regăsesc drumul. Uite, cabana e acolo. Stai așa ca mine și privește drept înainte. Numai că nu putem ajunge acolo în linie dreaptă. Se află pe undeva, în drum, un punct primejdios. Vreau să-l aflui și într-o jumătate de oră suntem salvați. Așteaptă-mă cinci minute.

— „Nu vreau să te părăsesc. Dreptul și datorita mea e să rămân cu tine. Unde te duci tu, merg și eu și dacă trebuie să rămânem aci, rămânem împreună, murim împreună... — „Dacă vii după mine, îmi spuse aproape brutal, mă incurci. Am nevoie să fiu singur, să nu-ți port grije, știindu-te mereu în spatele meu.

„Și cum protestam cu și mai multă putere, îmi replică: — „Nu cumva ți-e teamă să rămâi singur?

„Jean atinsese punctul sensibil, sfântul amor-propriu, cauza tuturor prostiilor noastre... li răspunsei: — „Du-te. Te aștept.

„Și instinctiv îi apuc mâna. — „Bagă de seamă să nu faci vre-o imprudență.

— „Fii pe pace, îmi răspunse surzând. Sunt momente când imprudența poartă numele de prudență. Deci cinci minute, nu mai multe, stai locului; nu te mișca din loc până ce nu mă întorc. Uită-te cerul s'a mai luminat, semn că Dumnezeu e cu noi.

„Era adevărat. Vîntul făcuse o gaură în desiușul de nori de de-asupra noastră. Însă ceea ce lumina cu mai multă putere era zăpada; zăpada care învelea totul, care ne troienise picioarele, umerii, făptura întreagă... „Jean dispăruse. Îndată remușcărilor începură să mă chinuiescă.

Mă căiam amarnic că-l lăsesem să plece singur și că aproape nici nu văzusem pe unde o apucase. Mă aplecai să disting ceva pe zăpadă. Într-o secundă ea se șterse de parcă nici nu mai fusese. Rămăsei singur, ca bătut în cuie, cu urechile ciulite la cel mai ușor zgomot.

„În zadar mă sileam să-mi adun gândurile. Toate fumurile pe care mi le dăduse vîntul în seara trecută, dispăruseră. O beție nouă îmi cuprîndea creierul.

„Cinci minute! Nu mai aveam noțiunea timpului. N'aveam nici puterea să-mi scot ceasul. Zăpada mă biciuia, mă exaspera, îmi dădea lacrimi. Pe deasupra frigul începea să mă biruiască. Ah! ce teribilă senzație! Parcă îmi pătrundea ghiata în vine și artere, în locul sîngelui...

„Ceea ce urmă fu ca un delir. Smulgându-mă imobilității care mă ucidea, o pornii la întămplare înainte, răcnind ca un disperat. Cădeam, mă ridicam, mă țaram de-a bușilea, îngrozit de zăpada care cădea într'una și care mă înfășura ca un giuhgiu... Am impresia că văd pământul, ba nu, zăpadă, picioarele îmi șovăie, totul alunecă sub mine... Mi se pare că mă duc de-a rostogolul, cu un zgomot infernal.

„După o oră îmi revin în fire. Sunt într-o cabană din Javernaz, cu mulți oameni în jurul meu, dintre cari, unul — ah! n'am să-l uit niciodată, — plîngea. Era tatăl lui Jean. Văzând imprudența noastră, pornise după noi o echipă de călăuze. Sosiră însă prea târziu. Jean, care mă părăsise ca să caute drumul, se prăvălise în prăpastie, în timp ce eu, salvat ca prin minune, am fost găsit în viață pe marginea prăpastiei.

„Iată, domnilor, ceea ce am pățit, ceea ce am trăit. Din cauză aceasta am spus adineaori: Nu vorbiți decât cu groază despre iernile elvețiene. Turisti și călăuze și-au lăsat viața acolo, iar eu, din prostie, am pricinuit moartea unui tânăr curajos și disperarea unui părinte!...

Bine ras, bine dispus!

Cu o lamă bună rasul devine într-adevăr o plăcere! Încercați lama ROTBART EXTRA SUBȚIRE - extrem de blândă și de flexibilă!

ROTBART EXTRA SUBȚIRE

ACORDEOANE ITALIENE: MUZICĂ BUNĂ NUMAI CU ACORDEOANE ITALIENE!

INFORMAȚIUNI ȘI VÂNZAREA ÎN CELE MAI BUNE MAGAZINE DE SPECIALITATE

ACORDEOANE
FRONTALINI
N. FRONTALINI & FIGLI
NUMANA ANCONA

Se caută reprezentanți și reprezentanți exclusivi

muzică specială pentru acordeoane

FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATĂ

FRATELLI GALANTI
MONDAINA (FORLI)

SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV SAU AGENȚI

ACORDEONUL DE PRIMUL RANG!
FRATELLI SCANDALLI
CAMERANO (ANCONA)

Cea mai mare fabrică de acordeoane italiene, furnizează toate modelele de acordeoane cu claviatură de pian și butoni.

Se caută reprezentanți pentru câteva regiuni libere

CEREȚI CATALOGUL ACORDEOANELOR CU RENAME MONDIAL

SETTIMIO SOPRANI — Castelfidardo
DIRECT DELA FABRICĂ
(SE CAUTĂ REPREZENTANT)

NUMELE FIRMEI
COMM. PAOLO SOPRANI & FIGLI — Castelfidardo
(fondat 1863), care a răspunsit ca prima firmă aceste instrumente în întreaga lume, garantează PERFECȚIUNEA, ELEGANȚA ȘI TONALITATEA.
Cereți marca noastră la furnizorul Dvs.

FABRICA DE ACORDEOANE
CAV. CESARE PANCOTTI
(fondat 1865)
MACERATA
FURNIZEAZĂ TOATE MODELELE ȘI SISTEMELE
SE CAUTĂ REPREZENTANȚI

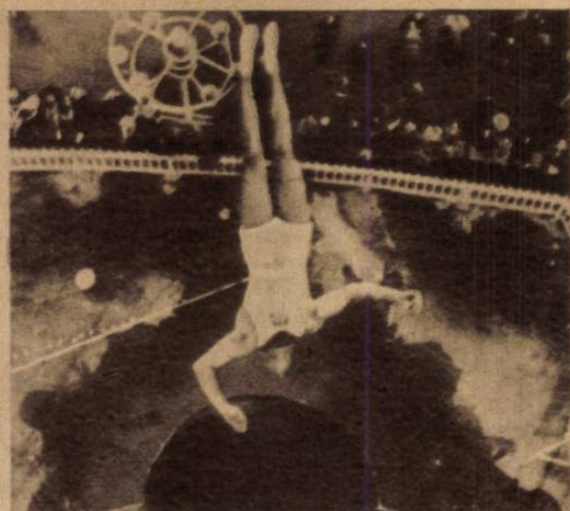
FABRICA DE ACORDEOANE — SOCIETATE PE ACȚIUNI
V. SOPRANI DI SILVIO & CO.
RECANATI
ACORDEOANE: TOATE MODELELE ȘI SISTEMELE.
SE CAUTĂ REPREZENTANT EXCLUSIV

FABRICA DE ACORDEOANE
F. SERENELLI & FIGLI
CASTELFIDARDO
CATALOG LA CERERE
SE CAUTĂ REPREZENTANT

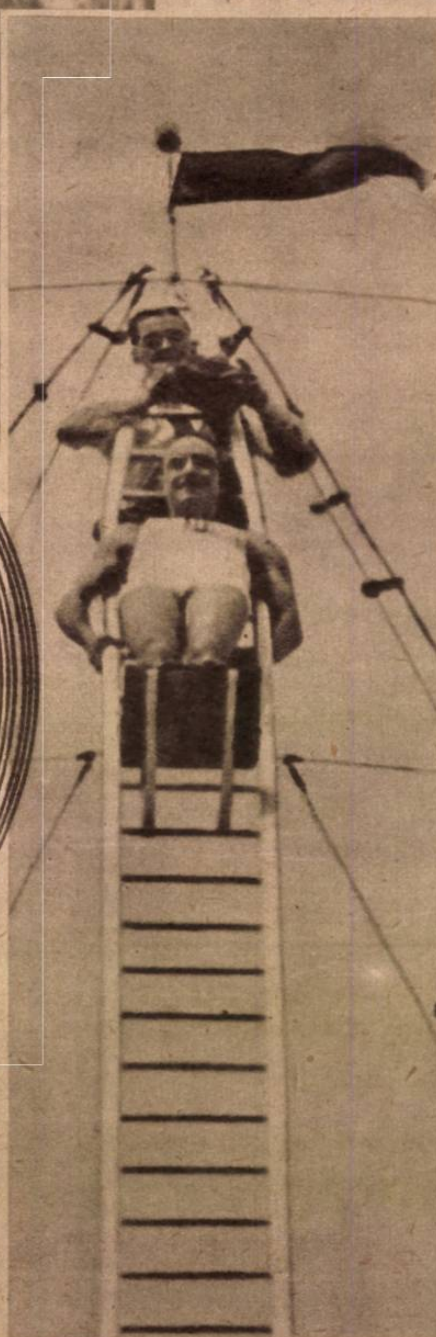
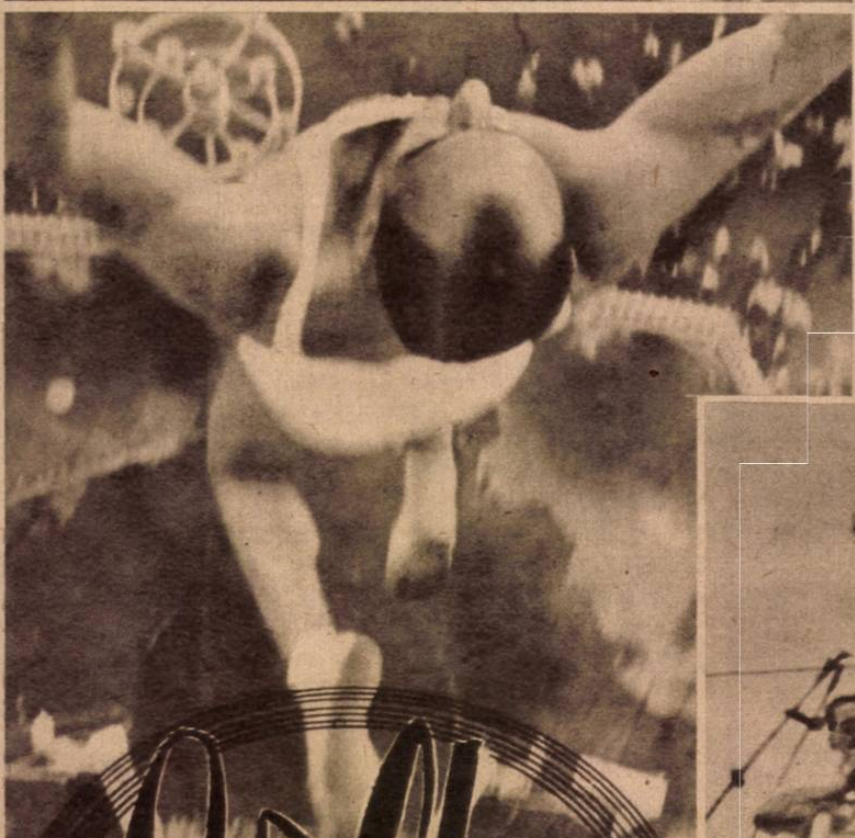
MAROTTA SILVIO E FIGLI
FABRICA DE ACORDEOANE
CASTELFIDARDO
SE CAUTĂ REPREZENTANT

FRATELLI BORSINI
CASTELFIDARDO
CEA MAI BINE INTRODUSĂ FABRICĂ DE ACORDEOANE
ACORDEOANE CU CLAVIATURĂ DE PIAN ȘI CU BUTOANE DE ORICE MODEL ȘI SISTEM

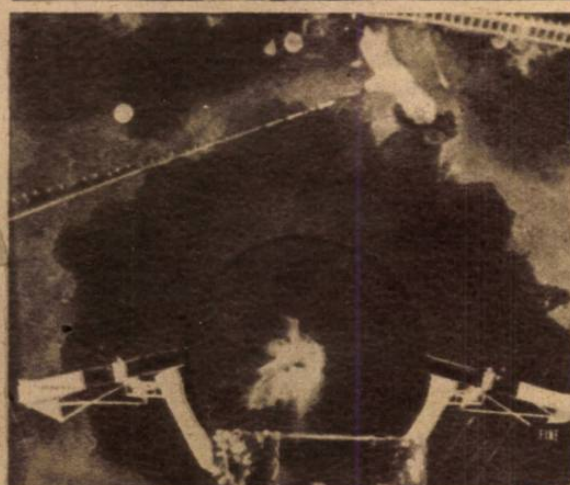
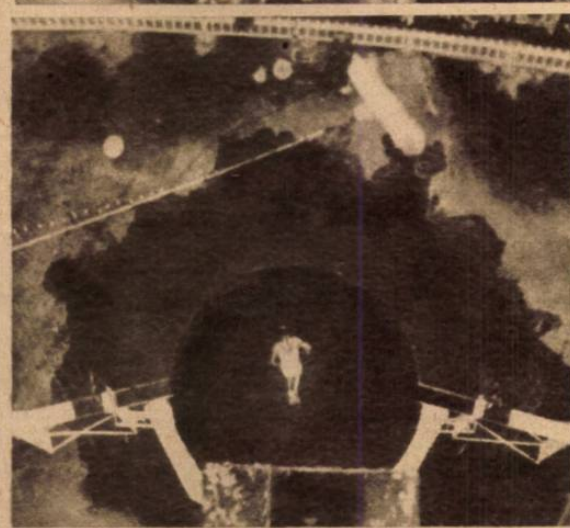
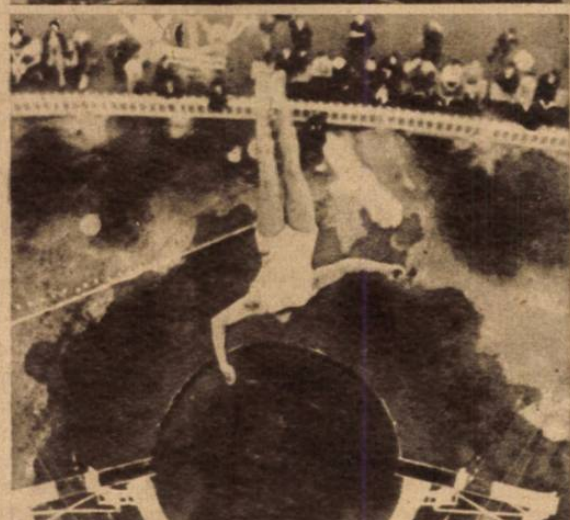
FABRICA DE ACORDEOANE PREMIATĂ
FRATELLI BALLONE BURINI, CASTELFIDARDO
ACORDEOANE CU CLAVIATURĂ DE PIAN (CROMATICE ȘI DIAT)
SE CAUTĂ REPREZENTANT

cu un gard scund de lemn. Despre Căpitanul Sol Sollomo se povestesc multe: unii merg până acolo încât afirmă că ar avea legături cu diavolul; alții, dimpotrivă, spun că este un nou Icar și că a născocit mijloace misterioase pentru a învinge principiul accelerării gravitației. Și lumea se îmbulzește să-l vadă; Sollomo, din înălțimea scării surăde spectatorilor, cari cu nasul în sus și cu respirația oprită îi așteaptă săritura drăcească. Atențiune! Toate privirile se ațintesc asupra lui. Sollomo ridică brațele și se leagănă pe vârfurile picioarelor: e foarte calm; se desprinde de pe trambulină cu o mișcare aproape grațioasă, părand un inger de carton; apoi pe neașteptate și ușor ca fulgul face o mișcare împrejur, în aer, pentru a reveni în poziție orizontală, descriind un cerc mare; continuând coborârea, el pare un fluture rănit. Apa e aproape;

Sollomó și-a reluat atitudinea de inger de carton și cade ca o frunză moartă, apoi sprinten, se încolăcește în forma melcului, și iată că un mănunchiu de fulgi albi îl înghite. După aceea apa se liniștește și dintre cutele ei apare chipul îngrozit al lui Sollomó: lumea, până atunci cu sufletul la gură, începe să se desmetească când își dă seama că a fost jucăria unui coșmar, răsplătește cu aplauze neprecupețite pe magicianul saltului mortal.

Salt MORTAL LA 35 MTR

CĂPITANUL Sol Sollomo a găsit un mijloc ingenios de a câștiga bani: din vârful unei scări înaltă de 35 de metri, el se aruncă într'un bazin ce conține câțiva metri cubi de apă. Repetă acest periculos exercițiu de mai multe ori pe zi și adesea organizează chiar „turnee”, în lungul și în latul lumii. În piețele publice și la plaje, acrobatul improvizează gimnastica-i favorită într'un soi de arenă împrejmuită

Ultimele evenimente externe în imagini

CRĂCIUNUL LA CASA ALBĂ

Cei trei copii cari au po-
zat pentru timbrul festiv
de Crăciun au fost primiți
de președintele Roosevelt,
cărui i-au cântat cântece
de Crăciun.

GENERALSIMUL FRANCO SPRE CONSILIUL SU- PERIOR AL FALANGEI SPANIOLE.

Șeful statului spaniol, generalul Franco se în-
dreaptă spre Consiliul național al Falangei spa-
niol, unde urmează să se citească noua lege a
Corporației. În fotografia noastră, gene-
ralul trece în revistă compania de onoare.

UN DRUM AL PĂCII PRIN CENTRUL EUROPEI

(Urmare din pag. 5-a)

simțul culoarei și al gâteli
ce se manifestă în port și
în obiceiuri, atât în munți
cât și în văi, ferit de orice
cultură artificială. Din acest
punct de vedere, sunt neîn-
trecute sărbătorile religioase
ale Paștelui, Russaliile, săr-
bătoarea sfinților Părinți,
Chiril și Metodin, cari dau
prilej poporului să îmbrace
caracteristicile costume tra-
diționale păstrate în scrinu-
rile familiare.

Noul stat slovac care tot-
deauna a privit cu încredere
spre Roma și Berlin, chiar
și înainte de renașterea sa,
a fost recunoscut ca stat
suveran încă din 1939.

Deaceia, deunăzi, când s'a
aflat știrea semnării pactului,
toate clopotele din Bratislava
au început să sune de săr-
bătoare, iar poporul a defi-
lat pe străzi aclamând pe
Fuehrerul Cancelar Hitler și
pe Ducele Mussolini.

RĂSBOIUL ITALO-GREC

Regele George al Greciei făcând o in-
specție printre soldații săi, pe câmpul
de luptă.

*Tăziți-vă
de baccili!*

Fără să vă alarmați, peri-
colul lor poate fi ușor
înlăturat, dacă luați la
primele semne ale răcelii
1-2 tablete de Aspirin

ASPIRIN
veritabil numai cu
crucea »Bayer«

BAYER

Cu picioarele strânse și mâinile întinse în față, ne lăsăm încet în jos, îndoiind genunchii. Acest exercițiu menține forma piciorului și topește eventuale grăsimi de pe șolduri.

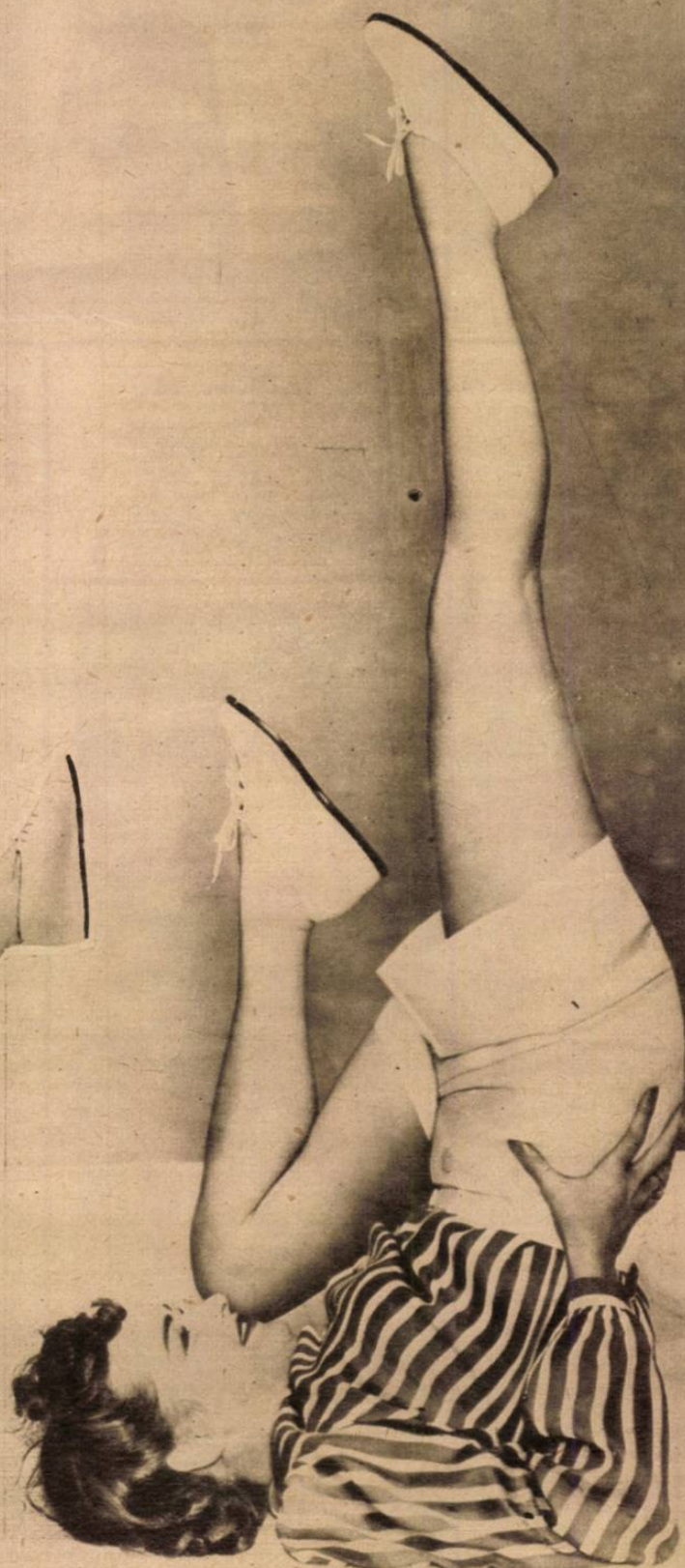
GIMNASTICA MATINALĂ

REVENIM azi la un subiect de care ne-am ocupat în nenumărate rânduri. Știm că multe dintre femeile moderne se ocupă serios de gimnastica pe care medicii o recomandă cu atâta căldură. Sunt unele cărora li se pare prea greu să sacrifice zece minute în fiecare dimineață pentru mișcările gimnastice, cari aduc vioiciune și mențin tinerețea organismului. Știm foarte bine, că multe dintre semenele noastre sunt femei ocupate și cele zece minute de dimineață le sunt prețioase — dar, gândiți-vă, dragele mele, că sacrificiul acestor zece minute vă vor menține atât râvnita tinerețe. Am văzut femei cu copii mari, a căror siluetă se menține perfectă, grație acestui mic efort. Știu că somnul de dimineață este cel mai plăcut, dar vă rog să mă credeți că merită să sacrificeți zece minute din el. Priviți vedetele ecranului — ați văzut vreuna măcar dintre ele care să aibă măcar vreun defect fizic: un spate rotund, picioarele disproportionale, șolduri prea dezvoltate, etc. Desigur că nu. Dintre ele, actrița cu trupul cel mai perfect este *Rosemary Lane*. Ea susține că cele patru mișcări pe care vi le redă în fotografiile din pagina noastră, îi ajută să-și mențină perfecțiunea trupului. Pe lângă aceste mișcări, pe care le repetă de câte 20 de ori (pentru început, dvs. le veți face de câte cinci ori, înmulțind numărul lor cu unul, de fiecare zi ce va trece) face exerciții de respirație, la fereastra deschisă — pe orice timp — și încheie cu două sau trei minute de alergare pe loc.

După ce-ați executat de 20 de ori exercițiul de mai sus și ați făcut o mică pauză, începeți din nou, și în momentul când sunteți jos (ca în fotografia noastră) întindeți un picior înainte și brațele în lături. Schimbați apoi piciorul. Exercițiul acesta întărește și menține forma frumoasă a pulpei și mușchilor brațului.

Iată un exercițiu pe care mă îndoiesc că-l veți putea executa la început. Proptiți numai în umeri, veți ridica picioarele și veți face „bicicleta”, adică mișcarea picioarelor pe pedale.

Culcată pe spate, ridicați picioarele, bine întinse și imitați în aer, persoana obișnuită. Orice urmă de abdomen accentuat va dispărea, dar să știți că până se vor obișnui mușchii, veți simți puțină jenă.

(Fotografii: Rosemary Lane de la Warner-Bros.)

(Urmare din pag. 9-a)

Pentru a cunoaște însă mai bine importanța căii din Birmania, ar fi nimerit să-i rezumăm istoricul, căci istoricul acestei căi este un fragment din istoria penetrației europene în China. Vom rezuma astfel un studiu amplu, recent publicat în America de John L. Christian, care timp de 8 ani a condus o școală în Birmania.

SCURT ISTORIC AL COMERȚULUI DINTRE BIRMANIA ȘI CHINA.

Chiar din vremea când primii călători europeni au ajuns în golful Bengal, s'a căutat o cale mai scurtă de pătrundere în China, evitând Strămtorile Malacca și coasta chineză. Calea cea mai bună și mai scurtă pentru a intra în China meridională evitând peninsula malaeză, era, evident, calea prin Birmania. O mare piedică se opunea intrării în China, călătorului care venea dinspre Oceanul Indian, și anume masa muntoasă a Asiei interne care, după ce a format bastionul Himalayei, de-alungul Yunnan-ului occidental, formând numeroase șiruri muntoase străbătute de văi paralele. De-alungul acestor văi curg fluviile Salween, Mekong și Yangtsee. La nord de calea Yunnan-Birmania este un punct în care cele trei fluvii mari sunt cuprinse într'un spațiu de 48 de mile, despărțite de șiruri de munți. Deși călătoria era foarte grea, de veacuri, a existat între Birmania și China o mișcare comercială prin „calea ambasadorilor” între Bhamo și Yunnanfu. În 1919 societatea „East India Company” a instituit un depozit comercial la Bhamo, iar un alt depozit fu organizat de olandezi. Dar înainte ca traficul comercial să se poată desvolta, cele două depozite au fost închise din ordinul regelui Birmaniei. Timp de 200 de ani, europenii nu mai luau parte la comerțul dintre China și Bhamo. În 1827, guvernul din Bengal publică o hartă care indica drumurile de pătrundere în Yunnanfu. Când Marea Britanie pătrunse în Orient, ea intră în legături mai strânse cu Birmania, căci văzuse că numai pe acolo se putea intensifica traficul cu China. După primul război anglo-birman, în 1824, când Marea Britanie cuceri malurile Arakan-ului și ale Tenasserim-ului în Birmania, numeroși călători studiară fără cu scopul de a promova comerțul cu China pe uscat. În 1852 Birmania, pierzând ultima ei provincie la mare deveni, un stat intern și se opuse tuturor eforturilor britanice de a pătrunde în Yunnan și opoziția birmană au provocat stagnarea comerțului. Însă din 1860 interesul Mării Britanii pentru căile Comerciale din China a devenit mai intens și Camera de Comerț din Manchester, prezintă guvernului un memoriu, despre nece-

fului textil englez calea Moumein-China. Sir Arthur Phayre, Comisarul Birmaniei britanice și succesorul său Albert Fyche, au încheiat tratate cari asigurau comercianților și comerțului britanic în Birmania mari și importante privilegii.

În timp ce englezii încercau să învingă piedicile înfățișate de Birmania și rebeliunea din Yunnan, cu scopul de a cuceri piețele Chinei, francezii ajunseră la Tali, în 1868.

Ei au avansat chiar până la Mandalay și Kengtung. În Mai 1869, America termina calea ferată transcontinentală, iar șase luni mai târziu se deschidea Canalul de Suez. Astfel, Franța și America deveneau comercianții Angliei, pentru cucerirea piețelor extrem-orientale.

În Martie 1869, Fichte scrisese vice-regelui Indiei că Birmania era destinată să fie pentru Marea Britanie, calea de penetrație în China.

Când în 1870, jurnalele din California făcuseră o mare reclamă călătoriilor dintre Liverpool și Hong-Kong, via Panama, în 56 de zile, interesele comerciale engleze erau grav compromise în ochii britanicilor. Concurența americană era ajutată prin faptul scurtării drumului spre China. S'a căutat ultima cale mai scurtă spre China și s'a susținut ideea unei căi ferate între Birmania și China, cu numeroase tuneluri prin munți.

Intențiile guvernului din India se schimbau cu fiecare nou guvernator. Deoarece guvernul din Peking ceru Birmaniei să deschidă șoseaua ce trecea prin Bhamo, în 1872, lordul Salisbury, secretar de stat pentru India, ordonă să se facă noi studii topografice. Guvernul indian prefera calea din Thenni, dar își schimbă părerea și dădu preferință drumului ce trecea prin Bhamo.

Guvernul Birman il prefera pe acesta din urmă, căci cădea sub controlul său.

O expediție britanică, plecată în 1875 sub comanda colonelului Browne, trebuia să ajungă la Bhamo. Agentul consular Margary fu trimis dela Shanghai la Bhamo în întâmpinarea expediției. Margary atinse ținta călătoriei sale la 17 Ianuarie 1875, fiind primit cu mare surprindere de birmanii și chinezii de acolo, cari nu mai văzuseră până atunci albi.

Margary puse la cale călătoria de întoarcere în același fel în care venise din Shanghai. El fu însă asasinat la Manwyne. Triburile chineze erau ostile expediției Browne, căci înțelegeam că scopul ei este construirea liniei ferate prin China. Acest incident puse capăt expediției Browne, care se retrase la Bhamo, fără a atinge Tengyneh.

Raporturile agenților trimiși să ceară reparațiuni pentru asasinarea lui Margary au convins guvernul englez că grave dificultăți topografice se opuneau construirii unei linii ferate. Între

timp, în acea parte a Birmaniei, care rămăsese indiferentă, confuzia creștea. În cele din urmă, ultimatum-ul Angliei în 1885, puse capăt independenței birmane. Bhamo fu ocupat fără rezistență. Câțiva ani după anexiune comerțul scăzu din cauza agresiunilor ce se înregistrau în jurul punctelor de frontieră.

Bumbacul era singurul export important în China. Cea mai interesantă încercare de a construi o linie ferată între China și Birmania a fost cea propusă în 1879 și în 1882 de A. R. Colquhoun și de S. Hallett inginer și explorator. Regele Siamului refuză însă să-i dea concursul pentru realizarea acelui plan ingenios.

Înțelegerea franco-engleză puse capăt rivalității celor două popoare în Siam și Yunnan. Acordul franco-britanic din 1896 rezolvă chestiunea frontierei nordice a Siamului, a Birmaniei și Yunnan-ului. Francezii completară calea ferată până la Yunnan. În schimb, comerțul cu China prin Birmania a fost de mică importanță dela 1900 și până la începerea războiului chino-japonez. Ca urmare administrația birmană abandonă ideea construirii unei linii dincolo de Lashio, spre frontiera chineză.

Ceeace timp de veacuri a fost imposibil, a devenit cu puțință și necesar sub presiunea războiului. La sfârșitul anului 1937, când japonezii blocară coasta chineză, guvernul lui Ciang-Kai-Shek întreprinse construirea faimoasei linii spre Sud Vest. Greutățile principale erau clima și terenul. Din Decembrie 1937 și până în Martie 1938, chinezii construiau șoseaua dela Tali până la frontiera birmană, la Namkam și-o deschisera traficului pe o lungime de 750 de mile.

Lucrările au fost conduse de ingineri chinezi și au fost finanțate cu 2.500.000 dolari chinezi de guvernul central și cu 50.000 de dolari de guvernul provinciei Yunnan. Numărul muncitorilor a variat între 150.000 și 350.000. Au fost instalate coline de protecție și ziduri de sprijin și alte opere, pentru a ține calea deschisă și în timpul sezonului ploios. Dinamita și instrumentele de lucru a nivelului au fost singurele mijloace moderne întrebuințate în această lucrare uriașă.

Străpungerea stâncilor s'a făcut cu instrumente de mână, iar suprafața șoselei a fost nivelată cu un nivelator făcut cu ciocanul și dalta dintr'un singur bloc de piatră. Punți moderne suspendate pe bolți de oțel aruncate de-asupra fluviilor, au înlocuit vechile poduri cu lanțuri observate de primii călători. Traficul nu se limitează numai la o singură cale, ci s'a mai făcut o șosea ce trece prin vechiul oraș Bhamo.

În afară de șoseaua principală prin Birmania, chinezii au construit o cale ferată cu un traseu redus. Linia trebuia să fie prelungită dela Kuming până la Tsuyung în Iulie 1940.

Se spune că Ciang-Kai-Shek ar vrea să o completeze cu construirea unei linii dela Tsuyung la frontiera birmană. Informațiunile pe care Tokio le-a cules cu privire la transportul materialelor de război în China, prin Birmania, au impresionat foarte mult pe experții militari.

Actualmente această cale este legătura cea mai vitală a Chinei lui Ciang-Kai-Shek cu lumea externă. Adversitatea americano-japoneză se explică prin faptul că America a oferit sprijinul ei financiar, mareșalului Ciang-Kai-Shek.

MARLENE DIETRICH SE SPOVEDEȘTE

(Urmare din pag. 7-a).

lucrurile vor merge astfel la infinit. Aș dori să mă stabilesc odată undeva, dar nu știu unde. Familia mea stă la Paris, iar eu trebuie să fiu când la Hollywood când la Londra.

Nu cred totuși că Marlene ar mai putea sta multă vreme la un loc.

E prea activă, prea energică. Are un spirit viu care o face să fie veșnic agitată.

Dimineața, ea nu poate întârzia multă vreme în pat, nici chiar atunci când s'a culcat la ore mici.

— Sunt atâtea de făcut, spune ea. Nu-mi place să-mi pierd vremea și somnul este într'adevăr o pierdere de vreme.

Întrebată despre activitatea pe care urma să o reia în câteva luni la Hollywood, Marlene răspunse:

— Decât un rol prost, mai bine deloc, și adăugă dând din cap: Astăzi, vedeta contează incomparabil mai puțin decât acum cinci ani. Un film colindă întreaga lume. El trebuie să placă în India și China tot atât ca în Anglia și Statele Unite. Un scenariu prost, nu atrage, oricâte vedete ar avea el. Vor veni câțiva admiratori de-ai protagoniștilor cari figurează pe afiș, dar nicio dată marele public.

Pe urmă, o altă problemă în America este faptul că 50 la sută dintre cei cari frecventează cinematografele sunt copii. Ceeace înseamnă o mare răspundere.

Aș accepta orice rol — de dramă sau comedie, cu condiția să fie bun.

MAMA ȘI FIICA

Aci, observai că fiica Marlenei,

care promite să devie o talentată scriitoare, și-ar putea începe foarte bine cariera, scriind câteva scenarii pentru mama sa. Marlene râse și ochii-i străluciră. Maria scrie cele mai serioase și mai deprimante lucruri. Chestiuni de psihologie cari nu cred că ar merge pe ecran, deși Noel Coward și Ernest Hemingway au o părere foarte bună despre literatura ei.

Maria n'a vrut niciodată să lucreze pentru filme. Ea a trăit ani de zile în apropierea mea, la Hollywood și suferințele mele au descurtat-o complet de cinematograf. Am îndemnat-o să dea curs talentului ei scriitoricesc fiindcă într'o carieră literară poți lucra în deplină libertate, fără să stai mereu la ordinele unor regisori cari-ți cer veșnic imposibilul.

Ea va scrie câte o carte la fiecare doi sau trei ani și, după câte am văzut, Noel Coward și alți scriitori pe cari-i cunosc, câștigă destul de bine.

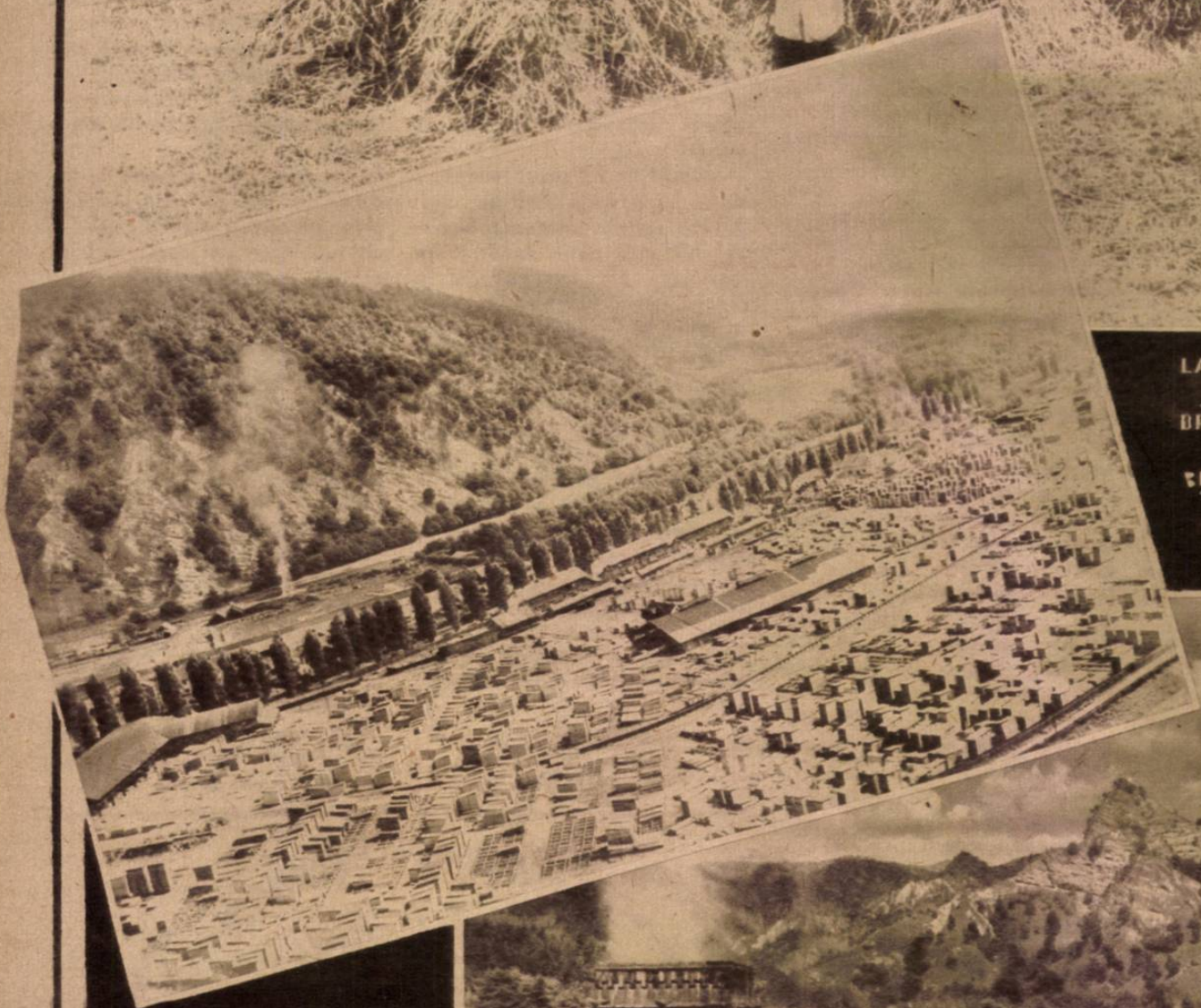
Dar Maria, deși între timp a crescut atât de mult încât a ajuns-o pe mama sa în înălțime, e încă un copil care n'are nevoie să se gândească la ani. Deocamdată își desăvârșește educația, luând lecții de limbi străine, muzică și pictură.

Ultimile evenimente internaționale aduseseră oarecari modificări în planurile Marlenei totuși ea s'a dus la Hollywood cu intenția să facă cel puțin un film iar în primăvară urmează să se reîntoarcă la Londra și să intre în tratative cu casele de filme britanice.

„Dar, repetă ea” totul depinde de scenariu. Nu înțeleg să mai joc decât într'un film bun.

Bolnavii de Plămâni și Medicii

au experimentat tratamentul cu „Silphoscalin”. S'au exprimat aprecieri favorabile din partea diferitelor sanatorii, spitale, de către profesori și medici specialiști. Nenumărate persoane laice au recunoscut în scris faptul că au câștigat în greutate până la 20 kg. și că au scăpat de temperatură, de transpirații în timpul nopții, de lipsa poftei de mâncare, de tuse și expectorații. Substanțe de o importanță vitală, cum sunt calciul și siliciul, promovează după cum se știe, procesul de cicatrizare a focarelor tuberculoase. „Silphoscalin” conține în doze perfect combinate ambele substanțe, realizând pe deplin speranțele pe care bolnavii de tuberculoză, suferinzi de bronșită și astmatici o au în eficacitatea „Silphoscalin-ului” prescris de medici. Feriți-vă de imitațiuni. Cereți „Silphoscalin” original (compunerea chimică: Calc. glyc. ph., Silic., Stront., Litg. Carbo med., Ol. erucac sacch. lact.). Cereți farmacistului Dv. cutia cu 80 tablete la prețul de lei 320. Dacă nu se găsește, adresați-vă la unul din depozitele: București: Farmacia Mălășaru, Cal. Victoriei 112. Iași: Farmacia Pollak, Str. Ștefan cel Mare 13. Galați: Farmacia S. Toma, Str. Domnească, 12. Sibiu: Engber S. A., Str. Rosmarin 1. Timișoara: Ulla-Demed, Str. Preyer 7. Reprezentanța generală pentru România: Silicium Deva.

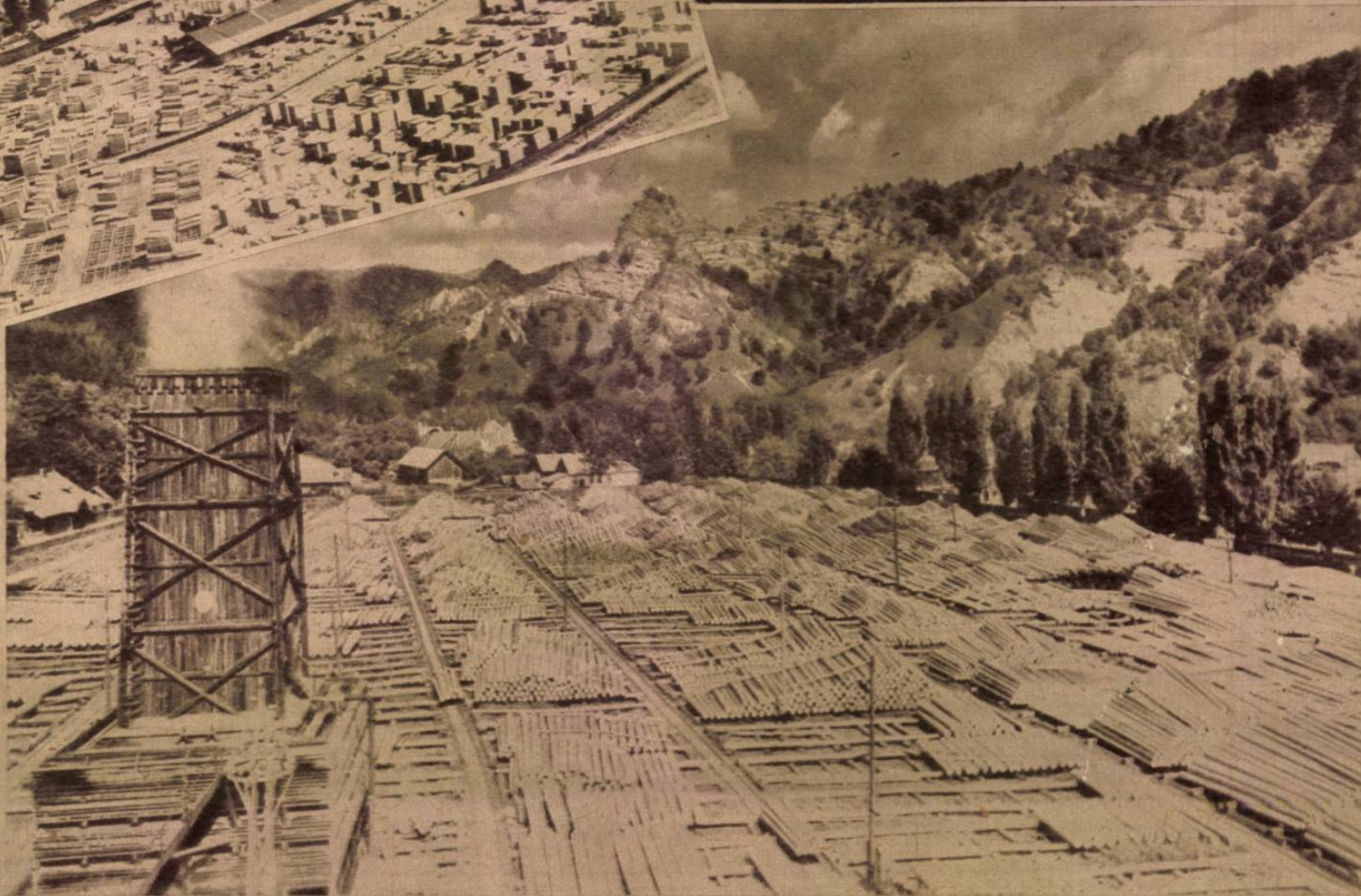
LA PLOEȘTI Petrol, rafinarii și holde de grâu

BREZOI Industria lemnului

BREZOI Vestitele șantiere de cherestea

Foto „Observator”

**AURUL
ETERN AL
PĂMÂNTULUI
ROMÂNESC**

ANUL XV No. 730

21 IANUARIE 1941

32 PAGINI 10 LEI

Principala grijă a femeii de azi este ajutorarea soldaților plecați să facă de strajă la hotarele țării lor, sau trimiși departe, s'o apere. Încă din vara trecută, toate cercurile feminine au început să tricoteze și să croșeteze fel de fel de lucruri de mână, pentru soldați, iar la începutul iernii, la fel ca în fotografia noastră, le-au predat spre a fi distribuite.

PATRU ANI DELA MOARTEA EROICĂ ȘI CREȘTINĂ A LUPTĂTORILOR LEGIONARI IONEL MOTA ȘI VASILE MARIN

← La Casa Verde. Sosirea d-lui Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare.

Familiile Moța și Marin în timpul slujbei religioase, la Casa Verde.

M. S. Regina Mamă Elena în vizită la atelierele C. F. R.-Grivița.

Reprezentanții armatei și d-l ministru Traian Brăileanu, în timpul slujbei religioase.

Parastasul dela biserica Sf. Ilie Gorgani. →

—
Slujba religioasă dela Casa Verde.
↓

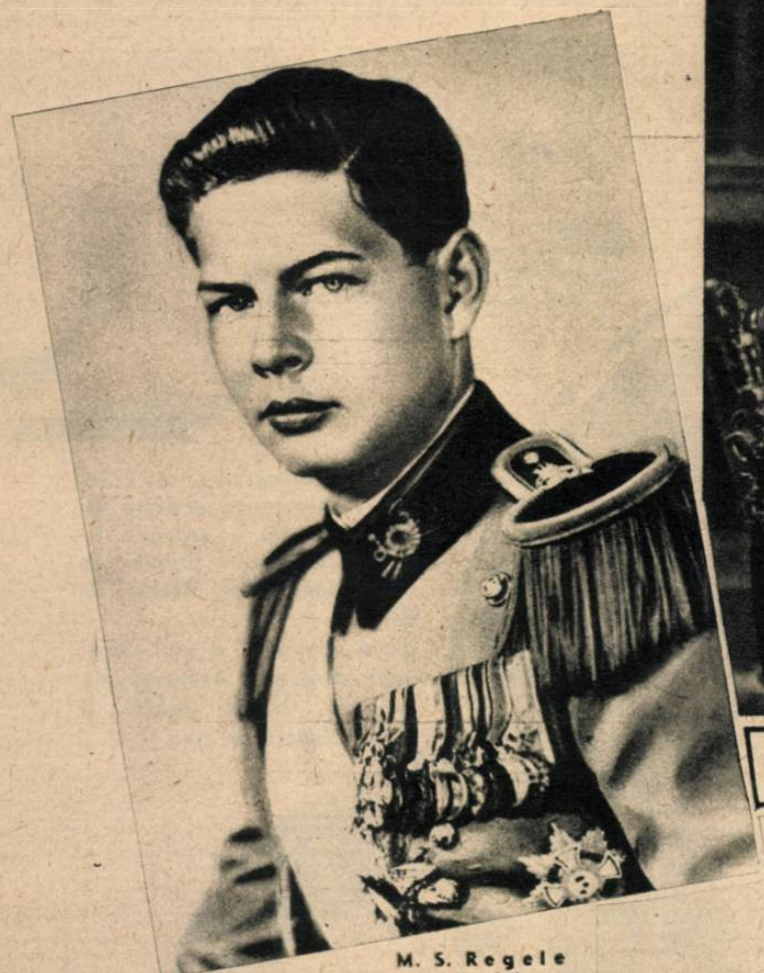

SE împlinesc astăzi optzeci și doi de ani de când, prin alegerea lui Alexandru Ion Cuza ca domnitor al Principatelor Române, se punea primul galon al unirii tuturor Românilor. Istoria noastră păstrează pagini emoționante din domnia lui Cuza, care s'a dovedit a fi unul dintre cei mai luminați cărmuitori de popoare. După ce s'a ales Domnitor, cu mari peripeții, învingând rezistența antiunioniștilor, gândul său a fost acela de-a porni cu toată puterea la reforme sociale. Poporul român suferise până atunci lupte fratricide, asuprirea străină, războaie dese; toate aceste elemente îl făcuseră inapăt atitor înnoiri din Apus, care se cereau împămîntenite și la noi. Afară

SIMBOLUL SOLIDARITĂȚII NATIONALE

Regele Carol I și Regina Elisabeta.

M. S. Regele
Mihai I.

Extern, domnitorul Cuza câștigă prietenia lui Napoleon III, printr-o scrisoare trimisă prin Vasile Alecsandri, iar de Sublima Poartă este recunoscut ca domnitor grație activității neobosite și inteligente a lui Costache Negri, prietenul său.

Pe plan intern, Cuza dă o mare bătălie socială. Opoziția recrutată dintre boerii-pretendenți la tron și antiunioniștii, căuta să-l răstoarne. Exploatarea economică era în toi, țăranimea neavând nici măcar drepturile garantate de Regulamentul Organic. Cuza, ajutat de un ministru luminat, Mihail Kogălniceanu, se avântă în lupta socială, din care avea să triumfe poporul de țărani din care se născuse. Simplifică aparatul birocratic, secularizează averile

Regele Ferdinand

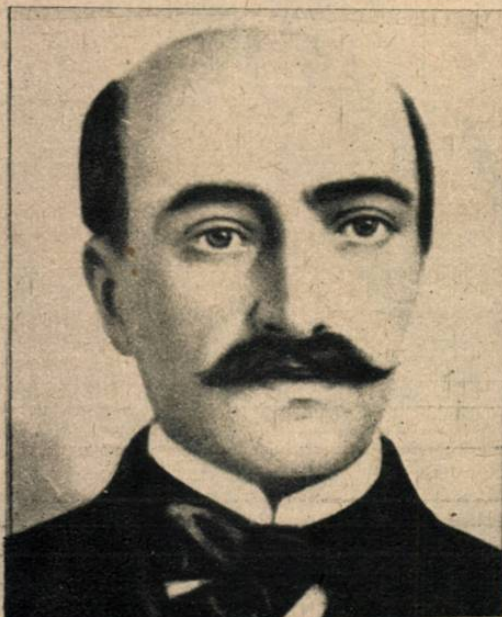
de aceasta, domnitorul Cuza și-a dat seama că nu poți clădi ceva temeinic până ce nu consolidează bine temelia, până ce nu stărpește răul de la rădăcină spre a nu mai avea vigoarea să reîncolțească. Astfel stând lucrurile, ochii săi s'au fixat asupra a două mari perspective: politica externă și politica internă cari, odată puse pe baze noi și puternice, se putea pași la înființarea unui stat românesc de sine stătător.

mănăstirești și desăvârșește reforma rurală.

Secularizarea averilor mănăstirești era un act de acuratețe națională. În aceste mănăstiri, aservite dușmanilor de peste hotare, se strâneau toți uneltitorii împotriva ordinii noi. Averile lor fabuloase hrăneau o minoritate, susținută de Anglia, Turcia și Rusia.

Improprietărea țăranilor a fost un act

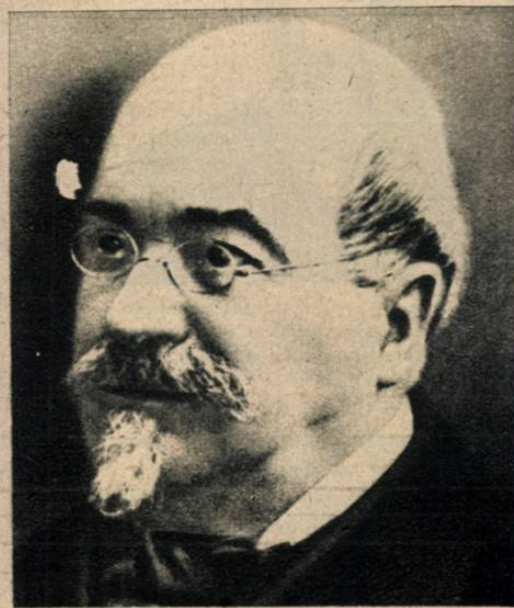
Continuare în pag. 15-a.

Vasile Alecsandri

Alexandru Ioan Cuza.

Mihail Kogălniceanu.

Te poți RECUNOAȘTE după BARBĂ

MOMENTUL actual nu este favorabil congreselor ciudate, căci lumea nu e dispusă să discute chestiuni ce nu sunt în legătură cu clipa de față. Cu toate astea, la Tokio, acum câteva săptămâni, s'a ținut o adunare, ale cărei debateri riscă să treacă neobservate în trecutul faptelor importante ce rezultă din continuarea ostilităților. Această adunare, sau congres, a fost al „purătorilor de barbă lungă”.

Nici un obstacol de ordin militar nu s'a opus la ținerea acestui congres, ai cărui participanți depășiau vârsta de 65 de ani ducând

de sportivi, de militari și de muncitori de toate categoriile.

Totuși nu s' departe timpurile când barba era considerată ca ornamentul cel mai de preț al feții bărbătești.

O privire asupra istoriei și mai ales asupra antichității ne învață că barba nu era numai o podoabă, ci mai ales un semn important al rangului social și

Barba, ornamentul cel mai prețios al feții bărbătești. La drace, bărbieritul electric!

În unele țări, anumiți oameni au copiat fantezia vreunui artist, adoptând tipul lui de barbă...

În unele țări, anumiți oameni au copiat fantezia vreunui artist, adoptând tipul lui de barbă...

În unele țări, anumiți oameni au copiat fantezia vreunui artist, adoptând tipul lui de barbă...

(Continuare în pag 7-a)

al onoarei cuvenite celui ce o poartă. Sculpturile și desenele egiptene, feniciene și grecești ne lămuresc în această privință.

Un bărbat fără barbă era un om fără onoare. În India, exceptând partea septentrională, răufăcătorii erau pedepsiți cu raderia bărbii și a părului de pe cap.

Un luptător spartan care se arăta laș în fața vrăjmașului trebuia să se barbierească. Slavii erau de asemenea obligați să-și radă bărbile.

La vechii romani barba avea aceeași semnificație, până în epoca de decadență a Romei.

Un senator roman pe care un gal îl trăsesese de barbă, a preferat să se sinucidă decât să trăiască cu barba lui... dezonorată. S'ar putea spune că în antichitate, bărbile erau la modă în epocile de înflorire ale națiunilor, în timp ce ele dispăreau în epocile de decadență.

CÂTEVA PUNCTE DE REPER

În evul mediu, moda bărbii s'a schimbat deseori. Vedem de pildă, pe Carol cel Mare reprezentat când cu o barbă mare, roșie, când complet ras.

Primul rege al Franței care a impus nobi-

În Rusia de odinioară, portul bărbii era reglementat prin decrete și ordonanțe...

depășește înălțimea purtătorului ei, rezultă că susnumitul trebuie considerat ca unul dintre cei mai înțelepți oameni ai națiunii lui.

SCLAVII ȘI LAȘII TREBUIAU SĂ SE RADĂ

Trăim în epoca briciului electric, a lamelor de bărbierit infinit de subțiri, a produselor care calmează pielea după raderie. Nu este deci uimitor că generațiile actuale își rad barba, care, după părerea oamenilor ocupați și grăbiți, cere prea mult timp ca să fie îngrijită și care e considerată ca o podoabă inutilă

Odinioară în Franța barba nu era numai o podoabă, ci și un semn al onoarei cuvenite celui care o purta...

o existență contemplativă care e apanajul vârstei înaintate. Japonezul Naojiro Kato a fost declarat campionul bărbii lungi și înțelept între înțelepți, căci în Extremul Orient, barba lungă este semnul înțelepciunii. Deoarece barba lui Naojiro Kato măsoară 2 metri lungime și deci,